

Vài Lần Hồn Mộng

Contents

Vài Lần Hồn Mộng	1
1. Chương Mở Đầu 1	2
2. Chương Mở Đầu 2	5
3. Chương Mở Đầu 3	9
4. Chương Mở Đầu 4	13
5. Chương 1	18
6. Chương 2	23
7. Chương 3	28
8. Chương 4	32
9. Chương 5	37
10. Chương 6	40
11. Chương 7	42
12. Chương 8	45
13. Chương 9	49
14. Chương 10	52
15. Chương 11	57
16. Chương 12	61
17. Chương 13	65
18. Chương 14	68
19. Chương 15	70
20. Chương 16	73
21. Chương 17	75
22. Chương 18	77
23. Chương 19	80
24. Chương 20	82
25. Chương 21	84
26. Chương 22	87
27. Chương 23	89
28. Chương 24	91
29. Chương 25	93
30. Chương 26	95
31. Chương 27	99
32. Chương 28	101
33. Chương 29	103
34. Chương 30	106

Vài Lần Hồn Mộng

Giới thiệu

“Người bảo ta cứu nàng ta?” “Đúng. ” “Cho dù ta chết, cũng muốn cứu?” “Cho dù nàng chết. ” “A

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vai-lan-hon-mong>

1. Chương Mở Đầu 1

Một giấc mộng say. . .

Ta tên là Nhan Nhược Nhất. Khi còn ở Trung Quốc địa cầu, Bởi vì ở bên ngoài uống say nôn lên trên người một vu nữ có lòng dạ hiểm độc, vu nữ phần nộ đem ta đưa đến nơi này tên là “Cửu Châu” , thế giới hoàn toàn không thể lý giải được.

Ở nơi này hai tháng, có yêu quái, có tiên nhân, có cá mập giống như chim và hổ giống như bọ chết. Tất cả đều kỳ lạ khiến cho người ta sờn tóc gáy.

(NV:Đúng là quái dị ko thể lý giải nhỉ)

Ta kháng nghị mãnh liệt cũng muốn xin trở về. Vu nữ chỉ nói: “Trở về? Tốt, đi tìm cái chết đi.”

Nhưng mà may mắn nơi này còn có người, có thị trấn, có dân tốt cùng thổ phỉ —— cho nên ta mới có thể gặp được hần.

Thương Tiêu, cửu vĩ hồ yêu màu trắng

Mới tới Cửu Châu bởi vì ta chịu kích thích quá lớn dẫn tới việc tự tìm cái chết mà không thể, cuối cùng giống một trăm lẻ tám anh hùng trong Thủy Hử bị buộc lên Lương Sơn. Đương nhiên ta lên không phải Lương Sơn, mà là một tòa “Thổ Phỉ Sơn” nổi danh nhất . Ta cũng không phải đi làm hảo hán, mà là đi tự tìm cái chết .

Kết quả lại là nhầm lẫn ngẫu nhiên làm nữ phỉ, gặp phải loại yêu quái hồ ly bị đánh thành nguyên hình.

Ta nghĩ, cái gọi là nghiệt duyên chính là những người có liên quan còn chưa thực sự biết được kết quả.

Vì thế, dựa theo tiến triển của những tiểu thuyết tình cảm thông thường, cô gái ngây ngốc yêu một tên yêu quái.

Ban đầu, yêu quái là có mục đích buộc cô gái đi theo hần. Đến sau này, ai cũng không biết vì cái gì . Nàng kẻ cận hần, hần cũng không đuổi đi nàng đi. Cho đến khi, yêu hồ mang cô gái đi vào cung điện của hần, nơi này có con dân, bằng hữu, gia tộc của hần cùng với ——

Nữ nhân kia.

Trước khi gặp Tử Đan, bản thân ta cảm thấy, tuy nói không yêu nhưng hần ít nhất là thích của ta. Hần cùng ta vui đùa, dung túng ta làm những chuyện “Không hợp với lễ thường” kia, bị ta làm cho nổi trận lôi đình. Phải biết rằng, Thương Tiêu chính là ma đầu máu lạnh làm cho người trong thiên hạ nói đến thì phải thay đổi sắc mặt.

Nhưng mà Tử Đan làm cho ta biết, thì ra yêu quái như hấn cũng có biểu hiện dịu dàng như vậy . Vì làm cho nữ tử tuyệt sắc ngủ say bốn trăm năm tĩnh lại, hấn thậm chí không tiếc ba lượt phát động chiến tranh, hơn mười lần thân rơi vào trong nguy hiểm.

Liên ngay cả lần đầu khi ta và hấn gặp nhau lúc hấn trong tình trạng thảm hại, cũng chỉ là vì cướp linh được Trú Nhan trong tay kẻ địch vì Tử Đan.

Thật mĩa mai bao nhiêu.

Về sau, cuối cùng tìm được cách làm cho Tử Đan tĩnh lại —— hai thứ.

Một là trái tim có sức mạnh lớn cực tinh thuần, hoặc là.

Máu tươi dị giới.

Thương Tiêu tìm kiếm khắp thiên hạ. Nhưng hấn càng điên cuồng tìm, càng làm cho ta tuyệt vọng. Bởi vì này hai thứ này ta đều có.

Tim là của người khác , máu là của chính mình .

Linh hồn của Không Tang. Ta từng đi qua núi Không Tang. Ở nơi đó, có một người đem tim của mình cho ta. Bất kể như thế nào ta đều phải bảo vệ tốt trái tim kia. Cho dù lấy mạng của mình ra đổi.

Bởi vì, đó là một món nợ mà ta thiếu.

Lòng dạ ta rối bời. Cho đến khi Thương Tiêu nổi cơn giận lôi đình.

Ngày đó, hấn một cước đạp nát vụn cửa phòng của ta, lạnh lùng vươn tay về phía ta: “Lấy ra.”

Hấn cuối cùng đã biết. Kỳ quái chính là, lúc này giống như kỳ tích ta lại rất bình tĩnh. Không cảm thấy uất ức căm phẫn, không cảm thấy đau lòng khó nhịn, chỉ là có đắng chua chất lan tràn trong lồng ngực.

Ta lắc đầu: “Ta không thể cho người.”

Thương Tiêu cường chế nổi giận: “Đàn Nhi ngủ bốn trăm năm! Nàng có biết ta tìm thứ này như thế nào sao không?”

Ta nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nỗ lực giảm bớt vị chua chất kia, kết quả lại phát hiện, ngay cả không khí cũng không chịu giúp đỡ làm cho người hít thở không thông.

Không biết? A! Như thế nào không biết. Hấn đào ba thước tìm như vậy, chính là ở vạn trượng dưới nền đất, ta cũng đã biết.

Nhưng mà: “Ta không thể cho người.”

Lời còn chưa dứt, trên vai truyền đến một trận đau nhức, Thương Tiêu nắm lấy vai của ta gần từng chữ: “Nhan, Nhược, Nhất. Nàng ấy ngủ tiếp nữa sẽ chết! Nàng muốn giết nàng ấy?”

Ta đau đến mở mắt ra: “Người muốn cứu Tử Đan, phải giết một người khác. Người như vậy chính là muốn giết nàng ấy?”

Thương Tiêu giật mình, tiếp theo nhú mày lại: “Hấn đã chết. Nhưng mà ta cần trái tim để cứu người.”

Lúc này ta mới phản ứng lại, ta nói tới chính mình, mà hấn nói tới chủ nhân của trái tim tinh thuần kia. Nhưng mà hấn như thế nào biết trái tim này là của ai?

Thương Tiêu nói người kia đã chết, mà bây giờ hấn chẳng qua là muốn lấy trái tim đi cứu người. Nhưng mà người kia như thế nào lại chết? Một người ôn nhu như gió tinh thuần như nước như vậy như thế nào lại chết ?

Ta giật mình, lúng ta lúng túng nói: “Hấn chưa chết.”

Thương Tiêu trừng mắt nhìn ta, xanh mặt, ngữ khí gần như tàn nhẫn độc ác: “Hấn đã chết, vì nàng!”

“Nói vậy!” Ta mạnh mẽ giãy dụa khỏi tay hấn, tựa như bị giam đến cái đuôi mèo nhảy dựng lên, “Hấn đang ngủ, cũng chỉ giống Đan Nhi của người ngủ bốn trăm năm a? Hấn cũng đang ngủ! Đang ngủ!” Nhìn chằm

chằm đôi mắt màu tím của hắn từ vô cùng kinh ngạc sau đó càng lúc càng lạnh như băng, ta đột nhiên cảm thấy được thực bất đắc dĩ, “Đừng hy vọng ta sẽ. . . .”

“Ngủ?” Thương Tiêu cười lạnh một tiếng, trong lời nói mang theo nụ cười nhạo châm chọc sắc bén, “Dùng còn sót lại một trái tim dơ bẩn? Cho dù thân thể của hắn hài cốt cũng đã không còn, hồn phách cũng tan thành mây khói, nàng còn tin tưởng lời nói của hắn chỉ là đang ngủ?”

Thời gian im lặng cứ trôi đi.

Sau một lúc lâu.

Ta gật đầu, nói: “Tin tưởng.”

Thương Tiêu dần dần thu lại độ cong trên bờ môi lạnh như băng. Trong đôi mắt màu tím lại dường như có sát khí.

Ta nói tiếp: “Giống như đều là số mệnh, ta quan tâm hắn, giống như người quan tâm Tử Đan.” Dùng một chút, ta không khỏi tự giễu cười, “Người sẽ dùng mạng sống của Tử Đan để đi cứu hắn sao?” Không đợi hắn trả lời, ta kiên định nói, “Sẽ không! Cho nên ta cũng sẽ không dùng mạng sống của hắn đi cứu Tử Đan.”

Ta nhìn thẳng hắn: “Không có ai tự nhiên hy sinh vì ai.”

Thái dương của Thương Tiêu nổi lên gân xanh, sắc mặt rất khó coi. Tức giận ở hắn bốc lên trong cơ thể, không khí bốn phía bị yêu lực của hắn đè nén từ từ biến hóa.

Ta cảm giác màng tai bắt đầu phát đau, từ từ cảm thấy ớn lạnh, chỉ chốc lát sau cuối cùng trên mặt bàn kết một tầng sương.

Không chịu cứu Đan Nhi của hắn, liền tức giận như thế? Ta muốn cười, lại bị biểu hiện lạnh như băng của hắn đông lại tất cả cảm xúc. Đứng cứng ngắt, ta chăm chú nhìn lốc xoáy trong đôi mắt màu tím của hắn, cuối cùng dùng sức kéo khóe miệng lên một chút.

Ta và Thương Tiêu tựa như hai cây cùng nhìn nhau như không thể gần nhau, ở giữa chính là khoảng cách xa nhất trên thế giới.

Không biết qua bao lâu, khí lạnh bốn phía dần dần tan biến. Thương Tiêu nhỏ giọng nói thầm: “Nàng còn trông đợi vào cái gì?” Ngực hơi trào phúng, cũng không biết đang hỏi chính hắn hay là hỏi ta.

(NV: ngược cả nam lẫn nữ, hic hic, hèn là ngược nhẹ!)

Một câu không đầu không đuôi, lại giống như kiếm sắc đâm xuyên qua tất cả phòng bị, kỳ vọng gộp lại trong trái tim vốn đã không còn sức đập nữa của ta, sau đó khuấy trộn ở bên trong nghiêng trời lệch đất, máu tươi đầm đìa.

Ta còn ở trông đợi vào cái gì?

Không trông đợi vào cổ nhân có thể tỉnh lại; không trông đợi vào hắn có thể buông tha dã tâm nhất thống thiên hạ; thậm chí không trông đợi vào hắn có thể đem vị trí của Tử Đan trong lòng hắn chuyển đi.

Chỉ mong hắn đừng dùng dáng vẻ đương nhiên bảo ta đi hy sinh; mong lúc hắn có thể liều mạng vì Tử Đan còn có thể suy nghĩ đến lo lắng của ta; mong hắn có thể quay đầu lại nhìn một lần, ta đứng ở đây chờ đợi biết bao nhiêu mỗi một

Tất cả điều ta trông đợi hắn không thể cho ta.

Ta trông đợi vào cái gì?

Ngẩng đầu, độ cong trên khóe miệng của ta từ từ mở rộng, ánh mắt lại lạnh xuống.

Ta muốn cuộc sống bình thường, mà hắn muốn thiên hạ. Nên những lúc bình thường ta vẫn vạch kế hoạch rời đi, Nên những lúc có hắn, ta quyết định cho dù phải chịu gió tanh mưa máu, cũng muốn ở lại bên hắn.

Nhưng đúng là châm chọc, cuối cùng hắn lại cần thiên hạ này.

Ta nghĩ, ta đã không có gì lý do ở lại khi trong lòng hắn đã có nữ nhân khác nắm giữ.

“Thương Tiêu.” Lần đầu, ta dùng tâm trạng phức tạp nghiêm túc gọi ra tên của hắn như vậy, “Người bảo ta cứu nàng?” Câu hỏi của ta chính là một lời thề. Chịu đựng không nổi có chút vui đùa, “Mặc dù ta chết, cũng phải cứu?”

“Mặc dù nàng chết.”

Sau đó, ta dùng tính mạng của mình đi cứu nữ nhân khác. Hắn muốn ta cứu, ta liền cứu. Hắn muốn ta chết.

Liền chết đi.

Không có ai tự nhiên hy sinh vì ai. Nhưng, con thiêu thân luôn luôn cam tâm tình nguyện nhào vào đám lửa.

Thương Tiêu có lẽ vĩnh viễn cũng không biết, cứu Tử Đan ta thật sự sẽ “Chết” , tựa như hắn vĩnh viễn cũng không biết từng có nữ tử vì hắn như thế.

2. Chương Mở Đầu 2

Một giấc mộng say 2...

Một tiếng “A Nhan” đem thần trí của ta đang bay xa gọi quay về. Ta quay đầu, thấy Vũ La ôm một chiếc áo lông đứng ở phía sau. Nàng là biểu muội của Thương Tiêu, tính tình hoàn toàn không giống với biểu ca lạnh lùng, kiêu ngạo, sống nội tâm. Ở hiện đại theo phong tục gọi là “thái muội”. Kỳ quái chính là, Vũ La cực kỳ thích ta.

“A Nhan, như thế nào, không thoải mái sao? Ta thấy ngươi đứng ở chỗ này cả buổi.” Vũ La thân thiết đi về phía ta, ta theo bản năng lui về phía sau từng bước, chân cứng ngắc lại làm cho ta “đùng” ngã trên mặt đất.

Vũ La chạy nhanh đến đỡ ta dậy, bĩu môi oán giận: “Trốn cái gì? Ta lại không ăn ngươi. Ném mặt nạ vương bản này đi. Có thể tránh tà cái gì.” Lúc này ta mới nhớ tới mình có mang mặt nạ, tiếp nhận chiếc áo, ta cười gượng hai tiếng: “Sao ngươi lại tới đây.”

Từ nửa tháng trước đồng ý cứu người, ta có cảm thấy đối với người ở đây nên duy trì khoảng cách. Yêu quái vốn nhạy cảm hơn con người, ta không muốn người khác nhìn thấy hơi thở từ từ suy yếu và sắc mặt tái nhợt của ta, không muốn lộ ra bộ dáng yếu ớt để chiếm được sự đồng tình, cho nên đeo mặt nạ, với danh nghĩa là trừ tà. Thứ hai, ta không thể càng đi sâu vào cuộc sống của bọn họ. Bởi vì ta sẽ về nhà.

Ta từng nghĩ, nhất định phải cứu sống Tử Đan đến lúc đó cởi mặt nạ trước mặt Thương Tiêu, nhìn biểu hiện hối hận lại đau lòng của hắn, cuối cùng chết thật đẹp ở trong lòng hắn, làm cho cả đời hắn cũng quên không được mình.

(NV: hình như gần cuối truyện tỷ đã làm dc à nha! Hey! À khẳng định với bạn nào thích truyện này luôn kết thúc là HE nha)

Một nội dung vở kịch lỗi thời. Thật đáng buồn đó là kết cục tốt nhất mà ta có thể nghĩ đến.

“Ta đến tặng quần áo cho ngươi.”

“Ta đi tới đi lui nhiều ngày như vậy, ngươi mới nhớ tới tặng quần áo cho ta à?”

“Ừ. Ha ha.” Ta nhíu mày. Nghi ngờ đánh giá vẻ mặt của nàng ta. Có vấn đề! Ta động động môi, đang muốn bức cung. Khóe mắt đột nhiên thoáng nhìn thấy ở ngã rẽ trên đường núi có một ống tay áo màu trắng tung bay. Sắc mặt phát lạnh, ta quét mắt nhìn Vũ La đang có kéo ra gương mặt tươi cười có chút xấu hổ, hừ lạnh một tiếng: “Hắn bảo ngươi đưa tới?” Mặc dù dùng chính là hỏi câu, nhưng trong giọng nói lại hoàn toàn là khẳng định.

Trận cãi vã ầm ỉ ta với Thương Tiêu quả thật có lớn một chút. Cả U Đô Sơn dường như không có yêu quái nào không biết. Nhưng mà không có ai dám tới khuyên. Ta đoán, đại khái là có liên quan đến Tử Đàn——đó vĩnh viễn là tử huyết của hần.

Vũ La cười lớn nói: “A Nhan, đây chính là áo làm bằng lông của chuột lửa ngàn năm. Biểu ca tự mình đi đến hang dưới lòng đất bắt chuột lửa về làm xiêm y này cho người. Đây cũng là thư hòa giải của biểu ca, người nên xuống thang đi. Dù sao cãi nhau cứng rắn cũng không phải cách. Hơn nữa, người có biết mấy ngày trước ta thấy cái gì không?”

Vũ La tiến đến ta bên tai nhẹ giọng nói: “Ta thấy biểu ca đang nấu mì! Hần cư nhiên tự mình xuống bếp, cũng may còn chưa đem phòng bếp làm nổ tung. Người có biết đây là chuyện kinh khủng cỡ nào không? Biểu ca thật sự đã rất có lòng đối với người.”

Canh sông mì sợi (*) của Thương Tiêu ta đã ném qua không chỉ một lần. Không muối ăn, không mùi vị, còn dính khét, khó ăn đến một cảnh giới cao. Nhưng hần luôn dùng một chén mì khó ăn như thế liền dễ dàng làm ta cảm động, làm cho ta lui bước.

(*)Canh sông mì sợi: nước nấu mì là nước thịt luộc, ko rau.

Thế cho nên canh sông mì sợi trở thành thứ giúp kết thúc mâu thuẫn giữa chúng ta.

Lần này.

Nhìn chằm chằm mảnh áo màu trắng tung bay trong gió kia ta đột nhiên cảm giác nó hơi có chút cô đơn lạnh lẽo và bất đắc dĩ.

Mềm lòng sao?

Như thế nào có thể không mềm lòng đây? Nam tử cao ngạo như vậy chịu tự mình xuống bếp nấu mì. Làm quần áo vốn không nhiễm một hạt bụi trở nên lộn xộn rối loạn. Lúc ở trong phòng bếp nhân gian, xuất trần như Thương Tiêu, cường đại như Thương Tiêu, lại luôn không làm gì được mấy cái nồi niêu xoong chảo kia, mỗi lần đều bị biến thành mặt mày đầy tro bụi, thê thảm không chịu nổi.

Ta từng thấy qua hần nhú mày cầm lấy chiếc đĩa gấp một vật thể cháy sém, hai tròng mắt sắc bén như trước phân tích một cách đầy lý trí sai lầm chỗ này, nhưng môi mím chặt lại có vẻ hần bất đắc dĩ có chút tính trẻ con.

Canh sông mì sợi, hần chỉ biết là làm như vậy thôi.

Canh sông mì sợi của Thương Tiêu, đây chính là tính kiêu ngạo cố chấp không thể ức chế và không biết làm cách nào vụng về đi cầu hòa của hần, sự bức bối sốt ruột đã thúc đẩy sinh ra trạng thái cứng rắn của hợp chất.

Một mình đứng trước một người đáng yêu mang theo một chút cứng rắn lại có chút mềm như nước, ta rất khó kiên cường hạ quyết tâm.

Vũ La thấy ta không nói lời nào, lại tiếp tục khuyên nhủ: “A Nhan, ta biết bắt người lấy ra vật đó, ực, trái tim, là thực.việc đó, nhưng mà biểu ca cũng không có cách gì khác. Người lương thiện như vậy, nhất định cũng rất muốn cứu Tử Đàn tỷ tỷ chứ. Huống hồ người thì cũng đã cứu rồi, trái tim đó cũng đã dùng rồi, người đừng giận biểu ca nữa, được không?”

Trong lòng trầm xuống, ánh mắt của ta cuối cùng nhắm ngay đến Vũ La. Vì cái gì bọn họ lại nghĩ ta lương thiện. Ta không phải thánh mẫu, ước gì Tử Đàn vĩnh viễn cũng không tỉnh lại. Nếu không phải là Thương Tiêu, ta làm sao dùng tính mạng mình đi đổi?A, đúng rồi, bọn họ không biết, bọn họ chỉ cho rằng ta đang dùng trái tim kia cứu người.

Bọn họ không biết. Hần lại càng không sẽ biết.

Áp chế một nỗi thê lương trong lòng ngực kia, ta mạnh mẽ cầm chiếc áo ném xuống đất. Chống lại đôi mắt kinh ngạc của Vũ La, ta nghiêm mặt lạnh quất: “Phía trước chính là cấm địa, ta nói rồi ta không cần người đưa ta lên, cũng không muốn ai trong quá trình ta chữa trị cho Tử Đàn tiến vào Hàn Động. Nếu ai đối quá trình chữa trị của ta cảm thấy hứng thú. Xin mời liêu chết mà lên.”

Ta biết ta có nhiều điều quái lạ, vừa không nói cho bọn họ biết nguyên nhân, lại hà khắc muốn cho bọn họ biết.

Hít sâu một hơi, áp chế suy nghĩ lộn xộn trong đầu, ta tiếp tục từng bước một hướng lên đỉnh núi. Mặc dù chân cứng ngắc nâng lên không nổi, mặc dù môi đã muốn đông lạnh chuyển sang màu tím, mặc dù trái tim đau đớn không sức lực đập nữa. Ta vẫn còn thẳng lưng, kiêu ngạo xoay người, tuyệt không cho phép chính mình lộ ra một chút yếu đuối nào ở trước mặt hắn.

Sự yếu đuối của ta chỉ có thể bày ra cho người ta không muốn rời xa.

Mà hắn nhất định không phải.

Vừa đi tiến đến Hàn Ngọc Động, rất khác biệt bên ngoài gió lạnh thấu xương nhưng bên trong hơi thở ấm áp phủ vào mặt. Hàn Ngọc Động có bốn cửa, từ trái qua phải phân biệt thành Thanh, Xích, Tào, Bạch. Tử Đàn ở ngay trong Tào Môn (cửa màu đen).

Đẩy cửa ra, sờ vào bức tường, dọc theo đường nhỏ tối đen mà uốn lượn dần xuống phía dưới. Đi đến cuối cùng ở phía bên phải có một chỗ lõm gỗ nhẹ vào đó ba cái. Cửa đá phía trước sẽ mở ra. Đèn nền bên trong đã có sẵn khi ta bước chân vào trong phòng trong nháy mắt mọi thứ đều sáng lên.

Trong thạch thất bố trí rất đơn giản. Một cái bàn đá, hai cái ghế đá, còn có một chiếc giường hàn băng. Tử Đàn ngủ ngay trên chiếc giường này bốn trăm năm.

Ta đem áo choàng cởi ra để sang một bên trên bàn đá, quen thuộc tiêu sái đến bên giường hàn ngọc. Đang chuẩn bị cắt ngón tay út chích máu. Đột nhiên thấy được một đôi mắt đen trong suốt. Ta cả kinh con dao nhỏ cầm trong tay cũng không chắc, sững sờ rơi xuống chân. Ý nghĩ còn chấn động ơ ơ, chỉ giống như một kẻ ngốc chậm chạp nói ra một câu: “Người tỉnh?”

Đôi mắt đen nhẹ nhàng chớp chớp. Nàng tỉnh. Tử Đàn ngủ bốn trăm năm đã tỉnh.

Nhất thời, ta cũng không biết nói gì.

“Người. . . . người vẫn còn chưa thể động đây sao. Ngay cả nói chuyện cũng không được sao? Vậy, ta đây còn phải tiếp tục trị liệu cho người một lần nữa.” Trên bàn tay cắt một đường đao dài, lập tức máu tươi chảy ra như trút.

Ta tựa hồ mất đi cảm giác đau, từ từ mặc cho đau đớn tàn sát trên bàn tay.

Tử Đàn kinh ngạc trừng lớn mắt. Càng kỳ quái chính là máu cũng chưa có chảy tới trên mặt đất, mà là chảy thông suốt vào miệng của nàng ta.

Nhìn chằm chằm dung nhan tuyệt mỹ, ta kéo khóe miệng lên: “Rất kỳ quái chứ. Ta cũng không có cách nào giải thích. Thật giống như những thứ này trời sinh chính là của người.”

(NV: ý tỷ là đang giải thích cho Tử Đàn là máu của tỷ vì sao cứu đc Tử Đàn)

Ta qua lớp mặt nạ sờ sờ mặt mình: “Hôm nay hẳn là một lần cuối cùng, nói thật, ta kỳ thật không muốn người sớm tỉnh lại như vậy.”

Người tỉnh lại. Quá sớm. Sớm đến nỗi ta còn chưa kịp tìm được lý do tiếp tục ở lại chỗ này.

“A, thực xin lỗi. Là ta rất ích kỷ. Hẳn là chúc mừng người, rất cực.” Có thể cùng Thương Tiêu trở thành quyến thuộc.

Lời chúc phúc như vậy còn chưa nói ra miệng.

Cũng may bây giờ đang mang mặt nạ, bằng không tướng mạo của ta hẳn là làm cho người ta kinh tởm. Ta biết hiện tại mình đang ghen tị oán giận cỡ nào.

Cảm giác mê muội truyền đến, ta dùng ống tay áo che vết thương trên lòng bàn tay, xoay người muốn đi lại đột nhiên nhớ tới đến: “Đúng rồi, này, ” ta nhìn nàng, dùng tay phải chỉ vào một mảnh đồng hồ đen bên tay trái, “Đừng nói điều này với bất kỳ kẻ nào.”

Không hề nhìn Tử Đan đang nằm một cái, ta quần áo choàng lên, thẳng lưng, đem toàn bộ ánh sáng ám áp phía sau cửa để lại sau lưng.

Rời khỏi Tào Môn, ta vẫn chưa đi ra Hàn Ngọc Động, mà là quay người lại đẩy cửa vào Bạch Môn bên cạnh.

Trong Bạch Môn, dùng hàn ngọc thạch phát ra ánh sáng nhàn nhạt lót một đường cầu thang uốn lượn tiến về phía trước. Đi đến cuối cùng, có một chỗ nổi lên không giống bình thường gõ nhẹ vào bốn phía xung quanh, cửa đá phía trước chợt biến mất, trước mắt một mảnh trắng xoá.

Ta từng bước đi ra, lập tức đặt mình trong một thế giới băng tuyết, nhìn về hướng xa xa, ngắm được hết cảnh sắc của U Đô Sơn .

Đây là một bình đài rộng hai mươi mấy thước vuông là nơi cao nhất U Đô Sơn, cũng là nơi linh khí nồng đậm nhất của cả tòa núi.

Nghe nói nơi này đã từng cất một quyển thiên thư biết hết mọi chuyện.

Vì bảo vệ thiên thư, chủ nhân các đời của U Đô Sơn tạo một kết giới lớn mạnh cách biệt với bên ngoài tại thiên đài này, gió tuyết bên ngoài đều không thể bay tới thiên đài này, tựa như ở giữa không trung có thêm một tấm thủy tinh trong suốt chụp xuống.

Nhưng bốn trăm năm trước thiên thư đã bị người đánh cắp, nguyên nhân cụ thể đã không cách nào biết được.

Sau khi thiên thư bị mất, nơi này liền trống vắng không người tới thăm. Mà kết giới lại vẫn còn đó.

Ta yên lặng đi đến bên phải bình đài, vốn là một vách đá hoang vu lúc này đã mọc ra một gốc cây con nhỏ cao không tới năm tấc.

Cây con này cả thân trong suốt giống như thủy tinh, phiến lá nhỏ nhỏ màu bạc như cảm giác được hơi thở quen thuộc, hơi hơi rung đưa lay động.

Ta đem tay trái giấu ở phía sau, ngồi xổm xuống. Tay phải nhẹ nhàng vuốt ve lá cây lay động : “Huân Trì, Huân Trì.”

(NV: hu hu anh Huân Trì của ta, hic hic...)

Phiến lá dừng lay động, nhánh cây hơi hơi hướng sát về phía ta, tựa hồ cảm giác được ta có chút không thích hợp, đang hướng tới hỏi ta.

Ta kéo khoe miệng lên, cố gắng kiềm chế trống rỗng và sợ hãi trong lòng: “Nàng ta tỉnh rồi, ta phải đi rồi. Ta đến là nói lời từ biệt .”

Nhánh cây dừng lại.

“Người còn nhỏ như vậy, ta đi rồi ai tới chăm sóc người đây? Nếu có người đã biết người còn sống, có ý định xấu đến chặt bỏ người thì làm sao bây giờ? Bọn họ nếu đem người nhỏ tận gốc thì làm sao bây giờ? Nếu ngày nào đó kết giới này bị phá vỡ tan biến đi, dưới gió mạnh bão tuyết người làm sao chịu nổi? Hơn thế nữa, nếu ngày nào đó Thương Tiêu biết tới sự tồn tại của người.”

Lá cây màu bạc phủ lên mu bàn tay tái nhợt của ta, cố gắng một chút một chút vỗ vỗ, không ngại an ủi phiến muộn của ta, tựa như nam tử ôn nhu như ngọc kia đã từng làm ở trên Không Tang Sơn.

Ta từ từ bình tĩnh trở lại, tự giễu nói: “Đúng, Tử Đan đã tỉnh, Thương Tiêu cần người cũng vô dụng, kết giới này là do mấy đời chủ nhân của U Đô Sơn tạo ra, nếu không có chuyện gì xấu cũng sẽ không bị gió tuyết thổi phá, nguyên thân của người sớm đã bị đốt ở Không Tang rồi, ngay cả Thương Tiêu đào ba thước tìm kiếm khắp nơi như vậy cũng không ra, những người đó lại như thế nào biết người ở trong này đây?”

Đúng vậy, ai lại muốn đến đây? Thương Tiêu tìm kiếm khắp thiên hạ để có được trái tim mạnh mẽ tinh thuần mà từ trước đến giờ bị ta chôn ở trên đỉnh U Đô Sơn.

Hắn không chỉ có sống lại , còn hấp thu linh khí của đỉnh núi biến đổi thành cây, lại tu hành mấy trăm năm nữa là có thể tu được chân thân .

Chuyện tới bây giờ, trên thế giới này ta thật sự một chút cũng không có giá trị gì!

Ai cũng không cần ta.

Ngay cả muốn bị lợi dụng, cũng không có giá trị .

Ta rút tay phải về, trong lời nói giấu không được cô đơn cùng mĩa mai: “Huân Trì, ta phải nhanh đi báo tin . Bằng không làm Thương Tiêu đại nhân chậm trễ gặp người yêu thương nhất, tội này ta có lẽ ta không thể gánh nổi.” Đứng lên, đầu bối vì thiếu máu có một chút mê muội, “Hẹn gặp lại, tuy rằng khả năng không lớn.”

Phải nói là sau này không hẹn gặp lại.

Nhưng nhìn thấy cây con nhỏ rung động một chút lại không thể di chuyển, sáu chữ “Sau này không hẹn gặp lại ” này ở ta vừa chuyển đến bên miệng, cuối cùng phải nuốt xuống.

Sửa sang lại quần áo, ta hạ quyết tâm tàn nhẫn, đi ra khỏi Bạch Môn.

Phía sau giống như có một nam tử nhẹ giọng thở dài, dịu dàng mà bất đắc dĩ gọi tên của ta: “Nhược Nhất, tội gì.”

3. Chương Mở Đầu 3

Một giấc mộng say 3...

Đứng yên ở trước chuông Hàn Ngọc bên ngoài động.

Chuông Hàn Ngọc vang, khắp Cửu Châu đều biết.

Không biết vì cái gì Thương Tiêu muốn đem vật như vậy đặt ở cửa động. Giống như trước hết phải vội vàng tuyên bố với toàn bộ thế giới Tử Đan đã tỉnh lại.

Nhưng bây giờ, ta đã không có tinh thần và sức lực tự đi hỏi Thương Tiêu vì cái gì phải làm như vậy .

Ta do dự. Gõ, nhất định phải lập tức đi. Bởi vì ta không chấp nhận được mình có thể bình tĩnh nhìn bọn họ ân ái. Không gõ, a, vậy có thể giấu giếm tới bao lâu đây.

Hít sâu, ta lấy ngọc chùy khảm trong thạch bích ra. Đột nhiên trong đầu ta xuất hiện một câu nói vô lý: “Nếu như không thể không đi, ta nhất định phải tham ô lấy luôn cái ngọc chùy này.” Nói xong nhếch miệng nở nụ cười.

“Ta khuyên ngươi vẫn là đừng ôm hy vọng như vậy sẽ tốt hơn.”

Ta vô cùng kinh ngạc xoay người, không khỏi thất thanh kêu lên sợ hãi: “Là người!” Sau đó một trận choáng đầu mãnh liệt. Là nàng, Vu nữ mang ta đến thế giới này.

Vu nữ liếc ta một cái, sau đó chế nhạo nói: “Là ta, cảm tạ ngươi còn nhớ kỹ ta như vậy. A, cũng đúng, mỗi ngày buổi tối cây đình tiểu nhân của ta xoay một trăm tám mươi lần, nghĩ muốn quên ta cũng không dễ dàng. Nhưng mà cái loại chú thuật này của ngươi cũng không có một chút sức mạnh nào đối với ta đã bị ta phản lại trên người ngươi. Tin tưởng làm người thường như ngươi hẳn cũng sống không dễ dàng.”

Khóe miệng của ta giật giật, ta sống ở nơi này thực không dễ dàng.

Lười tranh cãi với nàng ta. Ta nói: “Ngươi cứ như vậy nghênh ngang đứng ở cấm địa của U Đô Sơn, không sợ có yêu quái ăn ngươi?”

“Bọn họ nhìn không thấy ta.”Vu nữ đánh giá từ trên xuống dưới một lượt: “Ngươi làm cái gì vậy?”

Ta nhẹ nhàng nhắm mắt lại, giọng nói có chút mệt mỏi ngoài dự liệu: “Gõ chuông, sau đó về nhà.”

Vu nữ thực kinh ngạc: “Ô! Vậy cứ giống như trước kia lúc ới vào người ta, túm lấy ta muốn đi đến giết chết hoa tâm nữ nhân cùng bạn trai người?” Ngón tay của nàng ta vừa động, mặt nạ của ta “cạch” đánh rơi trên mặt đất, nhìn thấy mặt của ta, nàng rõ ràng sợ run: “Là nên về nhà, là nên về nhà. Cha cha, sắc mặt của người rất nhanh sẽ tốt giống như bọn sủng vật cương thi mà ta nuôi. Không thể tưởng được oán niệm của người lại lớn mạnh như thế. Ồi, nếu hôm nay ta không đến, người lại muốn về nhà như thế nào đây?”

“Ta vốn là không nghĩ tới người sẽ đến.” Ta thần nhiên nói: “Người không phải nói qua với ta, ta chết đi, có thể trở về sao. Ta đem máu cho nàng ta, thế nhưng không biết vì cái gì, chảy nhiều như vậy máu, ta còn chưa trở về.”

“Ha ha, ta nói cái gì người cũng tin a? Sớm biết vậy ta đã nói ăn con chó nhỏ béo phệ có thể cho người đi trở về.” Vu nữ buông tay lắc đầu, ra dáng vẻ không nghĩ tới người ngu xuẩn như vậy.

Ta cắn răng, tiếp tục nhẫn nhịn giọng tức giận: “Người đã đến đây, ta đi thu dọn một chút người liền đem ta mang về đi.”

“Thu dọn? Không cần. Người như thế nào đến liền đi như thế vậy.”

Ta cứng đờ: “Có ý tứ gì.”

“Chính là ý trong lời nói. Thành thật nói cho người, vật sở hữu trong thế giới này người cũng không thể mang đi. Bởi vì nó chính là một giấc mộng của người. Sau khi tỉnh mộng mọi chuyện đều là hư không.”

“Mộng.” Ta ngây người.

“Khụ.” Nhìn thấy dáng vẻ kinh hồn lạc phách của ta, vu nữ sờ sờ cái mũi, tựa hồ biết lần này mình đã chạm lửa. Nàng ta vỗ vỗ vai của ta: “Yên tâm, yên tâm. Tỷ tỷ cũng coi như là người có trách nhiệm. Trước khi đi ta chuẩn bị một ít đồ, buổi tối ta lại đến tìm người. Cam đoan cho người vô ưu vô lự về nhà.”

Lời còn chưa dứt, người đã không thấy .

Ta không biết chính mình là như thế nào gõ vang chuông hàn ngọc.

Thương Tiêu đầy lo lắng từ dưới chân núi đuổi kịp đến, ta liếc mắt nhìn bóng dáng một khắc cũng không dừng của hắn, kỳ vọng hắn có thể dừng lại bên người ta, cho dù là trong chớp lát.

Nhưng mà, ở lại với ta chỉ có gió lạnh.

Ngực đột nhiên dâng lên lòng chua xót phần nộ, khi gặp thoáng qua, ta đưa tay túm lấy vạt áo của hắn, gần như tự nói thầm một mình: “Thương Tiêu, nếu.”

“Nói sau đi.” nói ra vài chữ ngắn ngủi, ống tay áo của hắn lướt qua rời khỏi lòng bàn tay của ta, không dừng lại một giây. Ta kinh ngạc trừng mắt nhìn bóng dáng của hắn biến mất ở trong bóng tối của hàn động.

Gió từng cơn thổi đến làm rối loạn mái tóc của ta, trái tim đã mệt mỏi ngay cả đau xót trong lòng cũng trở nên xa xỉ.

“A.” Ta phát ra một cái âm tiết đơn điệu , “Được, được. Đây mới là Thương Tiêu.”

Thương Tiêu, nếu kể tiếp ta biến mất đi, người có thể lại nhìn ta một lần hay không?

Vào lúc này, ta tự tay nghiền nát chính mình chỉ còn có tự tôn. Như thế hèn mọn cầu xin một cái ngoái đầu nhìn lại. Người lại dễ dàng, dứt khoát, vung một bàn tay về phía ta như thế!

Đúng vậy, Thương Tiêu nên như vậy, lạnh lùng vô tình đến mức tận cùng, đây mới là mới là Thương Tiêu ta quen .

Sau một lúc lâu, khi chân đều nhanh đông cứng, ta nhìn cửa động im lặng, nghĩ ở bên trong hắn sẽ dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của Tử Đan như thế nào, nghĩ bờ môi của hắn giương lên tươi cười sùng nịch như thế nào, nghĩ trong mắt hắn sẽ tràn đầy hình bóng của một nữ nhân!

Trong u buồn lòng rớt cục giống như hơi gas từng chút một từ trong khe hở lộ ra, sau đó không biết bị ai lặng lẽ ném vào một cây diêm, “Bùm” nổ mạnh kinh người .

Ta kéo mặt nạ xuống hung hăng đi tới hướng cửa động, gào thét nói:

“Thương Tiêu! chúc người sinh nhật vui vẻ con mẹ nó”

Những lời này cùng mắng”Thương Tiêu! Người thật sự là hỗn đản con mẹ nó!” Giống như phần nộ.

Cùng mắng”Thương Tiêu! Ta chính là bị coi thường con mẹ nó!” Giống như châm chọc.

Cùng mắng”Thương Tiêu! CAO (là câu chữ thề) con mẹ nó ta không cần người!” Giống nhau quyết tuyệt.

Đúng vậy quyết tuyệt.

“Sinh nhật? Sớm đã quên, hơn nữa đó cũng không phải là ngày đáng để chúc mừng.” Nam tử áo trắng hồ hững nói.

“Người đã cảm thấy ông trời cho người ngày sinh nhật không đáng chúc mừng.” nữ tử chanh y (áo màu cam) bước nhanh chạy trước mặt đến hấn, vui đùa hí hửng nhìn hấn, phối hợp với bước chân hấn, lùi từng bước, “Vậy chúng ta sẽ tìm một ngày đáng chúc mừng làm ngày sinh nhật đi!”

Hấn hơi nhú mày.

“Tiêu hồ ly, người muốn làm ước định với ta hay không.” Nữ tử vươn ngón út quơ quơ đối hấn.

Hấn cảm thấy thú vị giương khoe môi lên.

“Ước định —— khi nào thì ta và người thổ lộ, khi đó chính là sinh nhật của người. Quà sinh nhật là một cô bạn gái!” Bửu môi suy nghĩ, nàng lại nói, “Cho nên, trước lúc đó, người nhất định phải giữ ngày đó cho ta quyết định! Nhất định phải để ta quyết định!”

“A.” Thương Tiêu dừng lại bước chân, cười khanh khách, “Này tính làm sao.”

Đáng tiếc chính là, sau khi chúng ta liền trở về U Đô Sơn, rốt cuộc ta không cơ hội quyết định sinh nhật của hấn .

Cho tới bây giờ, rốt cục ta nói ra”Sinh nhật vui vẻ.” Những lời này không phải là không muốn xa rời, mà là vĩnh biệt.

“Ta không cần người” Sắc mặt của ta nhợt nhạt, giọng nói run rẩy, cũng không biết là nói cho chính mình nghe hay là nói cho hấn nghe, “Ta không cần người , không cần người !”

Nhan Nhược Nhất không cần Thương Tiêu, bởi vì cần, cũng cần không được.

Màn đêm buông xuống.

Đại U Cung đêm nay so với bình thường im lặng hơn. Tất cả mọi người đi đến Hàn Ngọc Động . Các trưởng lão lấp kín ngoài cửa động, chúng tiểu nhân lấp kín đường núi.

Cuối cùng, ta còn chưa có dũng khí vọt vào để cho Thương Tiêu thấy ta lấy mặt nạ xuống.

Ta sợ, sợ chính mình không chú ý rơi lệ đầy mặt trước mặt hấn. Càng sợ hấn sau khi nhìn thấy sự tiều tụy của ta, chỉ hơi hột nói lời cảm ơn hoặc là thực xin lỗi.

Như vậy, ta nhất định sẽ điên mất.

Gửi Thương Tiêu:

Tử Đan đã tỉnh. Ngày về đã tới, hi vọng người giữ gìn sức khỏe, sau này không hẹn gặp lại.

(NV: hic hic vì lá thư ngắn gọn mấy dòng của tỷ mà anh nhập ma đạo vậy ko biết là ngược ai, hic hic)

Trong “Nhan La Điện” trống trơn chỉ có một mình ta.

Sau khi bỏ đi vô số tờ giấy, ta thật vất vả “vẽ” xong bức thư để lại cho Thương Tiêu . Nhìn bức thư trước mắt, ta suy nghĩ, lại thêm vài chữ “Nhược Nhất tuyệt bút” ở phía sau.

Suy nghĩ một chút, như thế nào cũng phải muốn thêm vào một chút yếu tố bi thương ở bên trong a, nếu không thì giống con rùa rụt cổ. Ta đã chịu đau khổ như vậy, để cho người khác áy náy một chút, cũng không có gì quá đáng chứ.

Đặt bút xuống, ta vô cùng buồn chán ngồi ở trong phòng đùa với ngọn đèn.

Kỳ thật nơi này căn bản gọi là Phù Vân Các, lúc trước ta cảm thấy nếu mình đã ở trong phòng này, nhất định trên đó phải có tên của mình, kiên quyết buộc Thương Tiêu đem tên này đổi thành "Nhan La Điện" .

Tuy rằng không biết vì sao có vài yêu quái cực lực phản đối, nhưng cuối cùng Thương Tiêu vẫn là vùng đại bút lên tự mình giúp ta viết bức hoành phi. Rõ ràng hẳn coi trọng ta. Sau khi treo lên, mấy thần tử muốn tìm ta liều mạng đó lập tức ngừng công kích, không còn nhắc tới nữa. Nhưng chuyện này trở thành đề tài bàn luận của bọn tiểu yêu sau khi ăn xong thật lâu sau đó.

Hiện nay nhớ lại chuyện đó, lại có loại cảm giác cảnh còn người mất.

"Loảng xoảng cạch." Một cái chén chứa chất lỏng màu đen xì xuất hiện trước mặt ta, sau khi hoảng hốt, ta lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn phía khoảng trống bây giờ đã xuất hiện vu nữ. Bóng dáng nhảy động như ngọn lửa vẫn còn dừng lại ở trong mắt. Giống như trên người vu nữ có một cái lỗ thủng đang không ngừng biến nhỏ lại từ từ, mười phần quỷ dị.

"Đây là cái gì?" Ta chớp chớp mắt mấy cái làm ình tập trung chú ý lại.

"Công tác khắc phục hậu quả, Mạnh bà thang."

"Cái gì!" Ta kinh ngạc nhảy dựng, kêu lên, "Ta không muốn đầu thai!" Vu nữ thực rõ ràng giáng một cái vào sau gáy ta: "Ai muốn người đầu thai, đây là nước tro nôi của Mạnh bà thang. Giúp người vong tình."

"Vong tình?"

"Đúng vậy, đây chính là thành quả ta thật vất vả lấy được dưới đáy nôi. Người có biết việc trộm này có thể xảy ra bao nhiêu nguy hiểm không? Ta nói người nữ nhân này cũng thật sự là ngốc. Không phải chỉ là tổn thương tình cảm thôi, đến nỗi đòi chết đòi sống như vậy sao? Aiz, quên đi. Uống nhanh đi, uống nhanh đi, uống xong ta sẽ đưa người trở về."

Chống lại ánh mắt hi vọng của vu nữ, ta bưng chén lên. Từ từ đưa đến bên môi.

Một mùi vị chua sót lập tức nhảy vào xoang mũi.

Mạnh bà thang, vong tình thủy, có lẽ là liều thuốc tốt nhất để giải sầu muộn trên thế giới này. Nhưng mà đây vốn là nước giúp người ta giải thoát đến cực lạc, vì sao lại có mùi vị nước mắt?

Nhịn chua chất trong lòng, ta đặt chén xuống nhẹ nhàng. Vu nữ nóng nảy: "Như thế nào? Người sợ đắng sao? Ta có đường." Nói xong, quả thực từ đâu lý đào ra hai thanh chocolate.

Ta cầm lấy một thanh từ trong tay Vu nữ, tháo bỏ lớp giấy bạc bên ngoài, bỏ vào trong miệng, ta nở nụ cười: "Đã lâu không có ăn thứ này rồi. Thực ngọt. Ta còn rất thích hương vị này."

"Aiz, người không uống a?"

Ta lắc đầu: "Không cần uống, ta biết ta quên không được."

"Như thế nào quên không được! ? Tuy rằng đây chính là nước tro nôi, nhưng muốn người quên một giấc mộng thật sự là rất dễ dàng."

"Không." Ta nhìn chăm chăm ánh mắt của Vu nữ: "Đây không chỉ có là giấc mộng. Nó đã hòa nhập vào trong xương thịt. Nếu nói ta không mang đi được đồ vật gì từ nơi này, ít nhất để cho ta có thể nhớ lại."

Vu nữ xoa xoa tay: "Thực buồn nôn. Quên đi, không uống thì thôi. Thực làm uống phí thứ tốt này." Dứt lời, nâng chén lên tùy ý đổ xuống mặt đất, nước thuốc kia rơi xuống đất tựa như bốc hơi lên rồi tan biến.

Vu nữ cầm chén cất vào trong túi, nói với ta, "đưa tay của người cho ta, đi thôi."

Ta hít sâu một hơi, vươn tay.

Thương Tiêu, vĩnh biệt.

“Loảng xoảng!” Ngay lúc ta còn chưa kịp nắm lấy tay Vu nữ, một người mặc đồ đen bịt mặt đột nhiên đá văng cửa phòng, đôi mắt lạnh đảo qua trong phòng, bay người đến nắm chặt ta, kiếm sắc “Xoát” nhắm tới bên cổ ta.

Lông tơ của ta dựng lên, hấn hét lớn một tiếng: “Đi!” xách ta lướt ra khỏi phòng.

Động tác liên tục!

Ta đại ra, liền ngay cả Vu nữ cũng đại ra đứng ở trong phòng.

Chẳng lẽ ngay tại lúc ta quyết định rời đi cuối cùng gặp được chuyện bắt cóc trong truyền thuyết sao?

4. Chương Mở Đầu 4

Một giấc mộng say...

Trên đỉnh U Đô Sơn, bên ngoài Hàn Ngọc Động. Ta không có cách nào không có suy nghĩ đau xót, những kẻ tiểu nhân này nói không chừng toàn bộ thật sự đóng dinh tại chỗ. Người thế giới này mặc dù không nhìn thấy vu nữ, ngược lại pháp thuật của vu nữ cũng vô dụng đối bọn họ. Nói cách khác, năng không thể giúp ta ngăn chặn đại hiệp áo đen kia.

Mà nếu muốn đi về không thể chạm vào vật còn sống ở thế giới này.

Hiển nhiên, đại hiệp áo đen còn sống.

Khi hấn thét lên “Thương Tiêu, muốn ta trả lại nữ nhân của ngươi phải dùng Tử Đàn để đổi!” Khi những lời này được nói ra. Ta chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hoàn toàn tuyệt vọng.

Tên bắt cóc tổng tiền này cư nhiên không thăm dò tình huống mà đã bắt trời ta lại!

Căng thẳng ở ngoài động một cái canh giờ trôi đi rất nhanh. Thương Tiêu lại ngay cả cửa động cũng chưa chuyển bước ra tới.

Các trưởng lão U Đô Sơn đều xanh mặt vây quanh đại hiệp áo đen. Ta đã kiên trì không được nữa, cây đuốc sáng chói giống như đốt ta, nếu không phải có đại hiệp áo đen làm khung dựa, phỏng chừng ta đã sớm ngồi phịch ở trên mặt đất .

Vu nữ nhìn dáng vẻ sắp chết của ta, quyết đoán nói: “Nhảy xuống vực!”

Ngoài Hàn Ngọc Động chính là một chỗ rất rộng, đại hiệp áo đen bị các trưởng lão làm cho tiến tới gần vách núi, chỉ cần ta thừa dịp hấn không phòng bị, dùng một chút ám chiêu hấn là có thể đạt tới hiệu quả “Đồng quy vu tận” (chết cùng nhau).

Vu nữ nắm tay của ta cùng nhau nhảy xuống, lúc thoát khỏi đại hiệp áo đen, vu nữ sẽ sử dụng pháp thuật. Ta là có thể bình yên về nhà .

Tuy rằng nguy hiểm, không chấp nhận có một chút sai sót, nhưng ta hiểu được, muốn về nhà, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Thế nhưng.

“Chờ một chút đi.” dưới đáy lòng ta nhẹ giọng cầu xin vu nữ. Nhìn chằm chằm cửa động đen tuyền, mồ hôi ẩm ướt lòng bàn tay. Chờ một chút, có lẽ sẽ xảy ra chuyện không giống dự liệu.

Thời gian không tiếng động chậm rãi chảy qua, ở bên tai ta tựa hồ ngưng tụ thành tiếng vang “Tí tách” .

“Này!” Giọng nói của Vu nữ có chút vội vàng xao động, “Ngươi phải biết rằng, ta không thể đợi lâu ở trong này.”

“Đợi lát nữa một chút.” Có lẽ hấn sẽ ra đến đây. Cẩn rằng, ta nhìn cửa động không hề có động tĩnh gì, hấn sẽ ra tới.

“Nhan Nhược Nhất, ngươi tội gì lãng phí chính mình như vậy? Ngươi thích tự ngược như vậy sao?” Lời nói của vu nữ giống như roi da, đánh vào trong lòng ta đến rét run. Nắm tay càng siết chặt, nhưng ta lại tìm

không ra một câu, một chữ để phản bác vu nữ. Chỉ có một lần một lần cầu xin, chờ một chút, đợi lát nữa một chút.

Tiếng “Tí tách” của thời gian càng phát ra vang dội, giống một cái dùi, đang chờ đợi mỗi giờ mỗi khắc, vang dội đánh vào trong lòng.

Hắn như thế nào lại mặc kệ ta?

Vu nữ nhin không được chữ ằm lên: “Hey, nam nhân cái gì! con mẹ nó người rớt cuộc có đi hay không, người còn muốn chờ đợi như vậy?”

Hắn như thế nào có thể không lo cho ta?

Dòng thời gian trong lòng dường như ngừng lại. Với một dáng vẻ tuyệt vọng cảm rẽ ở huyết mạch. Cuối cùng ta nhắm mắt lại, không đành lòng lại nhìn về phía cửa động tĩnh mịch kia.

Dưới chân mềm nhũn, cả người xuy lơ ở trong lòng ngực của đại hiệp áo đen, thân mình đại hiệp cứng đờ, sau đó cười nhạt một tiếng: “Thương Tiêu, xem ra người tuyệt không hiểu biết con người rất yếu ớt.”

Trường lão đối diện nhìn ta cuối cùng nuốt xuống một hơi, nhất thời có chút ồ ào.

Ta xem thấy bọn họ mỗi người đều la hét to với đại hiệp áo đen cái gì đó, lồng ngực của đại hiệp áo đen đã nhẹ nhàng chấn động, giống như đã nói cái gì đó. Nhưng mà tất cả giọng nói tiến tới tai ta đều trở thành từng trận vù vù.

Hắn thật sự mặc kệ ta.

Thì ra ở trong lòng hắn, ta có khoảng cách xa xôi như thế với Tử Đan.

A, nói không chừng mục đích ta đến thế giới này chính là vì cứu Tử Đan tỉnh lại, làm cho nàng cùng Thương Tiêu lại tiếp tục tình duyên trước đây, từ nay về sau liền phỉ dục song phi (như chim liền cánh), vĩnh kết.

Vốn là đang muốn chê cười để cố gắng ổn định tâm tình của mình, nhưng càng nghĩ càng chua xót. Không biết sao, nhưng trong lòng lại sinh ra một tia đoạn tuyệt hoàn toàn.

Nhìn song nguyệt đang dần dần nhô lên trên trời, trí nhớ bỗng nhiên trở lại buổi tối song nguyệt cùng tròn. Lần đầu tiên ta nhìn thấy Thương Tiêu biến hóa thành bộ dáng con người.

Tóc màu bạc như tơ, áo trắng hơn tuyết.

Hồng nguyệt đỏ tươi như máu cùng lam nguyệt yên lặng như nước ở trong đôi mắt màu tím của hắn thay nhau luân chuyển làm mê hoặc lòng người. Trong đôi mắt màu tím tinh tường in lại biểu hiện giạt mình ngạc nhiên của ta.

Khóe môi của hắn rõ ràng gợi lên độ cong. Ở chỗ sâu trong đồng tử cũng một mảnh hư vô. Chính vì mảnh hư vô kia, làm cho ta không dừng bước mà nhảy vào, sau đó trở mắt nhìn thấy chính mình, lún sâu vào bùn.

Thế nhưng đủ rồi.

Thật sự đủ rồi.

Ta hít sâu một hơi, cười nói: “Đại hiệp, người nhìn còn chưa hiểu tình huống sao?” Giọng nói của ta mỏng manh mà khản đặc, lại thành công đánh gãy cuộc nói chuyện giữa hai bên.

Trong lúc nhất thời lực chú ý của mọi người đều tụ tập ở trên người ta.

Ta cười. Ta chán ghét bị người chú ý, ở trước mắt bao người cuối cùng ta sợ hãi đi sai bước nhầm, trở thành trò cười của người khác. Lên tiếng trước công chúng ta sẽ cảm thấy lo lắng bất an.

Thế nhưng bây giờ không sao cả, như thế nào đều không sao cả.

Người khác nhìn thế nào lại cũng có quan hệ gì với ta đâu? Ta chỉ tự mình làm việc của ta thôi.

“Thương Tiêu đại nhân như thế nào sẽ vì người không quan trọng như ta, đem Tử Đan giao cho người đây?”

“Không quan trọng?” Hắc đại hiệp cười nhạo một tiếng, “Trong Phù Vân Các lại cho kẻ không quang trong ở?” lúc này ta mới phát hiện thì ra giọng nói của kẻ cướp rất êm tai . Hơi hơi ngửa đầu về phía sau, nhìn thấy hắc tinh giản đường cong trên mặt, ừ, người này khẳng định rất tuần tú.

Nhưng mà, đáng tiếc.

Hình như hắc không biết Phù Vân Các sớm thay tên là Nhan La Điện, hắc cũng không biết, ở trong lòng Thương Tiêu, Tử Đàn cùng ta quả thực chính là khác nhau một trời một vực.

“Như vậy, ta chính là cái ngoại lệ kia chứ.” Lời còn chưa dứt, thân hình của đại hiệp áo đen rung mạnh lên. Tựa hồ bị cái gì chấn động một chút.

Nhưng ta không cách nào tự hỏi nguyên do trong đó.

Ánh mắt lưu luyến ở cửa Hàn Ngọc Động, nắm chặt tay vu nữ . Sau đó, mạnh mẽ tránh về phía trước. Ta vốn tưởng rằng đại hiệp áo đen sẽ sợ giết ta mất đi con tin, khi ta đột nhiên”tập kích” xuống phía dưới, theo bản năng cầm dao lùi về sau. Không nghĩ tới chính là, hắc giống bị hoảng sợ, cư nhiên trực tiếp buông ta ra.

Ta không rảnh quay đầu nhìn hắc, chân sau co lên, đá thẳng về hướng nam tử, ra chiêu cực kỳ hạ lưu, nhưng cực kỳ hữu hiệu. Đại hiệp áo đen không ngờ ta chẳng những không chạy, còn “hạ lưu” như vậy, vội lắc mình né tránh. Ta thừa dịp thể hắc lắc mình tránh ra, đưa chân ra đánh về phía hắc.

Các trưởng lão trải qua hàng trăm trận chiến đều bị cách đánh như vậy sợ ngây người. Nhiều người như vậy nhưng lại không ai tiến lên giúp một lần, trở mắt nhìn thấy nữ nhân như điên chống lại một nam nhi tám thước trên đỉnh U Đô Sơn.

Đỉnh Hàn Ngọc ở trên U Đô Sơn, dưới đỉnh Hàn Ngọc là sông Quỷ Khốc.

Giữa sông Quỷ Khốc nghe thấy quỷ khóc, nước mắt rơi đó có thể thiêu đốt xương cốt con người thành tro bụi.

Mới lên U Đô Sơn ta từng nghe Thủ Nhân Ca này, nghe nói là đoạn vực phía sau U Đô Sơn là hạ lưu của sông Quỷ Khốc. Trong nước sông hàng năm chương khí bốc lên. Người bình thường ngã xuống là tuyệt không đường sống .

Lệ khí dưới chân núi từng trận đập vào mặt, thổi lên làm hai mà ta cảm thấy rất đau.

Không ai biết ta đi nơi nào, bọn họ chỉ biết cho rằng ta đã chết. Rơi xuống trong sông Quỷ Khốc, xương cốt không còn.

Bụng dưới đau quặn, nhìn thấy đỉnh U Đô Sơn càng ngày càng xa, rốt cục hốc mắt của ta ảm Ứt. Cuối cùng liếc mắt một cái cũng không thấy được rồi sao? Không thấy được rồi sao?

“Nắm chặt.” Vu nữ hét lớn một tiếng, mãnh liệt kéo cảm giác trở về. Ta giống như bị cuốn vào một lốc xoáy, càng không ngừng xoay tròn, lay động. Sau đó rõ ràng cảm giác được một thứ gì đó từ thân thể mình tách ra.

Ánh sáng màu trắng chói mắt, vụt thoáng qua làm người ta hoa cả mắt, vô số cảnh tượng xẹt qua ta trước mắt, vui vẻ, khổ sở, tình cảm mãnh liệt , sự yên lặng , hung hiểm , duy mỹ Tất cả hình ảnh đều biến thành ánh sáng lấp lánh, càng lúc càng nhanh biến mất khỏi tầm nhìn của ta. Dần dần ý thức của ta mơ hồ.

Thương Tiêu.

Thương Tiêu.

Thương Tiêu, Thương Tiêu, Thương Tiêu!

Thương Tiêu.

Tiêu hồ ly. Tiêu hồ ly.

Người đi chết ở nơi nào rồi?

“A!” Ta khàn giọng kiệt lực thét chói tai đi, tiếng nói bị gió xé rách càng ngày càng kịch liệt, nước mắt bị không khí tái nhợt bóp vỡ.

Không ai nghe. Không ai thấy.

Thương Tiều, lần này người là thật sự không tìm thấy ta.

Trong mơ màng, ta giống như thấy một bóng dáng màu trắng bay nhanh đánh về hướng mình.

Có lần, ta hỏi qua hân “Người sợ chết không?”

” Cả đời Thương Tiều có sợ cái gì.” Nói năng có khí phách như vậy. Nhưng hiện giờ, người vì sao nhúu chặt mày, lại vì sao sắc mặt tái nhợt? Thương Tiều, người sinh ra không biết sợ, như thế nào có ánh mắt tuyệt vọng sợ hãi như vậy, giọng nói bất lực khẩn cầu như vậy:

“Nắm lấy ta!”

Không đúng, Thương Tiều biết phần nộ, biết đau lòng, biết bất đắc dĩ, cũng không biết bắt lực cầu xin.

Hân quá cường đại, không biết bắt lực.

“Tay!”

Cho tới nay, ta đuổi theo bước chân của người, cuối cùng lại phát hiện, người cũng chưa hề nghĩ đến vì ta mà dừng lại. Mà bây giờ, rốt cục ta cũng mất đi dũng khí đưa tay.

Tay hân nhanh chóng chạm đến đầu ngón tay dường như trong suốt một nửa của ta. Kéo khỏe môi, ta phát tay, “Ba” vang lên một tiếng nhỏ, đem tay của hân đánh ra. Vô lực lại vô cùng quyết tuyệt.

Lần này bất ngờ không kịp phòng bị, cú đánh làm cho biểu hiện của hân giật mình ngẩn ra, trong nháy mắt đôi mắt đại ra.

Còn không kịp chờ hân phản ứng, vu nữ nắm chặt lấy tay ta. Ta mỉm cười, lại thấy hân hoảng sợ nhào tiến lên, lại chỉ bắt được ống tay áo đã trở nên trống rỗng của ta.

“Nhan Nhược Nhất!” khàn cả giọng kêu gọi như thế, là giọng nói đầu tiên ta nghe được ở thế giới này, cũng là giọng nói cuối cùng ta nghe được.

Người sẽ đau khổ sao?

Kỳ thật, ta là hy vọng người đau khổ.

Ta thậm chí có chút hy vọng người đau khổ, giống như ta, đau đớn.

Sáng sớm ánh nắng tươi sáng.

Một bàn tay tái nhợt từ trong chăn vươn ra. Chạm đến di động ở đầu giường lại rút trở về. Chỉ chốc lát sau “Alo, 120 phải không? Tôi cần phải được truyền máu gấp.”

Không phải mộng, đau đớn như vậy, như thế nào lại chính là một giấc mộng? Đây là đau xót lớn nhất của ta cũng là ký ức đẹp nhất.

Một tháng sau

“Đến đây, Nhược Nhất hát với mình bài đầu đi.” Các bạn ta ba chân bốn cẳng đem ta đẩy lên phía trước. Một bài đến chết cũng phải yêu tiếp tục thét. Giọng hát đã sắp khàn khàn rồi. Hát mệt mỏi. Mọi người lại điên rồi dường như bắt đầu rót rượu cho nhau.

Chỉ chốc lát sau, đầu của ta tựa như bị người ta đánh một gậy choáng vàng mông mông.

Ngọn đèn u ám. Ta cười khờ xụi lơ ở trên sofa nghe bạn ta tiếp tục thét ca, nhìn thấy bọn họ tiếp tục uống rượu. Đô thị say như chết, người say như chết.

Một hồi phát tiết.

Nhưng bất luận hôm nay biến thành thê thảm cỡ nào, ngày mai như trước phải đánh thức lý trí của mình cho tỉnh táo, quy củ. Cuộc sống vẫn như trước.

Ta nghĩ, tựa như cơn mộng kia—— đúng như lời vu nữ nói, đó chính là một giấc mộng của ta, ở trong thế kỷ 21, ta chỉ là say rượu sau bị bạn đưa về nhà, ngủ một buổi tối. Ai cũng không biết ta đã trải qua chuyện kinh tâm động phách như thế nào .

Âm nhạc đột nhiên an tĩnh lại. Trong hơi thở suy sút, không biết là ai, với giọng hát không dùng được, cất hát bài:

Xuân đi thu đến hoa tàn hoa nở

Trí nhớ chôn sâu trong biển lòng kia

Cái gọi là dây dưa chính là thương tổn

Không ai đi dẫn nước tất cả đều thay màu thành đen trắng

Chỉ là em còn chưa thể buông ra, đối với anh rất ỷ lại

Chỉ là em còn không thể đủ nghị lực để buông tay

Chỉ là em còn chưa thể buông ra, nỗi lòng lo lắng

Đã quên anh từng phụ bạc em

Trên một đường đời bao nhiêu trần ai

Yêu là ai trả, nợ còn của ai

Quyết định tĩnh lại né tránh thương tổn

Mà vận mệnh an bài đã không cách nào sửa đổi

Chỉ là em chưa thể buông ra, cho em niềm vui

Chỉ trách em đã không thể bày tỏ

Chỉ là em chưa thể buông ra, chờ mong đối với anh

Không thể bỏ qua sự tồn tại của chân tình

Chẳng biết làm sao, nước mắt của em cứ như vậy rơi xuống. Thậm chí không để cho em thời gian phát hiện.

Chỉ là em chưa thể buông ra, đối với anh rất ỷ lại

Chỉ là em chưa đủ nghị lực để buông tay

Chỉ là em còn chưa thể buông ra, nỗi lòng lo lắng

Đã quên qnh sớm đã phụ bạc em

Chỉ là em chưa thể buông ra, cho em niềm vui vẻ

Chỉ trách em chưa thể bày tỏ

Chỉ là em chưa thể buông ra, chờ mong đối với anh

Không thể bỏ qua sự tồn tại của chân tình,

—— Buông ra Ái Nhạc Đoàn

Rốt cuộc nhịn không được . Ta giống như đứa trẻ lạc đường, đem những điều chưa thể từ bỏ cùng với sự sợ hãi hóa thành nước mắt và gáo thét. Tức giận đem hoa quả trên bàn, chén rượu đều hất xuống đất.

Ta nắm lấy tóc kiệt sức thét chói tai, sau đó nằm xuống một đồng hồ độn trên mặt đất gào khóc.

(NV: Wa! Đáng sợ quá)

Sau một tháng bình tĩnh, rốt cục ta bùng nổ rồi.

Các bạn bị dọa không nhẹ, chỉ có một nữ tử uống cũng không ít hơn ta đã chạy tới kéo ta, nói: “Đừng khóc, tỷ tỷ mang người đi quán ăn đêm làm dịu làm dịu.”

Ta lau nước mũi nước mắt. Khí phách hào hùng vung tay hô to: “Lão nương cần ba người, ngược chết một người, đâm chết một người. Còn có một người, còn có một người. Ô, mang về nhà làm canh sương mì sợi cho ta.” Nói xong ôm nàng kia lại khóc rống lên.

Mọi người lấy lại tinh thần, cười vang kéo hai chúng ta ra. Ta tránh mọi người, một mình hăng hái uống rượu. Ta chỉ là muốn say. Sau đó mơ lại một giấc mộng mà thôi.

Bởi vì giấc mộng kia đã hoàn toàn kết thúc.

5. Chương 1

Chương 1....

Thế giới một mảnh hỗn độn.

Gió gào thét thê lương qua ở bên tai, giống như lúc một khắc trước khi nhảy xuống vách núi. Cả thế giới đều ở xoay tròn, mang theo bi thương, sau đó rơi vào trong một đám bụi bặm.

Bụi sương mù màu xám tro dần dần tan đi, trên đường núi quen thuộc có ba người đứng. Vũ La, nàng, còn có Thương Tiều giấu mình ở chỗ rẽ.

Nàng nhìn thấy chính mình ném xuống đất một chiếc áo lông, giận dữ rời đi.

“Cuối cùng huynh đã làm cái gì?” Vũ La nhìn thấy Thương Tiều nhạt xiêm y lên, động tác mềm nhẹ vuốt bụi đất xuống, nhin không được hỏi, “Nàng như thế nào tức giận như vậy?”

Thương Tiều nhếch môi, không nói một câu. Đợi sau khi đem tro bụi đều vuốt xuống hết, hẩn im lặng xoay người rời đi.

“Huynh không đi xem thử? Nhược Nhất che che giấu giấu như vậy. Ôi! Đánh muội làm cái gì?”

“Không được đi.” Dưới tay vừa chuyển, thi triển một pháp nhỏ đơn giản, hòn đá nhỏ ven đường giống như sinh ra có mắt, từng viên từng viên đánh tới trên người Vũ La.

“Ai. Đừng, ngừng! đừng đánh !” Vũ La bắt được một hòn đá nhỏ, nghiêm mặt nói, “Vừa rồi ta thấy cảm một cỗ lệ khí ở trên người A Nhan. Nữ nhân ghen tị đáng sợ nhất. Biểu ca huynh sẽ không sợ nàng động tay động chân cái gì đó đối với Đan tỷ tỷ sao?”

“Nàng sẽ không.”

“A? Tin tưởng nàng như vậy? Đây cũng không phải là tác phong của biểu ca .”

Thương Tiều quay đầu lại mắt nhìn dõi theo đường lên núi, khóe môi khẽ nhếch, trong giọng nói lạnh nhạt mang theo tia ôn nhu: “Nàng sẽ không.”

Nhìn theo bóng dáng của Thương Tiều biến mất ở chỗ rẽ, Vũ La bĩu môi sờ sờ mặt: “Cho dù là yêu quái, cũng không có thể trưởng thành như vậy a. Thật sự là tội nghiệt!”

Bóng tối đánh úp lại, nàng đứng ở tại chỗ, không biết chính mình nên đi nơi nào, trong lòng rơi vào một mảnh trống rỗng. Vô số gió lạnh vẫn thổi hướng vào dòng máu bên trong, lạnh lẽo đến xương .

“Thương Tiều! chúc ngươi sinh nhật vui vẻ con mẹ nó!”

Giọng nói truyền đến rõ ràng, trước mắt nàng bỗng dưng xuất hiện bóng dáng của Thương Tiều .

Sống lưng thẳng lúc này có chút hơi cứng ngắc, giống như giật mình sửng sốt một hồi lâu, Thương Tiều hơi nghiêng đầu lên. Cuối cùng trong mảnh tối tăm mơ hồ có thể thấy đôi mắt màu tím giống như thủy tinh của hẩn .

Thần sắc trong đôi mắt hắn biến đổi phức tạp, mày hơi nhíu lại, khóe môi lại cong lên một độ cung nhàn nhạt, giống như ở hết sức kiềm chế, cuối cùng vẫn nhịn không được biểu lộ niềm vui sướng.

Vẻ mặt này chạm mạnh vào ngực của nàng. Một nỗi khấn trương lan tràn ra.

Thương Tiêu lui từng bước về sau, muốn xoay người, lại đang nghe thấy “Ta không cần người” khi câu này thốt lên, đột nhiên ngăn người dừng lại bước chân.

Đôi mắt màu tím nheo lại, khóe môi hơi mím lại mang theo một chút dáng vẻ của đứa nhỏ giận dỗi, hắn tiếp tục đi càng sâu vào mảnh u tối. Nhược Nhất muốn đi giữ chặt hắn, nhưng một trận gió lạnh mạnh mẽ nhanh chóng thổi tan bóng dáng kia đang rời đi.

Nàng thất thần đứng tại chỗ.

Một trận mỗi một.

Vì sao người không muốn quay đầu lại dù là một lần, quay đầu lại dù chỉ một lần, cho dù một lần.

Ta cũng sẽ không chờ đợi đến tuyệt vọng, trái tim cũng chết.

“A!” Nàng nghe thấy chính mình thét lên hết sức thê lương.

Ngạc nhiên quay đầu.

Chỉ thấy người đó giống như tiên giáng trần hoảng loạn đẩy ra mọi người, chạy theo bóng dáng đoạn tuyệt nhảy xuống vách núi kia.

Hắc y nhân hóa làm một quả cầu ánh sáng tiến sát bên người hắn, nhưng hắn lại ngay cả khóe mắt cũng không động một chút. Một mực truy tìm tầm lưng kia, dùng hết toàn lực.

Nhưng cuối cùng hắn vươn tay lại bị nàng vô lực mà ngoan tuyệt gãy khỏi tay. Trong lúc giật mình kinh ngạc, Nhược Nhất mỉm cười tái nhợt càng lúc càng mờ nhạt. Hắn lấy lại tinh thần, lại nhào đến, lại chỉ bắt lấy quần áo của nàng rơi chậm giữa không trung.

Ánh mắt của Thương Tiêu trống rỗng cùng sắc mặt trắng dửng lại lưu vào trong đôi mắt của nàng, sau đó càng ngày càng mờ hồ, cho đến khi biến mất.

Tức thì, một cơn đau khó có thể nói nên lời tập kích vào trong lòng nàng, giống một trùng độc chui vào cốt tủy, vừa động dậy sẽ tổn thương gân cốt.

Có lẽ, hắn là quan tâm.

Kỳ thật hắn cũng có quan tâm.

“ Nhất, dậy đi, dậy đi!” nàng mơ mơ màng màng mở mắt quẩn chặt chặn lại chuẩn bị ngủ”Rầm!” một tiếng, cửa bị đẩy mạnh ra, “Nhan Nhược Nhất! Tỉnh dậy cho ta. Người còn có thời gian ngủ nướng!”

“Ừ.” Người trong chăn không cam lòng lẩm bẩm vài tiếng, chậm chạp nhúc nhích thân mình, trừng mắt nhìn nữ tử mặc áo khoác đen đứng ở trước cửa phòng, oán giận: “Biết, biết. Người không thể dịu dàng gọi ta dậy sao.”

“Hừ.” Nữ tử quay đầu bỏ đi. Nhan Nhược Nhất xuống giường thay áo ngủ ra, sau đó đi rửa mặt.

Đã hai năm trôi qua sau khi tỉnh giấc mộng tuyệt mỹ kia.

Bây giờ, nàng có thể có cuộc sống thực bình thường, sẽ không giống như những ngày mới tỉnh lúc đó thường xuất hiện ảo giác.

Tay đánh răng dừng lại, hàm của nàng chứa một miệng bọt ngơ ngác nhìn thấy hốc mắt đỏ tươi của mình trong kính.

Nhưng mà, mặc kệ là qua hai năm hay là hai mươi năm, thậm chí liền ngay cả đời này đều trôi qua. Chỉ cần nhớ tới hắn, nàng vẫn sẽ rơi lệ như trước — cái này đã không còn là vấn đề thời gian nữa.

24 tuổi Nhan Nhược Nhất mở một cửa tiệm trang phục thủ công nho nhỏ, giúp làm quần áo quái dị cho những người thích sự khác biệt. Tại thành thị này cũng coi như có chút danh tiếng, thu nhập mỗi tháng cũng tạm đủ sống qua ngày. Bởi vì cha mẹ ở ngoại ô, nàng với người khác cùng thuê một căn nhà trọ.

Chỉ có điều là, người cùng thuê nhà là vu nữ lúc trước đem nàng đến cái thế giới kia ——Mạc Mặc.

Theo như lời của Mạc Mặc nàng ta là bị cha mẹ đá ra khỏi cửa đi tìm Nhược Nhất để chuộc tội. Tuy rằng miệng của vu nữ thường gào thét đến phiền chán, nhưng Nhược Nhất biết là trong lòng vu nữ mang áy náy.

Nếu không phải vậy với tính cách của nàng ta, nữ nhân như vậy căn bản sẽ không bởi vì lệnh của cha mẹ mà ngoan ngoãn luôn ở bên cạnh nàng.

Nhược Nhất cũng không oán hận Mạc Mặc, ngược lại có chút cảm kích.

Bởi vì cái thế giới kia làm cho nàng hiểu được không chỉ có tình yêu mà thôi.

“Nghe nè, hôm nay ngươi phải mang một nam nhân về cho ta, đều xem mắt nhiều lần như vậy. Lại có thể vẫn còn duy trì thân trinh tiết, ngươi là nghĩ muốn đem danh hiệu xử nữ hàng đầu này đến ngày già chết hay sao? Ngươi bây giờ còn ở trong kỳ hạn đảm bảo chất lượng, tạm tạm còn có thể cứu vãn một chút. Chờ ngươi quá thời hạn, còn có anh chàng nào chịu để ngươi hãm hại?” Mạc Mặc vừa nhắc tới vừa dùng ma pháp bồng đem quần áo từ trong tủ quần áo xách ra khoa tay múa chân trên người Nhược Nhất, “Ngươi đúng là một kẻ thuần khiết chỉ biết lắc lắc theo đuôi người ta không chịu buông tay, nhìn ta đem nam nhân về nhà cũng không biết xấu hổ. Đường như còn tỏ ra xem thường ta.”

“Dù sao ngươi đều là đem bọn họ lấy làm thí nghiệm.” Nhược Nhất nhỏ giọng biện giải.

“Câm miệng, làm nữ nhân mà không có nam nhân, ở trước mặt ta ngươi không được tranh cãi quyền lợi. Hiện tại, ngươi đem những gì định nói trong miệng nuốt vào cho ta, mặc quần áo này, ra cửa. Hành động!”

Nhược Nhất thở dài: “Vâng, vu nữ tiểu thư.”

Mặc kệ là an bài xem mắt, tạo ra ”gặp gỡ”, hay là làm một số chuyện sến đến cực điểm “Trùng hợp gặp nha”. Nhược Nhất đều đem hết toàn lực bình tĩnh ứng đối với những người thường này hoàn toàn không thể biết “ý tốt”.

Nàng biết rõ ràng mục đích của Mạc Mặc —— làm cho nàng quên đi Thương Tiêu.

Nhưng, quên đi Thương Tiêu? Đây sớm là chuyện nhất định không có khả năng.

Nhược Nhất rất rõ ràng, Thương Tiêu trong lòng nàng không phải hoa hồng hoặc bách hợp, mà là một gốc cây xương rồng sa mạc cực kỳ ương ngạnh.

Nhưng, hiển nhiên Mạc Mặc còn chưa hiểu điều này.

“Ta đi đây.”

“Ừ, buổi tối không có nam nhân theo tới ta sẽ không mở cửa cho ngươi. Đi đi.”

“Aiz, chìa khóa của ta! Ngươi như thế nào có thể.”

“Oành!”

Vì thế, Nhược Nhất rốt cục phần nộ rồi”Lão vu bà! Ta cũng có giao tiền thuê nhà ngươi không thể làm độc tài! !”

Trả lời của nàng chỉ có tiếng khóa cửa bên trong.

Một mình một người đi trên đường lớn mới lên đèn rực rỡ, trong đầu hiện lên khuôn mặt lạnh đậm của chàng trai vừa rồi: “Nhan tiểu thư, nếu không ý nguyện, thì đừng làm mất thời gian. Xin lỗi không tiếp được.”

“Aiz.” Một tiếng thở dài, Nhược Nhất cảm thấy được thực ủy khuất. Nàng nghĩ, lần này nhất định trở về phải nói cái rõ ràng với Mạc Mặc.

Nhưng mà, đêm nay trở về như thế nào? Nha đầu kia từ trước đến nay là nói được thì làm được, không thấy được nam nhân tuyệt không mở cửa, nàng tin chắc! Võ trán thở dài, như thế nào lại trở thành như vậy đây?

Lúc trước nàng nên nói lời chính nghĩa cự tuyệt “ý tốt” chết tiệt này mới đúng.

Đang muốn đi, một hạt châu lập lòe tỏa sáng nhanh như chớp lặn đến bên chân của nàng, nàng tò mò dừng bước chân đánh giá. Bên cạnh lập tức truyền đến giọng nam già nua : “Cô nương, cô là người hữu duyên nha, đến đây ta xem thử cho.”

Kể lừa đảo a.

Bĩu môi, Nhược Nhất nhấc chân bước đi. Oán thầm, nhà mình còn có một vụ nữ mời không đi, không chỉ có miễn phí, còn khẳng định so với người còn đoán chuẩn hơn.

“Cô nương. Ta thấy mi tâm của cô có một cánh hoa đào đen đưng đưa đón gió, cô thế nhưng nào còn có chưa tiếp tục hoàn thành nghiệp duyên a?”

Nghe vậy, Nhược Nhất không tự chủ được dừng bước chân lại.

Quay đầu lại nhìn thấy một bóng người ẩn trong bóng cây. Người đó ngồi trên ghế dựa bên đường từ từ đứng dậy. Đèn đường chiếu sáng một đường trên người hắn, theo động tác của hắn mà nhô lên nhô xuống. Lão nhân lưng gù, đội một cái nón cực lớn, dường như che hết khuôn mặt, chỉ lộ ra chiếc cằm khô quắt .

Trên người hắn quần một “Miếng vải đen” so với áo khoác của Mạc Mặc còn lớn hơn. “Trung Quốc và Phương Tây kết hợp” như vậy thoát nhìn thật còn có cảm giác quỷ bí

Nhược Nhất nheo lại mắt, đánh giá cách ăn mặc của hắn có thể sinh được khối tiền, muốn làm ăn cùng hắn hay không, rõ ràng gọi hắn đến tiệm trang phục của mình đi làm quần áo cũng có “Sức cuốn hút” lắm.

Trong bụng đang đánh bản tính nhỏ, lão già kia lại nói: “Nhan cô nương, làm việc cũng không thể bỏ dở nửa chừng, rước lấy tai họa, đương nhiên phải tự mình gánh vác đến cùng.”

“Người.” Còn chưa kịp giật mình hắn như thế nào biết họ của nàng, lão già kia đột nhiên tiến lên giữ lấy cổ tay của nàng.

Nhược Nhất sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức giẫy dụa, không nghĩ tới lão già kia sức lực mạnh thần kỳ, “Người quá vô lễ! Buông! Sáng như ban ngày. Không đúng, cho dù là chàng vạng cũng không có thể vô sỉ như vậy, người tên lão già không đáng kính này.” Đây chẳng lẽ là gặp gỡ kẻ điên trong truyền thuyết đó chứ, Nhược Nhất có chút sợ, “Ta đếm từ một đến ba, nếu người không buông ra, ta cũng mặc kệ người là tôn lão yêu ấu gì (câu này nghĩa là “kính già yêu trẻ”, ý câu này là Nhược Nhất mặc kệ hắn là người già nàng cũng ra tay), cẩn thận ta đập một cước cho người tâm can tỳ vị phế toàn bộ ối ra!”

“Nhan cô nương, người còn nhớ rõ Thương Tiêu trên U Đô Sơn Cửu Châu hai trăm năm trước hay không?” Lời chất vấn này mang theo một chút tang thương, rốt cục nàng thoát khỏi tay của lão già, sau đó liền đánh lâm nghiêng cái mũ trên đầu ông ta. Nhưng trong nháy mắt này, gió dường như đều yên lặng . Nhược Nhất quên chạy trốn, hoàn toàn ngây dại.

Hắn. Hắn.

“Nhan Nhược Nhất, nghiệp duyên của cô chưa xong, nơi này không phải là nơi cô nên ở lại.”

Bóng người trước mắt từ mơ hồ, Nhược Nhất nâng tay dụi dụi mắt, ý để nhìn hắn rõ hơn. Nhưng chân lại dần dần mềm ra, cả người tựa hồ lọt vào một không gian không trọng lực. Bốn phía một mảnh tĩnh mịch. Chỉ có giọng nói của lão già kia không ngừng xoay quanh tai nàng: “Nhan Nhược Nhất, trong lúc mộng muội đó, vạn vật tang thương. Trần duyên nghiệp chướng, mộng phù du ngắn ngủi, mây nhẹ trôi đi, một hạt cát trong sa mạc, có được cũng thân nhiên, mất đi cũng hững hờ, nhớ lấy, nhớ lấy.”

Nàng nhớ rõ, cảnh cuối cùng, nhìn thấy chính là ánh sáng màu cam của đèn đường.

Một chiếc xe nhỏ tự nhiên từ bên đường chạy như bay qua, mang theo trên mặt đất một cái nón lớn lăn vài vòng, sau đó bay vào chiếc ghế tựa bên lối đi bộ. Gió nhẹ nhàng thổi, “Sàn sạt” , nơi đó cái gì cũng không để lại.

Trong căn phòng tối, bình thủy tinh quái dị trên bếp sôi lên kêu ùng ục ùng ục phát ra âm thanh kỳ quái, màu sắc khác nhau không ngừng sủi bọt cuộn cuộn. Tại phòng bếp lại một người cũng không có.

Từ trong phòng ngủ vang lên một tiếng thét mãnh liệt: “Mẹ nó, sao lại dám đụng đến người ta che chở!”

Trong căn phòng tối. Móng tay Vu nữ bỗng dưng thật dài. Hung hăng vè một quả cầu lam thủy tinh yên tĩnh. Nhấn nhện làm cảm xúc của nàng muốn nổ tung. Tóc đen của nàng không gió mà tự lay động, bay bay giữa không trung. Giống như bộ dáng của lệ quỷ, “Không được, cứ nhiên cướp người đi trước mắt của ta, rất mất mặt. Ta phải quyết chiếm trở về! Muốn cướp trở về. Đúng rồi!”

Vu nữ đem thủy tinh cầu ném lên trên giường, tức khắc nhào tới gần tủ kia tìm kiếm: “Đồ đó giống như. Ồ.”

Mà ở bên kia một thế giới khác.

Một tia ánh sáng tiến nhanh vào trong mắt. Bầu trời, ngôi trường, khuôn mặt người, tiếng ồn ào. Huyết Nhân Trung truyền đến cơn đau bỏng rát. Đây là chỗ nào? Nhược Nhất ngồi dậy, bốn phía đều là quần áo tả tơi, biểu hiện chết lặng người. Một người phụ nữ nắm lấy tay của nàng, miệng há ra rồi khép lại, không biết đang nói chút cái gì, nữ nhân này là ai? Đây lại là nơi nào?

Lỗ tai dần dần nghe được rõ giọng nói rồi.

“Cô nương người đã tỉnh.” Đã lâu, ngôn ngữ, cùng cách ăn mặc xa lạ mà quen thuộc. Trong lòng Nhược Nhất chấn động mạnh mẽ: “Đây là, Cửu Châu sao?” Không lẽ phép đánh gãy lời nói của người phụ nữ, nàng run rẩy hỏi.

“À, phải”

Đại não một hồi lâu mới tiêu hóa hoàn ý tứ này của từ “Phải”. Nàng trừng mắt lớn đưa tay nắm lấy tay người phụ nữ: “U Đô Sơn đâu? Người có biết U Đô Sơn ở hướng nào không?” Người phụ nữ bị hoảng sợ, sau đó không biết làm sao nhìn chằm chằm Nhược Nhất: “U Đô là cái gì?”

Không biết?

Như thế nào có thể, Cửu Châu như thế nào có thể có người không biết U Đô Sơn!

“U Đô Sơn? Khụ khụ. Tiểu cô nương, thế nhưng nói tới lãnh địa của cửu vĩ bạch hồ?” Một giọng khàn khàn mà lớn tuổi truyền tới. Nhất thời bốn phía một mảnh âm thanh hít vào, người phụ nữ kia trong nháy mắt tránh khỏi tay của Nhược Nhất, té ngã chạy trốn, hoảng sợ trừng mắt nhìn nàng.

Lòng của nàng lại không hề bận tâm đến chuyện này, nhìn thẳng ông lão có vẻ bị bệnh kia đang đứng ở một góc sáng. Ông lão kia thở hổn hển mấy hơi thở nói, “Đúng vậy, nơi đó từ hai trăm năm trước đổi tên gọi là ‘Vô Tư Sơn’.”

Giống nghe được cái gì đó đáng sợ, sắc mặt mọi người càng trắng.

Vô Tư. Vô Tư. Vì cái gì phải sửa gọi là Vô Tư Sơn?

“Thương Tiêu đâu? Lão tiên sinh, ngài biết Thương Tiêu không?”

“Thương Tiêu?” Lão già ho khan vài tiếng, đột nhiên nhớ tới cái gì nói, “A, lão hủ giống như đã nghe tổ phụ giảng qua, khụ, là đại yêu quái bị phong ấn hơn trăm năm trước phải không?”

Hơn trăm năm trước, bị phong ấn.

Thương Tiêu? Vì cái gì? Lại như thế nào có thể?

Sau khi nàng rời đi, trên mảnh đất này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

6. Chương 2

Chương 2...

Trời, vẫn là trong vắt như vậy.

Nhược Nhất chưa từng hy vọng quá xa vời còn có một ngày quay về “Cửu Châu” . Nhưng, nàng đã trở lại. Mặc dù cách lúc nàng rời khỏi đã có hai trăm ... năm.

Vừa tròn hai trăm năm!

“Nhược Nhất tỷ tỷ! Nhược Nhất tỷ tỷ! Tỷ xem.” Xa xa một bóng dáng gầy yếu hoạt bát chạy đến trước mặt.

Đứa nhỏ này ăn mặc rách te tua. Trên người, trên mặt rất bê bối, lại có một đôi mắt long lanh như nước. Nó lấy trong tay ra bốn con chuột đang giãy giụa, một dáng vẻ vô cùng đắc ý.

Nhược Nhất sờ sờ đầu đứa nhỏ nói: “Tiểu Hồ ngoan, thật lợi hại. Mau cầm đưa ấu thân và ông nội của đệ nhìn đi.” Không bảo nó vứt bỏ đi, bởi vì nàng biết, ở trong mắt bọn họ đây là thức ăn cứu mạng, mà không phải là một con chuột chui qua núi xác chết, vi khuẩn đầy người.

“Được!” Tiểu Hồ chiêm được khen ngợi nụ cười trên mặt càng ngọt ngào, dung dăng vui vẻ chạy về hướng miếu đồ nát.

Nhìn bóng dáng của đứa nhỏ càng lúc càng xa, Nhược Nhất giấu đi tươi cười bên môi . Quét mắt về đường lớn mang một không khí trầm lặng.

Đây là Cửu Châu hai trăm năm sau sao?

Không còn vua cai trị, chư hầu chiếm cứ, mấy năm liên tục chiến loạn, dân chúng lầm than. Khắp nơi đều là dân chạy nạn. Nạn đói, ôn dịch, quét sạch vùng đất từng giàu có và sung túc này.

Năm ngày trước, mẫu thân Tiểu Hồ thấy Nhược Nhất ăn mặc “Quái dị” nằm lê loi tro bụi bên ngoài miếu đồ nát, cả người trắng trẻo sạch sẽ, tưởng tiểu thư nhà ai. Dem nàng”Cứu” tỉnh lại.

Dùng từ “Cứu” này từ tuyệt không khoa trương.

Ngoài thành Tông Dương này đang bị một quân đội yêu quái vây quanh. Quan thủ thành bắt toàn bộ thanh niên khỏe mạnh trong thành, lương thực thu hoạch đều lấy làm quân lương.

Trước đó vài ngày thành chủ mời viện trợ bên ngoài, những người đó ham mê háo sắc lại tàn bạo, trong thành Tông Dương đã có không ít nữ tử bị hại. Dân chúng bị ức hiếp , giận mà không dám nói gì.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên trên đường kia, có hai quân sĩ tuần tra lão đảo lắc lắc tiêu sái đi lại.

Nhược Nhất vội ngồi xổm xuống, bôi bùn lên mặt, dùng khăn trùm đầu che khuất đầu, đưa lưng về nhau bọn họ, làm bộ như dáng vẻ nhỏ cây cỏ.

“Aiz, nữ nhân!” Một quân sĩ có cổ áo xanh đưa cánh tay lên người bên cạnh.

Quân sĩ có cổ áo đỏ quét mắt qua Nhược Nhất, đẩy người cổ áo xanh ra, nghiêm mặt nói: “Ngày hôm qua Tầm Thường Cung mới phái người đến điều tra. Mấy mươi người đều bị chém ngang lưng. Cái gì gọi là giết gà dọa khỉ biết không? Người đã quên hình dạng của những người đó rồi?”

“Ta không có chỉ là nhìn nhìn thôi.” Cổ áo xanh xấu hổ sờ sờ cái mũi, hơi không cam lòng.

Nhược Nhất thở dài một hơi nhẹ nhõm. Đang muốn đứng dậy, đột nhiên cảm giác ở phía sau truyền đến một khí lạnh run người, tim đập nhanh nhìn lại phía sau, ánh mắt xuyên qua đường lớn tĩnh lặng, xa xa trông thấy cờ chiến phần phật trên thành lâu.

Áo giáp?

Không dám đợi lâu, nàng vội vàng chạy về miếu đồ nát, đóng cửa lại.

Trong ngôi miếu đồ nát có sáu người ngồi, một nhà Tiểu Hồ đã đem bốn con chuột lột da bỏ vào nồi nấu. Mọi người thấy nàng tiến vào cửa chính đều không tự giác xê dịch.

Nhược Nhất tập mãi thành thói quen tìm một góc ngồi xuống.

Thấy rằng năm ngày trước, sau lần nói về chuyện “U Đô Sơn” kia, dân chạy nạn trốn trong ngôi miếu đồ nát sớm đem nàng xem là bạn thân của yêu quái, chỉ có Tiểu Hồ cùng với ông nội của nó đối xử với nàng rất tốt.

Không nghĩ tới qua hai trăm năm, khoảng cách giữa người và yêu thể nhưng lại trở nên lớn như thế.

Trước kia tuy rằng lúc đó người và yêu cũng có mâu thuẫn mạnh mẽ, nhưng đều vì ích lợi của mình cũng có thể cùng một chỗ làm việc chung, trao đổi. Cũng không phải như bây giờ —— cầm thù.

Thu hồi suy nghĩ nàng nhớ tới câu chuyện vừa rồi của hai binh sĩ kia. Tầm Thường Cung, Nhược Nhất biết nơi này. Bởi vì hai trăm năm trước ở thế giới này, nơi đó cũng đã rất nổi danh .

Đó là nơi tu tiên.

Nơi đó có lão Đại gọi Quý Tử Hiên, mọi người ở dưới thích gọi hắn là “Vô Thượng Tôn Giả” . Nhược Nhất nghe sơ qua chuyện này cuối cùng còn tưởng rằng đó là một lão già tóc trắng xóa, sau đó lại gặp qua Quý Tử Hiên mới biết được, thì ra thế giới này thế nhưng còn có nam tử có thể so sánh với Thương Tiêu.

(NV: e hem, đoán xem, giữa hai anh, anh nào rành chuyện tình cảm, biết mê hoặc người hơn?!)

Không giống với Thương Tiêu cao ngạo, đó là một nam tử ôn nhu.

Ít nhất thoát nhìn là như thế này.

Dù sao, người có thể cùng Thương Tiêu cửu vĩ hồ li lòng dạ xấu xa khiến người ta lạnh đến sờn tóc gáy đánh ngang tài cũng chỉ có người đó, cũng sẽ không phải là ngọn đèn hết dầu gì đó.

Hắn với Thương Tiêu là tử địch.

Giống như trời đã sắp đặt, bọn họ tranh đấu không ngớt. Nhỏ thì từng gốc cây ngọn cỏ, lớn thì vì chúng sinh. Phàm là cái có thể làm đối phương cảm thấy vui vẻ, bọn họ đều tận sức cho tới khi bị phá hủy.

Đối với bọn họ mà nói, có lẽ đối phương sẽ đem mình đẩy xuống ác ma đại ngục!

Nhan Nhược Nhất không chỉ một lần cảm thấy hoang mang. Hai người xuất trần như thế, vì cái gì đối xử với nhau ác liệt như vậy.

Hoặc nói là, ấu trĩ.

Quả nhiên cuộc sống là thực kì diệu.

Lần đầu tiên nàng với Thương Tiêu gặp nhau, Thương Tiêu bị đánh thành nguyên hình, chín cái đuôi chỉ còn một cái, yêu lực dường như hoàn toàn biến mất —— chuyện đó cũng là do Tầm Thường Cung làm. Tuy rằng sau lại nghe nói sau trận đó Quý Tử Hiên cũng bị trọng thương.

(NV: đó là lý do tại sao mấy bức ảnh đại diện truyện này của ta đa số là bạch hồ li chỉ có một cái đuôi, hi hi)

Nhưng đứng ở một góc độ nào đó mà nói Nhược Nhất cùng rất kính trọng vị cung chủ kia.

Tuy nói sau này khi yêu lực của Thương Tiêu khôi phục, một lần biến ra mười bảy mươi tám cái đuôi cũng phải là việc khó gì. Thế nhưng ở lúc hắn có năng lực biến ra mười bảy mươi tám cái đuôi, đánh cho hắn chỉ còn một cái đuôi, loại chuyện này nàng không dám tưởng tượng .

Bây giờ đương gia của Tầm Thường Cung vẫn là Quý Tử Hiên hay sao? Hắn thế nhưng phái người đến đón đốc quân đội, chẳng lẽ yêu quái vậy thành này rất lớn mạnh? Là ai đây? Nàng có thể biết người đó không?

Quý Tử Hiên bây giờ còn khỏe mạnh, như vậy, hơn trăm năm trước phong ấn Thương Tiêu chính là hắn hay sao? khi Thương Tiêu bị phong ấn, Vũ La ở đâu? Tử Đan ở đâu? Chẳng lẽ không ai đi ra giúp hắn một phen sao?

Hơn nữa vì cái gì phải phong ấn Thương Tiêu đây? Như thế nào phong ấn Thương Tiêu? Sau khi phong ấn Thương Tiêu yêu tộc lại làm sao bây giờ đây?

Vô số vấn đề sắp xếp dày đặc trong đầu nàng, một cái kế sát một cái.

Ông nội của Tiểu Hồ nói cho Nhược Nhất biết thế giới này bắt đầu rối loạn vào hai trăm năm trước, sau đó càng ngày càng loạn, càng ngày càng mục nát.

Hai trăm năm trước không biết vì cái gì lúc đó tiên yêu bùng nổ một trận chiến lớn chưa từng có. Theo kể lại trận chiến đó làm cho trời đất hỗn loạn suốt bảy ngày bảy đêm, Tầm Thường Cung suy sụp, biển cả cạn nước.

Ba năm kể từ sau chuyện đó, phạm là mùa đông, tuyết rơi xuống đều có màu đỏ.

Lúc đầu tiên tộc không địch lại, liền cùng liên thủ với nhân tộc.

Sau khi Thương Tiêu bị phong ấn, yêu tộc bại lui liên tiếp, cắt đứt cầu hòa. Lúc sau hoàng đế nhân tộc bị ám sát, đệ đệ của hắn cướp ngôi, nghĩ muốn chiếm lấy đất đai của yêu tộc, Quý Tử Hiên đương nhiên không chịu, vì thế người và tiên lại bắt đầu đánh.

Yêu tộc thừa cơ hội này nghỉ ngơi lấy lại sức, khôi phục nguyên khí, đương nhiên không chịu sẽ đem đất của mình chấp tay dâng cho người, vì thế xé bỏ điều ước, cùng liên thủ với Tầm Thường Cung, đánh cho vị hoàng đế cướp ngôi kia tử trận giữa sa trường, .

Hoàng đế đã chết. Chư hầu các nơi liền lập tức nổi dậy lật đổ sự thống trị của hoàng đế, cắt đứt chiếm núi xưng Vương.

Thiên hạ đại loạn.

Yêu tộc chinh phạt lãnh địa vốn thuộc về mình trước đây ở xung quanh. Thì ra triều đình cổ thủ ở kinh thành, âm thầm phát triển thế lực của mình, mấy chục năm gần đây cũng có khởi sắc, tân hoàng đế vừa lên ngôi liền ra sức thống nhất Cửu Châu một lần nữa, khôi phục “Đại khảo” quốc huy hoàng trong quá khứ, bởi vậy cùng với các nước chư hầu chung quanh chinh chiến không ngừng. Tầm Thường Cung cùng với các chư hầu hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tranh chấp, nhưng đối với yêu tộc, lập trường song phương đều kiên định dị thường —— tuyệt đối không thể đem lãnh địa trả lại cho bọn họ!

Vì thế Tầm Thường Cung liền hợp với các chư hầu chống lại chuyện yêu tộc.

Nàng rất muốn biết những chuyện xảy ra trong hai trăm năm, nhưng đối với nhân dân sống trong thời đại chiến loạn này mà nói là hoàn toàn không muốn hỏi đến, bọn họ chỉ cần có thể còn sống là tốt rồi.

Ông nội Tiểu Hồ chỉ biết đến đó, nhưng mà cũng là ở trên đường chạy nạn nghe được rồi chấp vá lại mà thôi.

“Nhược Nhất tỷ tỷ, tỷ phải ăn chút gì đi?” Tiểu Hồ mang một cái chén mẻ chứa nước và mấy miếng thịt mỏng đi đến trước mặt Nhược Nhất, nàng vừa định từ chối, nhưng bụng rất không phối hợp kêu vài tiếng. Nàng nhìn vào nồi thịt chuột đã bị mọi người bao vây, lại nhìn ánh mắt mong đợi của Tiểu Hồ.

Quên đi, hiện tại ai có tư cách đi ghét bỏ món này đây?

Thức ăn bình thường? Đó là chuyện đời trước. Nhược Nhất cười khổ tiếp nhận cái chén mẻ, cắn răng cực kỳ khó chịu uống vào miệng không đợi nếm được hương vị vội nuốt xuống bụng.

Thịt chuột không có gia vị gì.

Cầm chén trả lại cho Tiểu Hồ, cổ họng Nhược Nhất mấy lần bay lên mùi tanh tươi, nàng kéo hạ khóe miệng cứng ngắc: “Ta nghĩ, ta còn phải đi ra ngoài đi một chút.”

Mới ra cửa, tới một ngã rẽ, nàng ôm bụng nôn ra.

“Nhan cô nương.” Giọng nam trầm thấp vang lên phía sau, Nhược Nhất sợ tới mức lập tức ngừng nôn khan, cảnh giác xoay người. Mái hiên đỏ nát phản chiếu hình ảnh một quân sĩ mặc áo giáp.

Miệng của Nhược Nhất còn lưu lại mùi nồng đặc của con chuột kia, nhin không được lại nôn vài cái, mới nói: “Người là ai?”

“Mặt tướng nhận lệnh của Phụng Thái Phùng tướng quân đón cô nương đến doanh trại hợp mặt.” Người nọ nhìn kỹ nghiêm trang trả lời.

Người mà biết nàng nhất định lão quái vật còn sống từ hai trăm năm trước đến nay.

Thế nhưng, Thái Phùng

Nàng sao không nhớ rõ có sự tồn tại của người này. Còn hợp mặt?

Đánh giá “Mặt tướng” từ trên xuống dưới, Nhược Nhất nghĩ: kẻ đến không có thiện ý a.

Nàng lại không bị bại não, người ta bảo nàng đi nàng liền đi.

Tuy rằng, kia Thái tướng quân cái gì đó dường như có thể một tháo gỡ những mê hoặc trong đầu của nàng, nhưng. Giữ lại mạng này tự mình đi U Đô Sơn dạo một vòng. Nhất định phải vậy!

“Không cần tiếp, ta ở trong này. Nôn. rất khá, khụ ừ, có việc bảo tướng quân các người tự mình đến.”

“Cô nương chớ làm khó mặt tướng, tướng quân mời cô nương vào trong doanh trại hợp mặt, mong rằng cô nương phối hợp.” “Mặt tướng” tiến lên từng bước. Ôm quyền cúi đầu.

Nược Nhất hừ lạnh một tiếng, đây là mời? Nói nghe hay quá.

Nàng lui về phía sau từng bước đang chuẩn bị chuẩn mất. Cũng không nghĩ chạm phải một bức tường chắc chắn. Kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy hai quân sĩ một trái một phải bắt được cánh tay của nàng, Nhược Nhất nổi giận quát: “Giữa ban ngày ban mặt các người còn dám cướp người có thể sao? Buông!”

“Nhan cô nương, dắc tội.” “Mặt tướng” kia soải vài bước đã đến trước mặt Nhược Nhất đang không ngừng giãy dụa, đánh một chưởng xuống. Nàng trừng mắt mắt còn muốn mắng chút cái gì, thân thể cũng không chịu nghe lời mà mềm đi. Bàn tay to của mặt tướng vung lên, “Mang đi.”

Mẹ ôi! Nhược Nhất nằm ở trên giường nhúc nhích cổ. Có thấy ai tiếp đón a, rõ ràng chính là cướp thôi!

A, cũng đúng, Cửu Châu này từ trước đến nay đều như vậy. Đem ý nghĩa câu “Cường giả vi vương” (kẻ mạnh làm vua) tiếp thu hoàn toàn triệt để.

“Nhan cô nương đã tỉnh.” Nghe vậy, Nhược Nhất ngồi thẳng dậy, động tác mạnh làm cho cổ cảm thấy đau, nàng lại cố không biểu hiện gì, để phòng nhìn chằm chằm nam tử ngồi ở bên cạnh bàn uống trà kia.

Nam tử sinh ra với một gương mặt mê hoặc người, đường cong trên gương mặt kiên cường cũng không lạnh lùng. Làm cho nàng có cảm giác giống như từng quen biết, mặc một bộ trường bào màu nâu, tóc đen buộc cao. Mặc dù hần mặc như vậy, nàng cũng có thể đoán được, đây là vị Thái Phùng tướng quân đó.

Thấy Nhược Nhất nhìn chằm chằm vào hần, Thái Phùng buông chén trà, khách khí cười nói: “Nhan cô nương, hai trăm năm trước, trước Hàn động vội vàng từ biệt, người còn nhớ rõ tại hạ?”

Nược Nhất giật mình.

“A, là tại hạ thất lễ, còn chưa giới thiệu quá chính mình.” Thái Phùng đứng lên, nhẹ nhàng cúi đầu: ” Một trong bốn vị tướng dưới trướng của Quý cung chủ Tầm Thường Cung là Thái Phùng. Nhan cô nương, lâu ngày không gặp.”

Hần, đúng là thuộc hạ của Quý Tử Hiên. Chính là một trong bốn vị tướng quân kia. Cũng chính là hần lúc trước cướp nàng đi lên Hàn động để đổi người.

Trong đầu đau xót, Nhược Nhất bắt buộc chính mình không thể lại nghĩ đến cửa động đến chết cũng không mở đó, tập trung tinh thần đối phó với Đại tướng quân cười đến thực giả đối trước mắt.

Quý Tử Hiên thế nhưng đem nhân vật có trọng lượng như vậy cũng phái tới, có thể thấy được người vậy thành không phải nhân vật nhỏ gì. Nhưng chuyện này có dính dáng gì tới nàng? Hơn nữa, hần lại là như thế nào nhận ra nàng? Không phải đã hai trăm năm rồi sao, như thế nào còn có thể nhớ rõ ràng như vậy?

. Quả nhiên, bởi vì là yêu quái sao.

“Nhan cô nương, người người thông minh không giấu giếm, tại hạ dùng phương thức như vậy mời người đến, xác thực có việc nhờ người giúp đỡ.” Thái Phùng nhận lấy ánh mắt đề phòng của Nhược Nhất, khách khí cười như trước, “Ta muốn nhờ cô nương ngày mai cùng ta lên thành lầu đốc chiến.”

Đốc chiến?

Nàng là một nữ tử thon nhỏ yếu đuối lên cái thành lầu dễ dàng bị giết trong một giây kia để đốc. Đốc chiến?

Thái Phùng đối với biểu hiện kinh ngạc của nàng thực vừa lòng, cười nói: “Không đối gạt cô nương, trận chiến này sợ là ngày mai phải xảy ra, mà tình huống cô nương cũng thấy trong thành, mấy ngàn quân rách nát như vậy phòng thủ, muốn thắng mười vạn tinh binh của yêu tộc thật là không có khả năng. Huống chi, lĩnh quân này, vẫn là cửu vĩ bạc hồ từng hùng bá thiên hạ —— muội muội của Thương Tiêu.” Thái Phùng dừng lại một chút, liếc mắt nhìn nàng một cái.

Nhược Nhất giật mình nhiên, “Vũ La” hai chữ lơ đãng từ trong môi nàng vọt ra. Nàng vội ngừng lại.

Trong mắt Thái Phùng khoe môi hơi cong lên, trong lòng đã xác định, “Vẫn là xin cô.”

“Người muốn lợi dụng ta sao?” Nhược Nhất đánh gãy lời nói của hắn, ánh mắt như kiếm bắn thẳng đến đôi mắt của Thái Phùng.

Hắn hơi có chút kinh ngạc chau mày, theo sau sắc mặt bình tĩnh cười nói: “Đúng vậy.”

Nhược Nhất nhìn trời.

Đối mặt với người không biết thẹn như vậy, còn có thể nói cái gì đây?

“Người đã đem ta ‘mời’ đến nơi đây, chắc chắn đi hay không đi cũng không phải do ta quyết định. Chỉ là, ta đi rồi thì chuyện xảy ra như thế nào, dù sao đã là chuyện hai trăm năm trước. Không nói đến Vũ La có thể bị một nữ nhân đã chết ở hai trăm năm trước chịu người uy hiếp hay không, chính là nàng ngay cả có nhận biết ta hay không đều phải bàn lại. Tướng quân người lãng phí thời gian ở trong này với ta, không bằng sớm một chút lên thành lầu đi giám thị quân phòng thủ rách nát này.”

“A, cô nương nói đùa rồi.” Thái Phùng nheo lại mắt, “Phù Vân Các từng có người không quan trọng ở. Những trưởng lão yêu tộc ấy, ai chẳng biết chiến sự này là vì sao mà có. Cô nương người sao lại chịu khổ tự hạ mình chứ.”

Chiến sự này vì sao mà có? Nghe ra ý nghĩa ngoài lời nói của hắn, Nhược Nhất không khỏi run rẩy trong lòng.

Là bởi vì vì. Nàng?

Như thế nào có thể!

“Làm việc gì cũng không thể bỏ dở nửa chừng, rước lấy tai họa, đương nhiên phải tự mình gánh vác đến cùng.” Giọng nói già nua kia hiện lên trong đầu của Nhược Nhất.

Nàng chịu một trận đau đầu, lão già kia, lại mang nàng đến thế giới này lão nói qua như vậy, lão già kia cũng là người của thế giới này sao?

Nhược Nhất nhớ rõ ràng nàng đã thấy qua gương mặt của lão già kia, nhưng vì cái gì nhớ không ra gương mặt ấy?

Nàng phải biết được hắn.

Là ai? Ai có năng lực kia? Mặc Mặc nói đây chính là một giấc mộng của nàng, vậy vì cái gì người trong mộng lại xuất hiện ở trong hiện thực, còn đem nàng mang tới đây?

“Nếu cô nương sáng khoái đáp ứng như thế rồi, tại hạ cũng không tiện quấy rầy. Lúc này vẫn nên mời cô nương nghỉ tạm một đêm. Tại hạ còn phải sớm đi lên thành lầu trong coi đám quân phòng thủ rách rưới này đây. Cáo từ.” Dứt lời, phất y bào một cái liền đi ra ngoài.

“Chờ. . . .” Tên gia hỏa này sống qua suốt hai trăm năm, nơi này còn có ai có thể biết rõ ràng hơn hẳn về những năm gần đây xảy ra chuyện gì.

Nhưng dường như có ý định không để cho nàng có cơ hội, cửa đóng lại rất nhanh.

Nhược Nhất gấp đến độ nhảy xuống giường, ngay cả giày cũng không mang, lập tức vọt tới cạnh cửa, lại như thế nào cũng kéo cửa không ra được. Nàng khó thở dấm vào cửa thét to: “Thái Phùng! Mở cửa cho ta! Ta còn có việc muốn hỏi!”

“Nhan cô nương vẫn là xin nghỉ tạm sớm đi. Có việc, tướng quân thì sẽ đến xin người chỉ giáo.” Ngoài cửa có giọng nói của một binh sĩ xa lạ.

“Hừ!” Chuồn cũng thật mau! Nàng hung hăng đập cửa một cái, bất đắc dĩ, lại đi trở về bên giường ngồi xuống.

Chiến sự này vì sao mà có?

Nàng lui đến góc ôm lấy hai chân, trong đầu một lần rồi lại một lần hiện lên âm thanh gió lạnh thê lương xen lẫn tiếng thét tê tâm——”Nhan Nhược Nhất”

Tựa đầu chôn vào trong hai cánh tay bao quanh. Thương Tiêu. Người rút cuộc làm sao vậy.

Người, có khỏe không?

7. Chương 3

Chương 3...

Hôm sau

“Thái Phùng!” Nhận thấy được có người đẩy mở cửa phòng của mình, Nhan Nhược Nhất lập tức vọt đi qua bắt lấy áo người đó.

“Nhan cô nương có lẽ.” Người tới bình tĩnh tự nhiên hỏi han, ” Đêm qua cô nương có thể ngủ ngon không?” Tựa như đôi tay trên cổ mình hoàn toàn không tồn tại.

“Hai trăm năm trước rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? !”

Thái Phùng mỉm cười như trước: “Chuyện rất đặc sắc, người sẽ được biết hết. Nhưng không phải bây giờ.” Nói xong, không để ý ánh mắt hung ác của Nhược Nhất, gọi người đến giúp Nhược Nhất rửa mặt chải đầu, “Nhan cô nương, hôm nay làm phiền người.”

Một lúc lâu sau.

“Nhan cô nương, mời.” Đối diện với nụ cười rất xảo huyệt trên mặt của Thái Phùng, Nhược Nhất nổi giận: “Tháo dây thừng đang trói ta ra. Nếu đồng ý với người rồi, ta sẽ không trốn.”

Thái Phùng lắc đầu, nhưng cười không nói. Nhược Nhất hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Vì cái gì?”

“Bởi vì để phải treo lên.”

Nhược Nhất sững sốt, còn không có phản ứng lại, chờ phản ứng lại lúc bây giờ đã bị bắt đến trên thành lâu.

Nàng nhìn cây cột cao cao dựng đứng kia, luôn luôn dùng để treo thi thể tử tù ngoan cố tội ác tày trời, đen mặt: “Thái Phùng! Người thực dám!”

Không có gì không dám .

Nhược Nhất chỉ cảm thấy dây thừng quấn chặt quanh bụng, ghì mạnh một chút chắc nàng đã nôn ra.

Chờ sau khi nàng giống như lá cờ bị treo thẳng lên, Thái Phùng hạ mặt cười tủm tỉm nói: “Làm phiền cô nương .”

Nhược Nhất rất cá tính “Phi” một tiếng trước mặt hắn. Thái Phùng không bực tức, dẫn một đám tướng sĩ đi.

Thấy hắn đi xa chút, Nhược Nhất mới nhỏ giọng mắng ra: “Chúc phúc người mua cả đời mì ăn liền chỉ có bao đồ gia vị.” Nghĩ lại, nơi này còn không có mì ăn liền, lại chửi nặng nói: “Chúc phúc người cưới một bà vợ có sáu cái ngực, sinh đứa nhỏ bốn móng, đến già răng nanh mọc trên lỗ mũi. . . .” Câu này còn chưa nói xong. Bên kia gót chân Thái Phùng dừng lại, quay đầu lại, khuôn mặt tươi cười hiếm có đánh giá nàng.

Nàng thức thời cầm miệng, ngẩng đầu nhìn phía phương xa.

Cùng lúc đó, một trong những doanh trại đông nghìn nghịt phía bên kia.

“Treo một nữ nhân ở trên thành lâu?” ngón tay sạch sẽ nhẹ nhàng ở gõ trên bàn vài cái, giọng nói của nữ tử tao nhã mà điềm tĩnh vang lên: “Nữ nhân đó hình dạng như thế nào?”

“Hồi tướng quân, là một nữ tử ăn mặt quái dị.” Tướng sĩ quỳ một gối xuống, chấp tay trả lời.

Ngón tay đang gõ ở trên bàn ngừng lại.”Quái dị.” Nữ tử tinh tế lặp lại từ này, nhú mày lại tựa hồ nghĩ đến cái gì, “Ta đi nhìn xem.”

Từ sau bàn này di chuyển đến. Một mái tóc đen xinh đẹp dài đến thắt lưng theo gió lay động, dáng người lả lướt tuyệt mỹ bao vây ở trong bộ áo giáp cứng chắc, hiện ra một cổ khí khái anh hùng nữ tử khó có được.

Đi tới doanh ngoại, leo lên tháp gỗ cao dùng để nhìn xa, lại phát hiện đã có một người khác đứng ở bên trong .

Người nọ hồng y tươi đẹp như máu, cực kỳ chói mắt. Vũ La nhú nhú mày, giọng nói hơi không vui: “Người cho đây là chỗ nào? Cũng là cung điện của người trên núi Thanh Khâu sao?”

Đang ở chiến trường cư nhiên không mặc áo giáp, còn ăn mặc huênh hoang như thế. Quả thực chính là muốn chết.

(NV: tỷ đánh nói với trượng phu tương lai của tỷ như thế sao?)

Nam tử cúi đầu cười, cũng không bị chỉ trích mà xấu hổ: “Tiểu Vũ La, nàng đây là lo lắng ta. Trước đừng nói tới việc này, nàng tới nhìn xem.” Ngón tay thon dài chỉ hướng phương xa, quay đầu lại hướng Vũ La tươi cười, nhất thời hơi thở yêu mỵ nhẹ bay ra.

Vũ La làm như không thấy, nhìn thẳng chăm chăm về phương xa, trong chốc lát, trên mặt hơi lộ ra kinh ngạc.

“Ha hã, Tử Đàn mới đi, lại có như vậy chuyện. A, có lẽ nàng vội vã chạy về Vô Tư Sơn cũng là bởi vì chuyện này.”

“Khó trách, mấy ngày hôm trước dù sao cảm thấy được mùi gió có chút không đúng.” Vũ La nhỏ giọng nỉ non, “Nàng ta nhưng lại. . . . Cho nên biểu ca mới có dị động hay sao?”

Nam tử hí hóp mắt cười: “Trò này vui đây, Thái Phùng bắt được cái nhược điểm không tồi. Như thế nào? Còn muốn công thành sao?” Tiếng nói còn chưa rơi xuống, đối diện truyền đến tiếng trống trận khí thế mãnh liệt.

Đôi mắt nam tử chớp động, khóe môi nứt ra một độ cung màu đỏ, “Xem ra, người nào đó cũng không muốn cho nàng cơ hội do dự a. Đánh như thế nào?”

“Cửu Diễm, người ở lại thủ trận địa.” Nói xong Vũ La trực tiếp nhìn về phía tháp xa nhảy xuống.

“Aiz, thế nhưng lúc trước Tử Đàn mời ta đến là để trợ chiến . Nàng lại ngay cả cơ hội lên chiến trường cũng không cho ta? Thực đau lòng a.” Cửu Diễm ghé vào từ tháp cao nhìn xuống Vũ La, dáng vẻ phô trương mỉa mai hoặc lòng người. Trên mặt biểu hiện đáng vẻ xem kịch vui cùng giọng điệu đáng thương hoàn toàn không hợp.

Khóe miệng vừa kéo lên, Vũ La cũng nhận không được mắng ở trong lòng, yêu nghiệt!

Nàng xoay người sĩ binh cỡi ngựa dắt chiến mã tới, lạnh lùng nói: “Tốt, nếu là người trên chiến trường, không không chế được lực đạo tổn thương nàng ta, vậy thì chờ biểu ca tỉnh lại sẽ cho người cơ hội.”

Cửu Diễm chau mày, không nói nữa. Nhìn bóng dáng của Vũ La chạy như bay mà đi, từ từ chuyển mở mắt thần, nhìn lên sắc trời trong suốt màu xanh. Gió thổi qua, một đầu tóc đen bóng kia nhưng lại trong nháy mắt tỏa ra ánh sáng vàng óng.

Ngón tay Cửu Diễm quần lấy tóc mình, vẫn đen nháy như trước, giống như vừa rồi chói mắt trong nháy mắt kia, chỉ là ảo giác.

“Ha ha. Thú vị.”

Trống lớn bị đánh truyền ra tiếng vang kêu gọi.

Tất cả binh lính cầm vũ khí trên trận địa sẵn sàng đón quân địch, hào quang tia nắng ban mai chiếu vào áo giáp cứng rắn của bọn họ, Nhược Nhất đột nhiên cảm thấy được, đám quân phòng thủ rách nát còn có khí thế như vậy.

Nhưng mà. Vì cái gì mà bên này đánh vang trống trận trước?

Mời chiến?

Mời chiến! Hấn thế nhưng chủ động mời chiến!

Nhược Nhất giãy dụa mạnh mẽ. A! Thái Phùng kia treo nàng ở trên này làm bia ngắm a!

Sớm biết như vậy, nàng liều chết cũng muốn đánh hấn mấy bạt tay cho treo lên đây a.

Nàng hung hăng trừng mắt hướng về Thái Phùng, đã thấy bộ dáng tiểu nhân vừa lòng nhìn thấy nàng giãy dụa, kia ánh mắt quả thực chính là đang nói, người giãy dụa nha! Người giãy dụa nha! Người càng giãy dụa ta lại càng vui vẻ.

Vì thế, Nhược Nhất bình tĩnh lại. Ánh mắt nhìn về phía hấn cũng càng phát ra khinh bỉ.

Chốc lát sau, trong quân doanh đối diện cũng vang lên tiếng trống trận như sấm, cùng với tiếng trống thâm trầm mà mạnh mẽ, một người một con ngựa dẫn đầu xông vào tầm nhìn của Nhược Nhất. Tuy rằng Nhược Nhất trên chỗ này là nơi nguy hiểm nhất, nhưng có góc nhìn cũng là tốt nhất.

Người nọ dáng người mảnh khảnh, nằm sấp ở trên lưng ngựa, tay trái nắm dây cương, tay phải cầm một cây roi dài màu lửa đỏ, tóc đen ở nàng phía sau tùy ý bay múa.

Vũ La!

Nhược Nhất há miệng thở dốc lại không kêu ra tiếng. Nhìn chằm chằm Vũ La, thấy nàng giống như nữ thần bay xuống. Nhược Nhất trong lòng ngũ vị phức tạp.

Lúc trước Đại tiểu thư hoạt bát bốc đồng kia đã có thể một mình mang theo mười vạn đại quân, công thành đoạt đất.

Đúng vậy, đối với bọn họ mà nói đã qua hai trăm năm. Đối với con người thì cũng đã trải qua ba đời người. Như vậy, Vũ La còn nhớ rõ nàng sao? Nếu Vũ La đã quên nàng, có phải cũng đại biểu cho Thương Tiếu cũng nhẹ nhàng quên đi nàng hay không?

Một tia cảm giác mất mát rót vào xương tủy, nàng không khỏi run lên một chút, ánh mắt nhìn về phía Vũ La không tự giác dấy lên một chút đau thương.

“Vũ La tướng quân, đã lâu không gặp hi vọng người vẫn khỏe!” Thái Phùng chấp tay chào hỏi đối với Vũ La, thật giống như ở trên đường ngẫu nhiên gặp lại người bạn thân nhiều năm không thấy, “Đã lâu không thấy tướng quân, tại hạ thật là mong nhớ, do đó chuẩn bị một phần đại lễ, mong rằng tướng quân xin vui lòng nhận cho.”

Nhược Nhất liếc mắt nhìn khuôn mặt tươi cười có vẻ ngoài giả dối nhất thiên hạ của Thái Phùng, oán thầm nói: lừa dối, người tiếp tục lừa dối, người có thể đem bom nguyên tử lừa dối nói thành trứng vịt muối.

“Thái Phùng, người đây là có dụng ý gì?” Vũ La ghìim ngựa dừng lại, trường tiên vung lên, chỉ thẳng Nhan Nhực Nhất.

Giọng nói chuyện của hai người cũng không lớn, nhưng có thể rành mạch truyền vào trong tai mỗi người. Nhìn Vũ La lạnh lùng chỉ vào nàng, Nhực Nhất giống như bị người buột ăn một cân hạt tiêu, trong lòng tê dại thành một mảnh.

” Dụng ý của tại hạ đã rất rõ ràng. Xin tướng quân rút quân, lại không bước vào Tông Dương thành một bước. Sau đó, ta nhất định đem người hoàn hảo không tổn hao gì dâng lên.”

“Hừ, buồn cười. Tông Dương thành này vốn là lãnh địa của yêu tộc ta, bị loài người vô sỉ này chiếm cứ gần trăm năm, bây giờ yêu tộc ta chỉ là đòi lại những gì bị các người đánh cắp thôi. Hiện đại quân đã tới, Tông Dương thành này đã là vật trong bàn tay ta, sao lại có thể vì một người mà rút quân.” Nét mặt của Vũ La lạnh lẽo cứng rắn, dường như hoàn toàn không nhận ra Nhực Nhất.

“Một khi đã như vậy, liền xin tướng quân chứng kiến.” Thái Phùng nhìn vào đôi mắt đang trừng hấn của Nhan Nhực Nhất, cười khế, sau đó vẫy vẫy tay, lập tức có binh lính đi lên chỗ đang treo Nhực Nhất.

Thái Phùng! Người quả nhiên đủ âm hiểm!

Nhực Nhất sợ tới mức cả người cứng còng, sợ hãi nhìn thanh đao lớn xoạt một cái chặt đứt dây thừng trói nàng. Bên hông buông lỏng, nàng thẫm nghĩ xong rồi xong rồi, từ nơi cao hai mươi mấy thước này ngã xuống dưới, không chết cũng phải tàn phế.

Đồng thời trong lòng khó tránh khỏi cũng sinh ra một tia thê lương, nhưng nàng còn không kịp nghĩ gì nhiều, chợt thấy cổ bị ghìim chặt, cổ họng giống như bị cắt đứt đau buốt, đại não sung huyết, căng đến nỗi nàng cắn bản lúc đầu tái nhợt giờ mặt đỏ như lửa dị thường.

Nàng nghĩ muốn hô hấp, nhưng một hơi thở ra ngoài rốt cuộc cũng không hít vào được.

Mẹ ôi, tên Thái Phùng kia muốn treo cổ nàng!

Nghe nói người treo cổ mắt sẽ trợn trắng, đầu lưỡi sẽ vươn ra, cuối cùng chết cực kỳ khó coi.

Nàng là đứa ngốc, cho rằng mình hợp tác tốt có thể giữ được mạng sống. Như thế rất tốt, ngoan ngoan phối hợp với người ta, lại có thể còn bị chết thảm vô cùng. Ngày hôm qua nên một cước phé đi Thái Phùng, làm cho hần tuổi già không thể làm người

Như vậy, tốt xấu nàng cũng coi như liệt sĩ!

“Vũ La tướng quân, nhân loại cũng không có bao nhiêu thời gian dư thừa cho người phung phí.”

Thái Phùng đã sớm suy nghĩ qua các tình huống một lần.

Ban đầu cường thủ Tông Dương thành này không bằng buông bỏ đi. Quý Tử Hiên phái hần đến cũng chỉ là muốn dự đoán được hướng đi mới nhất của yêu tộc. Quơ được Nhan Nhực Nhất đối với hần mà nói hoàn toàn là thu hoạch ngoài ý muốn. Dem nàng buột đến trên thành lâu này, nhưng mà là muốn thử xem thái độ của yêu tộc.

Nếu bọn họ như vậy rút quân, có thể thấy được Nhan Nhực Nhất đối bọn họ mà nói rất quan trọng, sau này trả lại? Đương nhiên không có khả năng. Nếu là bọn họ bỏ mặc, vậy hoặc là giả vờ, hoặc là thật . Như thế trong tình huống bây giờ, cứ thử một lần.

Nếu là giả vờ , Vũ La sẽ nghĩ biện pháp giải cứu. Trên tường thành chuẩn bị ám khí, nàng cướp không được người, đến lúc đó chỉ có đầu hàng. Nếu là thật sự, Nhan Nhực Nhất kia cứ như vậy treo cổ chết, dù sao giữ lại cũng vô dụng.

Vũ La nhúu mày lại, vốn định thừa dịp lúc Nhan Nhực Nhất rơi xuống dùng roi đem nàng câu lại, không ngờ Thái Phùng sử ra chiêu này.

Có cứu hay không? Trên tường thành này có cái gì đó đen sì vừa thấy cũng biết là ám khí, không thể mạnh mẽ cướp người. Trong lòng của nàng rất rõ ràng, nếu bây giờ đồng ý với Thái Phùng rồi, sau này muốn đòi lại người liền càng khó.

Nhưng, không chấp nhận.

Sắc mặt của Nhan Nhược Nhất đã muốn hiện ra màu xanh tím xám tro. Vũ La nghiêng rằng, thực hận không thể có đủ tài để một roi hủy đi tòa thành này.

“Thái Phùng, quân tử nhất ngôn.”

“Ầm ầm ầm!”

Nói còn chưa xong lời liền thấy chân trời cuộn cuộn sấm sét giận dữ bốc lên đang đến. Mặt đất cũng hơi hơi rung động như gợn sóng ba đào. Binh sĩ trên tường thành bị dị tượng này giáng xuống sợ tới mức không biết làm sao.

Bỗng nhiên một ánh sáng cực chói mắt như tia chớp trong đám mây giận dữ vút đến, tắt cả mọi người theo bản năng vươn tay bảo vệ mắt. Ánh sáng mạnh qua đi, Nhan Nhược Nhất vốn treo trên thành lâu không biết tung tích, nhưng hiện tại không ai đi để ý nàng .

Một đạo sấm sét đỏ đen giao nhau cùng đánh xuống vang lên như rống ngâm hổ gầm khí thế mạnh mẽ nện lên trên tường thành, sau tiếng nổ vang tường thành lập tức vỡ ra vô số mảnh nhỏ, liền ngay cả mặt đất đều lâm vào chấn động.

Thái Phùng lại cả kinh trừng lớn mắt: “Thương Thiên Lô!”

Binh lính chỉ cảm thấy dưới chân run run dị thường, còn không kịp phản ứng, sét đánh rung chuyển trời đất kia lại một lần nữa xệt xuống.

Mặt đất rung động mãnh liệt, tường thành cao hơn mười thước trong nháy mắt sụp đổ. Tiếng sụp đổ thật lớn che lấp đi tiếng rên rỉ cùng gào khóc của mấy ngàn binh sĩ.

Vũ La giật mình ngăn người nhìn một mảnh mây đen trong không trung, xen lẫn bên trong, một hình ảnh chiếu sáng màu trắng ở trong đám mây mù đen thui bóng dáng ấy tỏa sáng ra khiến kẻ khác phát run.

Đó là. chân thân cửu vĩ bạch hồ.

8. Chương 4

Chương 4...

Thương Tiêu

Nhược Nhất biết là hấn. Tuy rằng nàng chưa bao giờ gặp qua dáng vẻ này của hấn. Nhưng khi ánh sáng trắng chói mắt bắn lại đây, trực giác nói cho nàng, đúng là hấn.

Nằm trên lưng hấn, Nhược Nhất ho đến tê tâm liệt phế, cổ họng đau giống như bị xé thành mảnh nhỏ, nước mắt lại ngừng không được rơi xuống, hít một hơi liền giống như kéo ống bể, gắng sức lại khó chịu. Nàng thật sự tưởng rằng vừa rồi mình sẽ bị treo cổ chết. Qua một lúc lâu, nàng mới có thể hô hấp thông thuận, chỉ là hô hấp.

Nằm ở trên tấm lưng rộng lớn của hấn, bốn phía đều là hương vị thanh tuyền cùng lông rậm màu trắng mềm mại, nàng tựa như bị chôn ở bên trong.

Ngón tay của Nhược Nhất khẽ run, nhẹ nhàng vuốt ve lông của hấn, cảm giác ấm áp từ trong lòng bàn tay truyền thẳng tới đáy lòng, dẫn đến khóe miệng của nàng không ngừng run run, cười đến rất khó nhìn.

Bỗng nhiên nhớ tới một một đêm pháo hoa rực rỡ, nàng nhìn thấy Thương Tiêu nhìn chăm chú pháo hoa khuôn mặt cười dịu dàng đến dị thường. Giống bị nhiếp hồn, nàng buộc miệng nói ra: “Người rõ ràng bởi vì vui vẻ mà cười.”

Thương Tiêu quay đầu nhìn nàng: “Bằng không thì sao? Chẳng lẽ lúc ta vui vẻ nên giống nàng run rẩy sao?”

Trên trán Nhược Nhất nổi gân xanh, cắn răng nói: “Thực xin lỗi a, ta cười rộ lên dường như giống run rẩy, cản trở đến mắt quý của người!”

“Ha ha.” Thương Tiêu thấp giọng cười, giọng nói so với tiếng vang trong trẻo của lục lạc còn muốn êm tai hơn, “Đúng vậy, cho nên vì vậy đại gia ta suy nghĩ, sau này. . . .” Câu nói kế tiếp bị một trận tiếng pháo hoa nổ vui lấp. Nhưng Nhược Nhất thấy, hần nói:

Về sau nàng cũng chỉ cản trở một mình mắt của ta là tốt rồi.

Chỉ cười cho hần xem thì tốt rồi.

Thương Tiêu thực cao ngạo, nhưng là đối nàng cũng phức tạp quá nhiều lạnh lùng. Lời này quả thực chính là một nam nhân phức tạp đùa giỡn nữ nhân Tiểu Bạch.

Khi đó nàng không phải xứng chức Tiểu Bạch nữ, nàng không có lộ ra vẻ mặt thuần khiết lại mờ mịt. Nàng cũng không có phát huy chí khí cường đại, trả lời đùa giỡn lại, nói ‘ như vậy trong mắt của người chỉ cần có ta là đủ rồi. ’

Nàng chính là giống nữ sinh bình thường, sau khi nghe thấy lời này mặt đỏ lên, rồi lại không dám xác định cuối cùng hần là có ý gì. Vì không cho hần cảm thấy được bản thân nàng là tự mình đa tình, vì ở trước mặt hần miễn cưỡng mình giữ lại một chút rụt rè cùng cốt khí, nàng bắt buộc mình đem tầm mắt từ trong đôi mắt hần chuyển sang chỗ khác.

Bắt buộc chính mình bỏ qua rung động mãnh liệt trong lòng, bắt buộc chính mình nghĩ đến Tử Đan.

Sau đó thức tỉnh.

Mặc dù khi đó trong lòng chưa sót như vậy, nhưng bây giờ nhớ lại chuyện trước kia làm cho người ta áp chế không được khoe môi cong lên. Nàng vĩnh viễn nhớ rõ, đêm đó pháo hoa nổ rộ đầy trời, so ra còn kém xa một tia ánh sáng nhu hòa lưu chuyển trong mắt hần.

Như thế khiến người mê muội, khiến người say đắm.

Thương Tiêu.

Thì ra, ta thương nhớ người như thế.

Hít sâu một hơi. Mặc kệ tim phổi đau đớn như thiêu như đốt như thế nào, mặc kệ cổ họng dường như khó chịu giống kim đâm như thế nào, nàng thầm nghĩ lại cảm nhận hơi thở của hần nhiều hơn một chút, dù là nhiều một chút cũng tốt.

Bỗng nhiên, Nhược Nhất cảm giác thân thể bên dưới đang từ từ biến mất, nàng kinh hoảng muốn bắt lấy, lại có một bàn tay xuyên qua mái tóc dài của nàng, ôm vai của nàng. Tinh thần sững sốt, nàng đã bị ôm trong lòng ngực quen thuộc.

Quen thuộc như thế.

Nàng không dám ngẩng đầu, lại nhịn không được ngẩng đầu.

Đỉnh băng tuyết tinh khiết cô độc, nhưng khiến tâm tì của người ta cảm thấy đóng băng, đáy lòng người ta lạnh lẽo. Trời xanh mây bay tự tại, nhưng mờ mịt hư vô, không thể chạm đến.

Thương Tiêu tựa như đỉnh băng tuyết cô độc kia, trời xanh mây bay.

Hần giống như không hề tồn tại trên nhân gian này.

Đúng rồi, chính là như vậy. Hai năm trôi qua không dám nhớ khuôn mặt này, giờ phút này rốt cục không hề mơ hồ. Chính là rõ ràng giống hai năm trước, hoặc nói là hai trăm năm trước đối với hần mà nói, giờ phút này sắc mặt của hần suy yếu và tái nhợt hơn vài phần.

Thương Tiêu ôm nàng không nói được một lời, tùy cho nàng nhìn chăm chăm. Bỗng dưng cấp tốc rơi xuống, dừng mạnh lại trên độ cao của thành lâu. Hần nhìn tường thành đã trở thành một đồng đồ nát, ánh mắt lạnh lùng tựa như một vị thần không vui không buồn.

Đại bộ phận binh lính thủ thành bị chôn ở dưới gạch kia. Đại quân yêu tộc đã tới, ở phía sau Vũ La xếp thành hàng chỉnh tề. Tông Dương thành đã là vật trong bàn tay.

Thái Phùng cũng lâm vào chết lặng, đứng đối diện với Thương Tiều. Thần sắc lạnh lùng, nắm chặt trường kiếm trong tay.

“Cút.” Giọng nói du dương mà lạnh như băng, một chữ khiến cho người ta sợ không thôi.

Thái Phùng cười lạnh một tiếng, hóa thành quả cầu ánh sáng cấp tốc rời đi.

“Hoàng Kì tướng quân lãnh binh dọn dẹp cửa thành. Còn lại rút quân.” Một tiếng hô to của Vũ La, lúc trước quân đội có chút ồn ào lập tức yên tĩnh lại, các tướng sĩ yêu tộc bắt đầu có tự hoạt động. Rất ít người chịu ảnh hưởng của Thương Tiều mà chậm trễ quân kỷ. An bài tốt quân đội, Vũ La bay đến bên cạnh Thương Tiều, loại tình cảm vui sướng bộc lộ trong lời nói, “Biểu ca, huynh tỉnh rồi!”

Thương Tiều quét mắt lướt qua nàng một cái, mặt không chút thay đổi. Tựa như hoàn toàn không nhìn thấy nàng.

Vũ La ngẩn người, sau một lúc lâu mới nói: “Biểu ca có thể nhận ra ta?”

Nghe được lời này, Thương Tiều nhíu nhíu mày, lúc này mới cẩn thận quan sát nàng. Sắc mặt của Vũ La bình tĩnh mặc hắn nhìn chăm chú, nhưng Thương Tiều vẫn chưa nói ra hai chữ “Nhận ra”. Vũ La đợi nhưng không thể nghe thấy buồn tiếng thở dài, lại chỉ vào Nhược Nhất nói, “Biểu ca còn nhận ra nàng ta?”

Thương Tiều thông thả đem ánh mắt chuyển qua gương mặt nữ nhân trong lòng mình.

Đôi mắt màu tím lướt qua gương mặt nàng, đảo qua cánh hoa môi của nàng, đảo qua hai vòng trên gò má lạnh lẽo của nàng, cuối cùng dừng ở trên cổ tay của Nhược Nhất đang bị hắn nắm chặt, thật lâu chưa rời đi.

Tựa như chỉ chớp mắt, người trước mắt sẽ biến mất.

Nhưng, nhìn hồi lâu hắn cũng thủy chung không có mở miệng nói “Nhận ra”.

Trong lúc đó, ba người đều im lặng.

Trong lòng Nhược Nhất chỉ cảm thấy một trận buồn cười, Vũ La nhớ rõ nàng, Thái Phùng chỉ gặp qua mặt nàng một lần cũng nhớ rõ nàng, có lẽ thế giới này còn có rất nhiều yêu quái lộn xộn khác nhớ rõ nàng. Nhưng, độc một người nên nhớ nhất này thì.

Đã quên.

“Hay là về quân doanh trước đi.” Cuối cùng vẫn là Vũ La đánh vỡ sự im lặng, “Ta dẫn đường.” Nói là dẫn đường, thế nhưng nàng lại toàn lực bay về phía trước, nhưng trong chốc lát bóng dáng tan biến mất.

Thương Tiều im lặng, thần sắc đôi mắt màu tím không rõ, nhưng vẫn gắt gao nhìn thẳng tay của Nhược Nhất.

(NV: Chắc a nhớ lại lúc chị té xuống vực đẩy tay a ra hi hi, đoán thui nha)

Nhược Nhất bị hắn nhìn chăm chăm có chút phát lạnh, trực giác nghĩ muốn đem tay rút về. Cổ tay mới vừa động, cả người Thương Tiều cứng đờ, ngón tay giữ lấy tay nàng dùng sức mạnh, dường như muốn đem cổ tay nàng bẻ gãy.

Nhược Nhất thét đau một tiếng, nhìn về phía Thương Tiều, trong lúc nhất thời giật mình ngây ngẩn cả người.

Nàng chưa bao giờ gặp qua vẻ mặt của Thương Tiều hoảng hốt cùng phẫn nộ như thế. Trong đôi mắt màu tím vẫn đục một mảnh, đầu ngón tay của hắn dùng sức đến trở nên trắng bệch, dường như muốn đem tay nàng bóp nát.

Trong chốc lát này Nhược Nhất nghĩ hắn nhớ ra rồi.

Bỗng dưng, mày của Thương Tiều hung hăng nhíu lại, hô hấp của hắn dần dần nặng nề, hơi hơi cuộn người lại, giống như có nỗi đau đớn gì đang tàn sát bữa bãi ở trong thân thể hắn. Hắn dùng tay kia ôm lấy đầu

mình, cúi đầu xuống trước ngực. Dòng ánh sáng màu bạc buông xuống làm cách trở tầm mắt của Nhược Nhất .

Nhược Nhất kinh hãi thấy móng tay Thương Tiêu từ từ dài ra, cái lỗ tai trở nên thực nhọn, miệng đồng thời phát ra tiếng rên của dã thú. Không khí bốn phía dường như ngưng đọng lại, rất nhanh trầm xuống, mang theo từng đợt gió mạnh lôi kéo tay áo hai người , giống hai con bướm gấn bó ở trong gió

Đau đớn trên cổ tay càng thêm sâu sắc, nhắc nhở Nhược Nhất, tuy rằng không biết Thương Tiêu làm sao vậy, nhưng nếu hắn tiếp tục biến hóa như thế, Nhược Nhất nhất định sẽ bị hắn xé nát!

“Thương Tiêu.”

Lại một lần nữa gọi tên đó ra khỏi miệng, trong nháy mắt Nhược Nhất giật mình như thế, lúc này mới chân chính phản ứng lại, mình thật sự đã trở lại Cửu Châu, thật sự nhìn thấy Thương Tiêu .

Có lẽ là ảo giác của nàng, người ôm nàng, trong nháy mắt này, cũng có chút cứng ngắc.

“Thương Tiêu.” Nhược Nhất thở dài, giống như mê mang giống như trở về chỗ cũ một lần, “Thương Tiêu. . . .” Tựa như ngày đó lúc rơi xuống vực, ở trong lòng nàng một lần một lần la lên tên của hắn.

Bất đắc dĩ mà chua xót.

Sau khi gọi ba lần chua chát này, Thương Tiêu chậm rãi nâng mặt lên.

Nhược Nhất không nói gì, thấy Thương Tiêu như vậy, trong lòng nàng ảm ảm hiểu được, vì sao lúc trước hắn bị phong ấn .

Tử Đan không giúp hắn, Vũ La không giúp hắn, các trưởng lão yêu tộc không giúp hắn, có lẽ ngay cả chính hắn cũng là muốn cho chính mình bị phong ấn .

(NV: cũng tội a lăm hic hic! Coi Xà vương ngọt quá thì qua truyện này ăn đắng một chút để đổi khẩu vị hi hi)

Yêu văn màu tím ở trên khóe mắt trái của hắn dẹt ra một đóa hoa cực kỳ yêu dị, từng tia từng tia của đóa hoa có những đường cong mịn hoặc, vẫn kéo dài đến nơi bị cổ áo che khuất. Đôi mắt màu tím vốn trong suốt như thủy tinh, bây giờ đã hỗn loạn vô tri vô thức, thậm chí hiện ra những sợi ánh sáng đỏ tươi khát máu.

Điều quan trọng nhất, là giữa trán của hắn. Nơi đó có một ấn ký màu đen ——

Đó là ma ấn ký.

Thương Tiêu từng nói qua với nàng, nhập ma đó là kẻ địch của thiên hạ.

Ở Cửu Châu, người đắc đạo liền thành tiên, không thuộc mình tộc đắc đạo liền thành yêu. Tiên với yêu căn bản không có khác biệt, chính là bởi vì suy nghĩ” Phi ngã tộc loại kì tâm tất dị” (Không phải tộc của ta lòng dạ nhất định khác), làm cho tiên yêu xung đột và đấu tranh với nhau.

Nhưng mà, nhập ma không vậy.

Ma là quái vật mất đi bản thân mình, nhập ma, sẽ có được sức lực cường đại cùng thân hình bất tử. Nhưng mà, ma sẽ dần dần quên đi chính mình, sẽ vì giết chóc mà giết chóc, cuối cùng trở thành cỗ máy chỉ biết giết chóc.

Ma là tử địch của thiên hạ.

Nhược Nhất bây giờ còn nhớ rõ lúc trước Thương Tiêu thở dài khi nói ra những lời này, trên mặt nghiêm túc cùng ngưng trọng.

Thương Tiêu, thoáng như nhân vật tiên giáng trần như vậy, nhưng lại thành tử địch của thiên hạ .

Vì cái gì là ma, mà không phải thần đây

Hắn, rõ ràng chính là sự tồn tại của thần như vậy a!

“Vì sao tìm không thấy?” bờ môi lam quang nhẹ nhàng kéo mở, gần như thì thầm nói nhỏ , “Vì sao tìm không thấy?” Thương Tiêu nhìn chằm chằm Nhược Nhất, lại tựa hồ cái gì cũng không phát hiện. Hắn nắm

chặt cổ tay của Nhược Nhất từ từ buông ra, mềm nhẹ vuốt ve đường nét ngón tay của Nhược Nhất, " Cùng trời cuối đất vô tận. Vì sao lại đơn độc tìm không thấy?"

Vẻ mặt mê mang cực độ tuyệt đẹp đang triển khai trên mặt, Nhược Nhất nhìn ngây người, giống như bị nhiếp tâm hồn, không tự kìm chế được hỏi: "Tìm cái gì?"

Nghe được lời này của Nhược Nhất, Thương Tiêu chuyển mở ánh mắt, đôi mắt màu tím một khoảng không mù mịt, hần vẫn vuốt ve ngón tay của Nhược Nhất, dường như Nhược Nhất cảm giác hần muốn dung nhập xương ngón tay của nàng vào thân thể, sau đó hần nhẹ giọng thì thầm: "Tìm, cái gì?"

Bỗng dưng, mặt Thương Tiêu nhú chặt mày, ngón tay run nhè nhẹ.

Nhược Nhất còn chưa kịp phát hiện, đã thấy Thương Tiêu giống như cực kỳ đau đớn cuộn mình lại. Không khí bốn phía kích động, cuồng phong lập tức gào thét. Nhược Nhất nắm chặt vạt áo của Thương Tiêu, kinh hoàng nhìn về phía hần, chỉ thấy trong mắt Thương Tiêu một mảnh màu đỏ, khí hung thần không thể ức chế cuộn cuộn tỏa ra ngoài thân.

Thương Tiêu? Không, đây không phải là Thương Tiêu!

Hiện giờ nàng trở lại Cửu Châu nhìn thấy Thương Tiêu nên cùng người yêu tha thiết của hần cầm tay cùng vui vẻ, nên tựa như tiên giáng trần đang đi dạo dưới ánh trăng. Hoặc là, nên rong ruổi sa trường, giết người bừa bãi.

Thương Tiêu có thể nào thành ma?

Có thể nào bỏ mặc hần thành ma?

"Người tỉnh tỉnh! Thương Tiêu!" Giọng nói của Nhược Nhất tan biến ở trong cuồng phong gào thét, nàng không biết Thương Tiêu có nghe thấy hay không, nàng bắt lấy áo của hần, gần như cầu xin gào thét: "Người tỉnh táo một chút! Ta là Nhan Nhược Nhất a! Người nhìn ta, người nhìn ta! Người là vương giả của yêu tộc, là bá chủ của Cửu Châu, là thủ lĩnh cao nhất của cửu vĩ tộc, người có thể nào buông trôi để cho chính mình nhập ma!"

Đôi mắt màu đỏ chậm rãi nhìn thẳng nàng, Nhược Nhất thậm chí có thể nghe thấy hần chuyển đổi thấp giọng thì thầm: "Nhan Nhược Nhất. Nhan Nhược Nhất." Hần gọi tên của nàng một lần rồi lại một lần, phảng giống như hận không thể đem nàng mở ra ăn vào trong bụng, ngay cả xương thịt cũng ăn vào sạch sẽ.

"Nhan Nhược Nhất, nàng dám."

"Ngừng." Một cái giọng nữ thanh u xâm nhập vào lỗ tai của Nhược Nhất, thân hình của Thương Tiêu nhất thời giống như bị cái gì đó giữ lại, mở to mắt như trước, nhưng lại vẫn không nhúc nhích, thoảng như thành một tượng điêu khắc.

Nhược Nhất nhìn lại theo tiếng nói, chỉ thấy một tiên nhân đạp trên đám mây nhiều màu. Người nọ dáng người nổi bật càng ngày càng tới gần, Nhược Nhất thấy người này tao nhã, không cần suy nghĩ, cũng biết là ai ——

Tử Đàn.

Khuôn mặt tuyệt sắc khuynh quốc kia, có thể nào quên? Trời cao sáng tạo ra nàng ta mục đích có lẽ chính là làm cho người ta cảm thán sự vạn năng của trời. Có điều khác biệt với trí nhớ chính là, trên mặt của nàng ta không hề còn nét tái nhợt xám tro, dòng máu tươi chảy xuôi ở trong thân thể của nàng ta, làm cho nàng ta có được hơi thở đầy sức lực của ánh mặt trời.

Nàng ta nhìn thấy bọn họ, từ từ đi tới. Bờ môi nứt ra một nụ cười nhẹ, tựa như một ánh mặt trời phá vỡ đám mây mỏng, vạn vật ấm áp, lại làm nổi lên bóng ma trong lòng của Nhược Nhất.

Tử Đàn thấy Nhược Nhất, gật đầu cười cười đối với nàng. Sau đó liền đi lại đây đó lấy Thương Tiêu, đưa hần mang đi về phía trước.

Nhược Nhất lại kinh ngạc đứng ở tại chỗ.

Thương Tiêu nắm chặt lấy Nhược Nhất.

Tử Đan quay đầu dịu dàng nói với Nhược Nhất: “Nhan. . . . Nhược Nhất, nếu ta nhớ không lầm, đây là tên của nàng. Trước hết đưa hân trở về được không? Tại giữa không trung đây, cũng không phải là nơi nói chuyện gì cho tốt.”

Nhược Nhất hạ ánh mắt, dừng ở năm ngón tay nắm chặt của hân trên cổ tay nàng, ngẫm đồng ý lời nói của Tử Đan.

Thấy biểu hiện khổ sở này của Nhược Nhất, ánh sáng trong mắt Tử Đan lấp lánh, vòng lấy tay Thương Tiêu hơi căng thẳng, khoe môi lộ ra một nụ cười ý tứ không rõ ràng.

9. Chương 5

Chương 5...

Trong quân doanh của yêu tộc.

Tử Đan giúp đỡ Thương Tiêu vào chủ doanh.

Ánh sáng trong doanh trường hơi tối, Tử Đan lập tức đỡ Thương Tiêu nằm trên chiếc giường nhỏ, lúc này Nhược Nhất mới thấy rõ Thương Tiêu nhắm chặt hai mắt và sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Yêu văn trên mặt hân từ từ mất đi. Mồ hôi lạnh từ trán của hân không ngừng chảy xuống, làm ướt mái tóc mai màu bạc của hân, hô hấp của hân hỗn loạn, ngực không có phập phồng theo quy luật.

Nhược Nhất đau lòng, làm sao vậy? Vừa rồi không phải còn tốt lắm sao? Trước kia bị lại trọng thương cũng không thấy qua hân yếu ớt như thế. Nàng không nhìn được năng tay, nghĩ muốn lau đi mồ hôi lạnh trên mặt hân, Tử Đan lại sớm hơn một bước dùng khăn thấm hết mồ hôi trên mặt hân.

Tay của Nhược Nhất dừng giữa không trung lại yên lặng rút trở về. Mà bàn tay khác bị Thương Tiêu cầm tựa như bị hỏa thiêu rất khó chịu.

Đôi mắt Tử Đan hơi hơi xoay chuyển, thoáng nhìn động tĩnh rất nhỏ này của Nhược Nhất, khóe miệng gợi lên một độ cung khó hiểu.”Vừa mới tỉnh liền gây ra chuyện ầm ĩ, nên người khó chịu.”

Tử Đan dùng sức nhéo cái mũi của Thương Tiêu. Sau khi lau xong, nàng ném khăn tay vào cái chậu bên cạnh, đưa tay lên trong hư không, một cây kim nhỏ như lông tơ xuất hiện trong tay nàng, mắt cũng chưa nháy liền đem cây kim đâm vào đỉnh đầu của Thương Tiêu. Cứ như vậy trong nháy mắt đã châm mấy chục cây kim, trên đầu Thương Tiêu dựng đầy cây kim nhỏ trong suốt.

Giống một con nhím, con nhím xinh đẹp.

Nhược Nhất vẫn chỉ ngây ngốc đứng nơi đó, không có cách nào trốn tránh cố gắng hết sức giảm bớt cảm giác có sự tồn tại của mình, cho nên nàng nhìn thấy Tử Đan đối với hân vô cùng thân thiết, chăm chú cho hân, đắp chăn cho hân, ngay cả ho khan nàng cũng chưa dám.

“Nhược Nhất cô nương đừng để trong lòng. Hân có lẽ là mới tỉnh, trí nhớ có chút hỗn loạn, cũng không phải quên đi mọi chuyện. Ta châm cho hân vài mũi kim, lúc sau hân tỉnh sẽ nhớ lại chuyện trước kia.” Trước khi rời đi, Tử Đan giống như mới nhớ tới còn có nàng, mỉm cười nói: “Nhược Nhất cô nương, ta đây có việc, người có thể giúp ta trông chừng hân không? Nếu bằng châm này đều tan biến hết, hân còn chưa tỉnh. Vậy phiền người giúp ta đánh hân mấy bạt tay.” Không cho Nhược Nhất cơ hội cự tuyệt, nàng vén màn bằng vải bố lên liền đi ra ngoài.

Giúp người đánh hân? Ta có tư cách gì? Nhược Nhất cười tự giễu. Lại nhìn chằm chằm Thương Tiêu ngây ngốc một hồi, mới ngồi xuống bên giường, ánh mắt không thể khống chế lại chuyển qua bàn tay vẫn nắm chặt như trước.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới trước kia những ngày tháng bọn họ đi cùng nhau, hai người bọn họ.

“Tiêu hồ ly. Đây! Thương Tiêu! Từ từ, Thương đại hiệp. Chờ một chút a!” Nhan Nhược Nhất thất tha thất thểu chạy đến trước mặt Thương Tiêu một phen túm lấy áo hắn , dừng một chút, suy nghĩ chính mình hoàn toàn không có ưu thế về chiều cao lại phần nộ buông tay, ngược lại kéo chặt lấy ống tay áo của hắn, bĩu môi ai oán nói: “Người không cần ta sao? Vết thương của người tốt rồi sẽ vứt bỏ thê tử bà cảm này sao?”

Thương Tiêu nhú mào, tay áo dài vung ra, trực tiếp vung rơi móng tay của Nhược Nhất. Rất có hứng thú nói: “Ta bị thương, nhưng không mù mắt. Bà cảm thì thấy rồi, thê tử, ở đâu ra?”

Nhược Nhất cắn răng nhẩn nhẩn xuống xúc động đầy người, hít sâu một hơi làm cho thái dương đột ngột giật giật không ngừng, gân xanh tạm thời an tĩnh lại, lập tức oán thăm nói, đây là hồ ly sao? Đây là hồ ly biến chủng tới trình độ nào a! đầu lưỡi độc này trở thành vũ khí cũng đành phải chịu thua với hắn!

(NV: anh là một con hồ ly bị khuyết tật đó tỷ! ^.^)

Ổn định tốt cảm xúc, Nhược Nhất dựa vào tiêu chuẩn câu “Người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch”, lại dùng sức bắt lấy bàn tay của Thương Tiêu : “Mặc kệ! Tóm lại người phải chịu trách nhiệm đối với ta. Lúc trước ta cứu người bị đánh quay về nguyên hình”

“Sau đó nàng không phải vẫn muốn chạy trốn hay sao” yêu quái nào đó nhướn mày.

“Ta hầu hạ người, giúp người nấu thuốc, bó thuốc, chảy lông tắm rửa cho người.” Nữ nhân nào đó bắt đầu kéo đầu ngón tay.

“Bao gồm hạ độc trong thuốc, muối ăn trong nước?” Yêu quái nào đó tức giận cười.

“. Đó là vì chất khử trùng. Đây không phải là điều quan trọng, điều quan trọng là, người, người còn thấy qua cảnh tượng phù dung xuất thủy (hoa sen nở trên mặt nước-ý chỉ sự trang nhã duyên dáng) ... của ta.” Nữ nhân nào đó nghiêng rằng nghiêng lợi sau đó làm dáng vẻ thẹn thùng.

“Hoa sen” Yêu quái nào đó khòe miệng hơi run rẩy.

“Hơn nữa, người không phải cũng cả ngày không quần áo che thân ở trước mặt ta lúc ẩn lúc hiện sao? Đừng không thừa nhận! Lúc người là hồ ly kia nhưng bộ quần áo cũng không có mặc.”

“.” .

“Cho nên, chúng ta đã ở cùng nhau lâu như vậy, cũng cùng chung hoạn nạn, còn ‘ hết sức chân thành gặp lại ’ dù sao, người đừng nghĩ muốn bỏ rơi ta, ta đã định phải đi cùng người !”

Một trận im lặng, Thương Tiêu nhìn chăm chăm thẳng vào Nhược Nhất, ánh mắt trong đôi mắt màu tím khó thấy rõ. Trái tim của Nhược Nhất nhảy thình thịch, chỉ sợ hắn vung tay đẩy nàng ra bỏ chạy, lại dùng sức cầm lấy tay hắn.

Mười ngón đan chặt vào nhau. Mà lần này, Thương Tiêu không bỏ ra.

Hắn nhìn chăm chăm nàng, trong đôi mắt màu tím lưu chuyển dòng ánh sáng: “Vì sao muốn đi cùng ta?”

Nhược Nhất trừng mắt nhìn hắn, có chút phản kích: “Đương nhiên đi cùng!” Ngón trở của nàng chỉ về phía trước, “Một rừng cây rộng lớn bát ngát như vậy, người muốn ta một nữ tử yếu ớt trời gà không chặt đi một mình hay sao? Người là muốn nhìn ‘bạch cốt của người ta ra sức chống chọi với cả một biển thụ yêu mà đi ra khỏi rừng’ làm chuyện được ghi vào sử sách sao?”

“A.”

Cho tới bây giờ Nhược Nhất cũng nhớ rõ ràng khi đó Thương Tiêu cười khanh khách , trong sự bất đắc dĩ lại ẩn chứa sự cô độc, làm cho nàng mềm lòng dường như muốn nói với hắn: là tỷ tỷ ta xem trọng người rồi.

Nhưng cuối cùng nàng chưa nói, từ đó về sau cũng chưa nói.

Nếu có, là trên đường đi lên đỉnh U Đô Sơn rét lạnh đến thấu xương, là trong hàn động từng giọt từng giọt máu tươi rơi trong im lặng, là lúc chờ đợi gần như tuyệt vọng trước khi rơi xuống vực, là hai năm đã qua, dường như ngày đêm tra tấn nàng.

Còn có lúc rơi xuống vực kia, bàn tay nàng tuyệt vọng giẫy khỏi hần.

Thương Tiêu người thiếu ta nhiều như vậy.

Nhưng tại sao ta không có cách nào hận người?

Thu hồi suy nghĩ, Nhược Nhất dời ánh mắt, xem xét ngân châm trên đỉnh đầu Thương Tiêu, lại phát hiện ngân châm này đang từ từ biến mất. Mà Thương Tiêu một chút xu hướng tỉnh lại cũng không có.

Nhược Nhất nhớ tới lời của Tử Đàn trước khi rời đi, trong lòng cả kinh, vội vàng gọi: “Tử Đàn tiểu thư! Tử Đàn tiểu thư! Đây! Bên ngoài có người không?”

Một mảnh yên tĩnh.

Nhược Nhất gấp đến độ nghĩ muốn trực tiếp lao ra, nhưng Thương Tiêu túm tay nàng không có một chút thả lỏng.

Mây của nàng nhú lại, hung hăng trừng mắt Thương Tiêu, người đang nằm này luôn tùy hứng như thế, dựa vào bản thân mạnh mẽ, bốc đồng làm cho thế giới đều xoay tròn quanh hần, nghiêng ngã.

Thấy ngân châm từ từ biến mất không còn dấu vết, Nhược Nhất hận đến nhếch khóe môi lên.

Thật sự là, thật sự là.

Tức chết người đi được!

Nàng nâng tay “Ba!” cho Thương Tiêu một bạt tai. Âm thanh vang đến ngay cả chính nàng ta cũng hoảng sợ.

Nhưng, rất thích!

Hai năm trước, ở ngoài hàn động, nếu hần đi ra, nếu là nàng không nhảy xuống. Có lẽ nàng sẽ làm như vậy. Mạnh mẽ cho hần một cái tát, lại mắng chửi hần.

Dựa vào cái gì muốn nàng trả giá, dựa vào cái gì làm cho nàng đau lòng, dựa vào cái gì làm nàng đau khổ như thế, dựa vào cái gì nàng đối với hần vĩnh viễn cũng kìm nén không thể hạ lòng.

Nhược Nhất nhìn thấy hần, mặc cho nước mắt tàn sát bờ bãi ở trên mặt, nhìn thấy Thương Tiêu từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Thương Tiêu từ từ di chuyển tầm mắt về phía nàng, nhìn thấy con ngươi thủy tinh màu tím sáng ngời của hần, sau đó hơi hơi lộ ra một chút ánh sáng.

Nhược Nhất kéo khóe miệng lên, gương mặt tươi cười khê động: “Tỉnh?” Không thể che dấu giọng mũi khàn khàn, “Đúng lúc cho người nhìn rõ ràng, lại có cảm giác tỉnh táo một chút.”

“Ba!”

Nàng không có giải thích gì hết, mặc cho nước mắt giống như thác nước chảy xuống. Mặt của Thương Tiêu bị đánh lệch sang một bên, lại quay đầu lại, ấn bóng dáng của nàng vào trong đôi mắt màu tím từ từ tích tụ gió lốc.

Hai người im lặng nhìn nhau vài giây.

Không biết là cảm thấy được mình khóc rất tổn hại sĩ khí, hay là vì đánh lén người bệnh mà cảm thấy hổ thẹn, ánh mắt của Nhược Nhất chợt lóe, đứng dậy định trốn. Lại không nghĩ tới tay của mình còn bị Thương Tiêu cầm lấy, trong lúc chạy trốn, Nhan Nhược Nhất chặt vật vấp ngã trên mặt đất. Đồng thời, Thương Tiêu thấy Nhan Nhược Nhất muốn chạy, vội vàng đứng dậy muốn ngăn đường chạy của nàng, cũng đã quên mình còn kéo tay nàng, trong lúc đó Nhược Nhất lôi kéo mà té ngã Thương Tiêu cũng bị ngã xuống theo.

Lưng của Nhược Nhất nện xuống mặt đất, bên trong phổi một trận rung động, khiến cho cổ họng khó chịu, nàng nhin không được ho ra một tiếng. Thương Tiêu té nằm trên người nàng, tóc dài màu bạc chảy xuống ở bên tai của nàng, giống một lá chắn, ngăn cách hai người với thế giới bên ngoài.

Hắn nghe thấy nàng ho khan, màu đôi mắt điềm tĩnh, đưa tay xoa nhẹ trên cổ họng của nàng, đầu ngón tay ngừng tụ lại luồng khí lạnh lẽo, từ từ đưa vào trong cơ thể nàng. Trong chốc lát sau, Nhược Nhất liền cảm thấy ngọn lửa khó chịu thiêu cháy trong cổ họng đã ngừng hẳn.

Nàng chăm chú si ngốc nhìn chăm chăm mặt của Thương Tiều, trong lòng đã cảm động, lại là buồn bã đau thương.

Thương Tiều, người cũng biết, sự dịu dàng của người đối với ta mà nói là kẻ sát thủ hoàn mỹ nhất.

Hơi thở phả vào mặt đối phương, ám muội cùng xấu hổ đồng thời tràn ngập cả quân trường.

Bầu không khí như vậy vẫn duy trì đến khi Thương Tiều thu hồi tay về phía sau. Nhược Nhất nghiêng đầu dời ánh mắt, “Tránh ra.” Nàng hít thở phập phồng cánh mũi, ngữ khí rất là buồn bực.

Yêu quái nào đó ở trên người nàng không nói được một lời.

Nhược Nhất khó thở: “Ta bảo người tránh ra! Tại người điếc rồi à!”

“Hừ.” Yêu quái nào đó cười lạnh một tiếng.

Nhược Nhất cá giận nói: “Người không cho ta xì nước mũi, ta liền đem nó bôi lên mặt người!”

“” Yêu quái nào đó im lặng một chút, hừ lạnh một tiếng: “Nhan Nhược Nhất, nếu nàng có cái lá gan đó.”

10. Chương 6

Chương 6....

Nghe thấy giọng điệu đã lâu lắm rồi chưa nghe lại, Nhược Nhất ngẩn ra, biết hẳn nhất định là nhớ ra rồi. Yêu vẫn trên mặt hắn và ẩn kỹ trên trán cũng đã tan biến mất. Thương Tiều vẫn là Thương Tiều trước đây. Nếu là trước kia, Nhược Nhất nghe được Thương Tiều nói như vậy, nàng chắc chắn đem nước mũi bôi lên trên người hắn, sau đó về mặt khiêu khích nói “Người xem ta có dám hay không!” Thế nhưng trước kia, dù sao chỉ là trước kia. Sắt mặc giận dữ trên khuôn mặt cũng đã trút bỏ xuống, dần dần thăm ra một tia bi thương nguội lạnh, nàng phóng ánh mắt, nhìn về phía sợi tóc tạo nên một ngăn cách với thế giới bên ngoài của hắn, dùng giọng nói mà ngay cả chính mình cũng không nghe rõ nói: “Đúng vậy, ta không dám.” Thương Tiều ngẩn người, còn chưa nói gì, chợt nghe ngoài trường “Phốc” một tiếng cười khẽ. Trong nháy mắt hai người phục hồi tinh thần lại. Thương Tiều bình tĩnh đứng dậy, sắc mặt bình tĩnh. Nhưng nhếch khóe môi ẩn ẩn lộ ra một chút bất mãn: “Tiền vào.” “Thật có lỗi, quấy rầy nhã hứng của hai vị.” Nhược Nhất trấn định lại tinh thần, đứng dậy phủi quần áo của mình. Chợt thấy khóe mắt nóng lên, một người áo đỏ như lửa đứng ở trong trường. Áo bào kia rực rỡ viền cổ tay áo thêu sợi chỉ vàng, vạt áo lại thêu chính đường kim quang lấp lánh ở phần đuôi, còn hơn so với quần áo chói mắt kia của hắn, càng làm cho kẻ khác kinh diễm chính là dung mạo kì mỹ của hắn — một đôi mắt xé đoạt hồn, đôi môi mỏng màu đỏ anh đào. Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên lộ ra ba phần yêu dị mị hoặc. Nhược Nhất nhìn ngây người, thế giới này lại vẫn có nam tử có dáng vẻ xinh đẹp như thế. Quả nhiên, tất cả Cửu Châu đều là tưởng tượng của nàng, không thể với tới. Thương Tiều nhìn người mới tới, khẽ nhíu mày, còn chưa có mở miệng hỏi, người nọ hướng Thương Tiều thi lễ sơ qua lại khoan thai nói: “Nhan cô nương, đã lâu không gặp, người còn nhớ rõ ta không?” “À.” Nhược Nhất có chút xấu hổ, bởi vì trong trí nhớ của nàng chưa bao giờ xuất hiện qua nam tử đẹp dễ như thế. “Nói vậy người định là đã quên, nhưng mà không có sao, đó là con người, có thể nhớ kỹ hai trăm năm đã qua trước kia chứ?” Hắn đem “người” này tự cố ý nhấn mạnh. Nhược Nhất giật mình, theo bản năng nhìn về phía Thương Tiều. Thương Tiều cũng nhìn chăm chăm nàng, trong đôi mắt màu tím không thấy rõ suy nghĩ. Nhược Nhất gục đầu xuống, cười khổ. A, nói như thế nào đây? Nói cho hắn sự thật không? Hắn sẽ không tin đâu. Căn bản, sự tin tưởng giữa bọn họ ít ỏi đến đáng thương. Sau một lúc lâu yên tĩnh, cuối cùng đánh vỡ sự im lặng lại là Thương Tiều: “Cửu Diễm, nàng không có yêu lực.” Cửu Diễm mỉm cười: “Thật không, như vậy.” Thân hình chợt lóe, Cửu Diễm đã đứng ở

trước mặt Nhược Nhất, không đợi nàng giật mình, cánh tay xinh đẹp đặt lên đầu của Nhược Nhất, “Người lại là như thế nào học được trường sinh bất lão đây?” Nhược Nhất nhũn mày, chán ghét cực kỳ tư thế bừa bãi này, quay đầu thoát khỏi tay hắn, lui về phía sau vài bước, nhìn chăm chăm thẳng vào đôi mắt như lửa đỏ của Cửu Diễm, nói: “Mặc kệ ngươi tin không tin, ta chỉ là một người bình thường, không có yêu lực, cũng không trường sinh bất lão.” Cửu Diễm nhướng mày, tựa hồ bị thái độ của nàng gợi lên hứng thú, mắt liếc sang Thương Tiều, thấy hắn cũng không có ý ngăn cản, Cửu Diễm cười cười: “Thực rõ ràng, điều này không thể thuyết phục được ta. Hoặc là nói, ta nên thay câu hỏi khác để hỏi ngươi.” “Nhan cô nương, hai trăm năm trước, ngươi đi đâu.” Lặng im. Trong yên lặng, Nhược Nhất có thể tĩnh tâm nghe được âm thanh hô hấp của chính mình. Đi nơi nào? Trong trí nhớ hỗn loạn này cảnh tượng ở trước mắt giống như quỷ mị hiện lên. Nàng hít sâu, khiến cho chính mình tỉnh táo lại, đảo mắt nhìn chăm chăm Thương Tiều, thần nhiên nói: “Ta chán ghét, nghĩ muốn về nhà, cho nên rời khỏi, là đơn giản như vậy.” Giọng nói mới vừa rơi xuống đất, vẻ mặt của Thương Tiều không hề thay đổi, ẩn ẩn không thấy hồi nãy lại bỗng nhiên hiện lên, ẩn ở dưới làn da khi ẩn khi hiện. Độ ẩm trong không khí dường như đột nhiên lạnh đi, một tia hàn khí lạnh thấu xương xẹt qua mặt của Nhược Nhất, màu đỏ tươi lập tức hiện ra ở trên gương mặt hơi tái nhợt của nàng. Nhược Nhất cũng không lau, mặc áo tươi xẹt qua hai má của nàng, chảy xuống theo độ cong của nước mắt. (NV: Tiều ca ói máu rồi! hic hic) Nàng cùng Thương Tiều cứ như vậy nhìn lẫn nhau, mặt không chút thay đổi. Dòng khí trong trường từ từ trầm xuống, nhưng lại nổi lên gió, ngoài trường tiếng ồn ào dần dần vang dậy, tiếng gọi âm ỉ của các quân sĩ bất an cùng với tiếng ngựa xao động hí vang xuyên thấu qua màn trường thật dày truyền vào dứt quãng. Chỉ chốc lát sau, chỉ nghe bên ngoài một cái nữ tử cao giọng kinh hô, rèm cửa bị “xoẹt” kéo ra. Vũ La vọt vào đến, vừa thấy không khí nơi này, không khỏi phân minh, đánh một chưởng vào ngực của Cửu Diễm, tức giận nói: “Gọi người thêm phiên!” Cửu Diễm bị đánh nằm nghiêng về một bên, trên áo choàng hoa lệ dính đầy bụi, có chút uất ức. Hắn chật vật đứng lên, bĩu môi đáng thương giải thích nói: “Ta chỉ là muốn hỏi rõ ràng mà thôi, Tiểu Vũ La làm gì giận như vậy.” Vũ La mặc kệ hắn, đi đến bên người Nhược Nhất, nhỏ giọng nói: “Biểu ca trọng thương trong người, A Nhan.” Nhược Nhất hạ mí mắt, gật gật đầu. Vẫn là thích mềm dẻo. Bị Vũ La lôi kéo nàng đi ra ngoài, trong lòng lại cảm thấy được có chút buồn cười, tức giận cái gì đây. Người lại có tư cách gì tức giận? Vì cái gì bày ra dáng vẻ bị thương, còn lộ ra ánh mắt như vậy “Như thế nào?” Giọng nói lạnh như băng của Thương Tiều nhẹ nhàng vang lên, “Lại muốn ra đi mà không từ giả?” Vũ La đột nhiên dừng bước, nhìn lại Thương Tiều, có chút xấu hổ cười: “Biểu ca, Tử Đan tỷ bảo ta.” Ánh mắt của Thương Tiều nhẹ nhàng nghiêm khắc, Vũ La im bất không dám lên tiếng, lập tức buông Nhược Nhất ra, túm lấy Cửu Diễm đang trốn một bên hứng thú bưng bưng xem diễn, lôi hắn ra khỏi cửa, cao giọng nói: “Vậy ta đi gọi Tử Đan tỷ đến xem vết thương của huynh.” Tiếp theo liền không thấy bóng người. Trong lều lại chỉ còn lại có hai người. Ánh mắt của Thương Tiều nhìn tỉ mỉ gương mặt của Nhược Nhất, cũng không biết đang suy nghĩ gì, khóe môi nhếch lên. Nhược Nhất suy nghĩ ý tứ trong câu nói “Đi không từ giả” này, rồi sau đó cười lạnh một tiếng. Khi đó, nếu là nàng rời đi trước khi hắc y nhân xuất hiện, như vậy hôm nay, đối mặt với chất vấn của hắn, nàng chỉ có thể mang theo cái đuôi làm người (ý là hổ thẹn, có điểm yếu). Thế nhưng.” Lại đi không từ giả là như thế nào? Mặc dù ta bị trói đến cáo biệt với người, cũng không giống như cái được gọi là ‘đi không từ giả’?” Sắc mặt của Thương Tiều trắng nhợt, không có lời nào để nói. Nhược Nhất cười đến thực vô tội: “Như thế nào, không lời nào để nói?” Quay người lại, Nhược Nhất ra về phải đi, lại bị người phía sau nắm chặt cánh tay. Nhược Nhất quay đầu lại dữ tợn trừng mắt hắn, lòng lại ần ần đau. Nếu là, nếu là tại đỉnh Hàn Ngọc, hắn cũng nắm chặt nàng như vậy, thì thật tốt. “Buông tay!” “Không thể.” Hai chữ nói ra rất có khí phách, rõ ràng bá đạo đến đáng ghét, lại làm cho xoang mũi của Nhược Nhất đột nhiên đau xót. “Thương Tiều.” Nhược Nhất gục đầu xuống, không nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, “Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?” “. Không cho phép đi.” “Lý do đâu?” Nhược Nhất hỏi rất nhỏ, lúc trước Nhan Nhược Nhất ở bên cạnh Thương Tiều, bởi vì nàng thích hắn, thích đến có thể vứt bỏ đi cả trái đất. Mà bây giờ Nhan Nhược Nhất đã không thể thích Thương Tiều, bởi vì hắn từng vì người nữ nhân mà vứt bỏ nàng. Bây giờ không thể ở lại bên cạnh hắn, không hề có biện pháp. Nàng chính là sợ hãi lại bị bỏ rơi ột lần. “Không có lý do gì.” Thương Tiều giương đôi môi mím chặt, phát ra vài từ. Nhược Nhất lạnh lùng cười: “Như vậy ta cũng không có lý do gì để ở lại.” Bàn tay bỗng dưng buộc chặt, dường như muốn bóp gãy xương cốt của nàng. Thương Tiều tựa hồ hận nàng tới cực điểm: “Một khi đã như vậy cần gì phải trở về! Vì sao không biến mất hoàn toàn sạch sẽ! Nàng cũng biết sự xuất hiện của nàng sẽ mang đến không ít phiền toái và phức tạp! Nàng cũng biết nàng có bao nhiêu kẻ hận nàng thấu xương! Vì sao, phải cho ta gặp lại nàng.” Không thể không nói, lời sắc bén này đâm Nhược Nhất bị thương. Nàng ngẩng đầu, trong đôi mắt kinh ngạc đau đớn khó có thể che giấu. Sau

khi bị thương, lý trí khó có thể khống chế phản kích lại: “Người dựa vào cái gì chắc chắn là ta cam tâm tình nguyện trở về ? Người lại như thế nào biết ta làm sao không nghĩ tới biết mất cho hoàn toàn sạch sẽ! Ta cũng hết sức căm ghét người gây cho cho ta phiền toái và phức tạp!” Nàng nói: “Chuyện ta hối hận nhất sau cùng chính là gặp gỡ người, tất cả những điều thuộc về người. “Ta tình nguyện từ nay về sau, vĩnh viễn không gặp lại” “Tốt nhất ngay cả trí nhớ cũng trừ tận gốc!” Mỗi một câu, mỗi một lời làm cho sắc mặt của Thương Tiều càng trắng bệch. Hắn cố gắng áp chế huyết khí cuộn cuộn trong lồng ngực, hai tai nắm Nhục Nhất , trối buộc giữa lấy động tác của nàng, hơi thở ầm ập nhẹ thở ở bên tai nàng, trong lời nói mang theo không biết là tức giận hay là cảm xúc tuyệt vọng: “Như thế, ta xem nàng muốn rời đi như thế nào!” Lời nói xong, cắn một ngụm ở hai thốn sau tai của Nhục Nhất. Nhục Nhất thét một tiếng kinh hãi, trong đầu hiện lên ba chữ vàng to lấp lánh “Quý hút máu”. Còn không kịp có phản ứng gì nhiều, chỉ cảm thấy một dòng khí lạnh lẽo, từ từ chảy vào thân thể, chạy tán loạn khắp nơi trong cơ thể, cuối cùng ngưng tụ ở nơi mà môi và răng của Thương Tiều dừng lại. Hắn buông Nhục Nhất ra, tay nhẹ nhàng vuốt lên chỗ hấn vừa cắn, một hoa văn màu đen khi ẩn khi hiện. Hắn khẽ nhủ mày, an tâm, bị thương, mờ mịt đều hòa vào trong sắc mặt phức tạp của hắn. “Cho dù đem nàng ăn sạch vào trong bụng, ta. Aiz. nắm lấy không.” lời nói của hắn nhỏ nhẹ thì thầm, Nhục Nhất không có nghe rõ ràng câu nói kế tiếp của hắn, lại nhanh chóng phục hồi lại tinh thần. Nàng cắn răng tập trung sức lực đẩy mạnh Thương Tiều một cái. Khó tin, chính là, Thương Tiều thế như lại thật sự bị nàng đẩy ra vài bước. Nhục Nhất sờ sau gáy của mình, cảm giác lạnh lạnh quần quanh không dứt. Nàng kinh ngạc trừng mắt với Thương Tiều, trong lòng thật lạnh thật lạnh .” ăn sạch vào trong bụng ” mấy âm tiết này làm cho Nhục Nhất lạnh thấu đến xương. Nếu là nam nhân khác nói mấy lời này với nàng, nàng khẳng định sẽ cười nhạt, nhưng mà Thương Tiều. “Vô.vô lại!” Bối rối lưu lại những lời này, Nhục Nhất không do dự một giây, xoay người liền lao ra doanh trường. Kỳ thật, nếu nàng lại dừng lại một giây sẽ thấy trong màu sắc trong đôi mắt của Thương Tiều có nụ cười khổ nhàn nhạt và khóe môi rớt cuộc kìm nén không được mà chảy ra máu tươi. Thương Tiều đè ngực, dựa vào giường từ từ ngồi xuống, ho vài tiếng. Trong lòng của hắn bỗng nhiên có chút tức giận: nàng thật sự là không biết thủ hạ lưu tình sao? Hắn là không biết rồi. Nếu không cũng sẽ không nói ra nói vậy —— Nhưng người lại như thế nào biết ta không muốn biết mất cho hoàn toàn sạch sẽ! Ta cũng hết sức căm ghét người gây cho cho ta phiền toái và phức tạp!. Ta tình nguyện từ nay về sau, vĩnh viễn không gặp lại. Tốt nhất ngay cả trí nhớ cũng trừ tận gốc trừ! Ngay cả trí nhớ cũng từ bỏ sao? Thật sự là, khó nghe không cách nào có thể chịu đựng lần thứ hai. Điều hòa hơi thở một chút, điều chỉnh lại khí lực đang hỗn loạn trong cơ thể. Lúc mở mắt lại, trong đôi mắt màu tím đã tẩy đi tất cả cảm xúc, đầu ngón tay của hắn bắn ra, phía sau một làn khói đen nhẹ bay: “Điều Hoàng, gọi Tử Đan cùng Vũ La đến.” Suy nghĩ một chút lại nói, “Còn có Cửu Diễm.” “Vâng” sau khi trả lời ngắn gọn, sợi tóc mai màu chỉ bạc sau tai của Thương Tiều khẽ lay động, một cái bóng đen tựa như ảo mộng hiện lên. Cửu Châu hai trăm năm sau như thế nào. Ta muốn nhìn xem rốt cuộc có thể biến thành dáng vẻ gì.

11. Chương 7

Chạy ra doanh trường, cảnh tượng bên ngoài hỗn loạn làm cho Nhục Nhất có chút giật mình,

Lúc mới đến lều trại và chiến xa còn hoàn hảo không tổn hao gì, lúc này giống như bị cuồng phong thổi qua, lộn xộn, đổ ngã trên mặt đất, có binh lính vẫn còn đáng vẻ kinh hồn chưa bình tĩnh lại, có người vội vàng trấn an chiến mã, có người vội vàng thu thập đồng hỗn loạn. Ngoại trừ tiếng ngựa hí cùng với tiếng bước chân, mọi người im lặng bắt tay vào làm, nhân tiện tò mò tìm hiểu chủ trường.

Thấy Nhục Nhất chạy đến, tất cả mọi người sững sờ rồi lại sững sờ, ánh mắt nghiên cứu tìm tòi càng lóe sáng.

Nhục Nhất lúc này đâu còn có tâm tình bận tâm đến ánh mắt của người khác, cúi đầu, mắt nhắm mắt mở xông loạn ra đường, thất tha thất thểu chạy ra bên ngoài.

Nàng cũng không biết chính mình phải đi hướng nào. Ở cái thế giới này tất cả mọi thứ nàng đều dựa vào Thương Tiều mà tồn tại, không có Thương Tiều, nơi dung thân của nàng là nơi nào ?

Muốn gặp hắn, muốn gặp hắn một cách điên rồ, nhưng lúc gặp lại không biết nói nên như thế nào. Trải qua tuyệt vọng như vậy, nàng nên lấy biểu tình như thế nào để đi đối mặt với hắn ? Mặc kệ biểu tình gì, Nhược Nhất đều cảm thấy chính mình bị coi thường.

Người xem kia, người ta ghét bỏ người như thế, người trở về, chỉ có thể làm cho cho bọn họ thêm phiền phức.

Nhan Nhược Nhất, người có thể sống không cần phải làm cho người ta khinh bỉ..... hay không?

Không biết chạy tới nơi nào, cuối cùng Nhược Nhất không nâng nổi chân. Nàng dựa vào gốc cây ngồi xuống, nhìn trời xanh mây trắng đến gần người, thẳng tới lúc có thể thấy được đầy sao trên trời.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Nhược Nhất không có quay đầu, người đó đi tới bên người Nhược Nhất, chậm rãi ngồi xuống, cùng nàng nhìn lên bầu trời đầy sao.

“Đêm nay là Tịch Nguyệt đó.”

Cửa Châu có hai vầng trăng, lúc Hồng Nguyệt cùng Lam Nguyệt cùng tròn đó gọi là Hỉ Nguyệt, đêm lành cho việc kết hôn. Mà chính vào đêm Hỉ Nguyệt là lúc nàng nhảy xuống từ đỉnh U Đô Sơn. Khi Hồng Nguyệt cùng Lam Nguyệt không cùng lúc xuất hiện, được gọi là Tịch Nguyệt, thích hợp cho việc làm tang sự. Trong hôm nay nàng gặp lại hắn.

Xem ra, ông trời đều không xem trọng bọn họ a. Nhược Nhất cười chua xót. Đưa tay bứt lấy một cây cỏ dại, vừa đùa bỡn, vừa khàn khàn giọng hỏi:” Tử Đan tiểu thư tìm ta có việc gì?”

“Không có việc gì sẽ không có thể tìm người được sao ?”

” Giao tình giữa ta với người cũng không tốt đến thế này.” Nhược Nhất vốn không phải là người sắc bén, bởi vì nghề nghiệp của nàng phải tiếp xúc đủ loại người, khách hàng có đủ loại yêu cầu lạ kỳ cổ quái. Nàng phải học được cách dùng thủ đoạn khôn khéo để ngụy trang chính mình.

Nhưng mà, ở trước mặt Tử Đan, Nhược Nhất không làm ra vẻ khôn khéo thường ngày.

Nàng tựa như một con nhím bị xâm lấn lãnh địa, hận không thể dựng thẳng lên toàn thân để dọa địch nhân lui. Bởi vì nàng biết, cường đại địch nhân này chỉ cần dùng một câu hoặc một động tác liền có thể dễ dàng đâm thủng một lỗ qua cái bụng mềm của nàng để ấu tơi chảy đầm đìa.

Giống như hôm nay, nàng ta vì Thương Tiêu lau mồ hôi, lời nói thân mật, tự nhiên không một chút làm ra vẻ, giống như trước kia đã từng làm trăm vạn lần.....

Hiện tại, nàng sợ nhất Tử Đan nhắc tới Thương Tiêu.

Nó sẽ làm nàng có loại cảm giác bị vứt bỏ rồi lại không thể buông tay.

“Tử biệt vài năm, Nhược Nhất người thật lạnh lùng hơn rất nhiều.” Tử Đan thở dài một tiếng, ngôn ngữ cũng mang theo thương cảm.

Nhược Nhất sững sốt, nghe xong lời này, có vẻ như các nàng trước kia cực kỳ quen thuộc. Nhưng mà phải thật sự nghĩ lại, nàng cùng Tử Đan chân chính gặp mặt chỉ là lúc nàng ta mới tỉnh.

“Tử Đan tiểu thư, có chuyện gì thì nói thẳng.....”

“Ai.” Tử Đan nâng tay đánh gãy lời Nhược Nhất nói,” Hiện tại tất cả mọi người gọi ta là Hàn Ngọc Chủ.”

Hàn Ngọc Chủ, Chủ Hàn Ngọc, nếu đem yêu tộc so sánh thành một quốc gia, Hàn Ngọc Chủ này hẳn được cho là Tể tướng đi. Trước kia, Nhược Nhất vẫn kỳ quái, một cái chức vị cao như vậy vì sao vẫn không có người. Hiện tại rốt cục hiểu được. Chính là Thương Tiêu vẫn chờ nàng tỉnh lại để làm.

“A” Nhược Nhất nhếch môi cười đau khổ. Thì ra, đây là tới để ra oai phủ đầu. Chỉ là, không cần làm như vậy, Nhan Nhược Nhất nàng thấp kém, điểm ấy tự mình nàng vẫn còn biết, “Là ta thất lễ, Hàn Ngọc Chủ đại nhân, đêm đã khuya, ta muốn nghỉ ngơi....”

Thế nhưng, đêm đã khuya, nàng nên đi đâu để nghỉ ngơi ? Trước kia, nàng có thể hợp tình hợp lý chiếm lấy quân danh yêu tộc, mà bây giờ nàng đã mất đi lý do. Nhược Nhất giật mình tiếp tục nhìn chăm chăm phía trước, khoảng không trong lòng càng phát ra mãnh liệt.

Lẽ loi một mình a....

Tử Đàn đem biểu hiện của Nhược Nhất thu vào trong đáy mắt, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì, con người linh động tỏa ra ánh sáng lưu chuyển, xinh đẹp phi thường.

” Hôm nay bộ dáng của Tiêu nhi, người nhìn thấy rõ ràng?” Nàng đột nhiên mở miệng, đánh gãy suy nghĩ của Nhược Nhất.

Nược Nhất phục hồi lại tinh thần, nhớ tới hôm nay thấy trên mặt Thương Tiêu có yêu văn quỷ dị, trong lòng không biết có cảm giác gì. Nàng im lặng gật gật đầu. Tử Đàn nói tiếp :”Ma là bất tử bất diệt, Tiêu nhi bị ta cùng Bát trưởng lão dùng lực phong ấn bên trong huyền băng vạn năm, vốn muốn hắn phải vĩnh viễn giam cầm trong đó, thế nhưng, không ngờ chưa đến hai trăm năm, hắn lại phá băng mà ra.”

Hắn đúng là do Tử Đàn cùng các trưởng lão U Đô tề lực phong ấn!

Bát trưởng lão Nhược Nhất cũng biết qua. Lúc trước nàng mới lên U Đô, bọn họ có nói với Thương Tiêu mấy câu, liền bị trực tiếp đánh nằm trên mặt đất. Mà khi đó bọn họ cùng nhau phong ấn Thương Tiêu.....

Thương Tiêu nhập ma rồi cuộc là tới cái dạng gì rồi ?

“Lại càng không đón được sau khi hân tỉnh lại ngay cả hình người cũng không thể duy trì, liền không ngừng vội chạy tới tiền tuyến này. Nhược Nhất, người nói đây là vì đâu ?”

“Ta.....” trong lòng Nhược Nhất hơi hơi dao động, giây lát lại nghĩ tới hôm nay Thương Tiêu nói những lời gì đó đối với nàng làm lòng nàng khó hiểu, ” Ta làm như thế nào biết ?”

“Huyền băng vạn năm lại được tăng thêm bởi yêu lực cả đời của Bát trưởng lão, lúc phong ấn tựa như những mũi nhọn cành cây dài cắm vào trong cơ thể hân, vừa động dậy sẽ đau đớn sâu sắc. Lúc đó ta còn chưa về, chưa từng gặp qua bộ dáng Tiêu nhi gãy dựa ở trong băng..... Sau đó lại chỉ nhìn thấy hân phá tan phong ấn, lưu lại đầy băng vụn. Nhược Nhất cũng biết hân khí của băng vụn hiện tại đã làm cả tòa U Đô Sơn đông lạnh, đất đầy sương tuyết.” Tử Đàn dừng một chút, mỉm cười đánh giá Nhược Nhất :” Ta thật tò mò, rồi cuộc có điều gì có thể làm cho hân như vậy, không quan tâm, đánh vỡ phong ấn.Thì ra.....”

Lời nói chưa nói xong này làm cho người ta mơ màng vô hạn, Nhược Nhất nắm chặt tay mình lại. Thì ra cái gì ? Thì ra vì nàng sao ? Không. Chỉ là đùa thôi, nếu là Thương Tiêu để ý nàng như thế, hai trăm năm trước vì sao buộc nàng đi cứu Tử Đàn ? Ở cửa Hàn Ngọc động, vì sao đến chết cũng không mở cửa động ?

Im lặng một lúc, Nhược Nhất khó khăn lắm mở miệng hỏi:” Hân.....rồi cuộc như thế nào mà nhập ma ?”

” Ai biết được, nếu người tò mò, vì sao không tự mình đi hỏi hân.” Nhược Nhất không nói, cúi đầu nhìn mũi chân của mình. Tử Đàn nhìn nhìn, nhớ lại nói :” Ta chỉ nhớ rõ thật nhiều năm trước, người hân đầy sát khí ngồi ở trên đài cao kia trong Bạch Môn, ngắm nhìn cuồng phong bạo tuyết, sau đó bảo ta phong ấn hân.”

Một câu tự thuật thần nhiên, lại tựa hồ làm cho Nhược Nhất thấy một bóng dáng cô tịch. Thương Tiêu là người thanh cao cao ngạo như vậy, hân cư nhiên mở miệng bảo người khác phong ấn hân..... Nhược Nhất không thể tưởng tượng lúc đó cảm giác trong lòng hân như thế nào.

Nghĩ lại, trong lòng nàng hơi kinh hãi, chỗ đài cao kia, Huân Trì ở nơi đó.

“Thôi dừng chuyện cũ tại đây.” Tử Đàn giấu đi thần sắc đôi mắt, quay đầu nhìn Nhược Nhất thần nhiên cười nói, ” Ta nhờ Nhược Nhất giúp một việc, người có thể bằng lòng không?”

Xoay chuyển đề tài quá nhanh, Nhược Nhất giật mình trong nháy mắt, Tử Đàn cũng không chờ nàng trả lời, tựa như biết trước nàng nhất định sẽ giúp, dáng vẻ tự mình chủ trương nói:” Năng lượng phong ấn quá lớn, Tiêu nhi mặc dù đã phá băng mà ra, nhưng năng lượng phong ấn còn lưu lại trong thân thể, hôm nay ta nghe Vũ La nói hân dùng hai Thương Thiên Lôi hủy một tòa tường thành, nếu là trước kia, một chiêu liền đủ để sang bằng ngọn núi. Hơn nữa năng lượng không có huyền băng dựa vào, trực tiếp chống chọi trong

cơ thể hần, cứ thế mãi, đối với thân thể hần tạo thành tổn hại thật lớn. Ta đã nghĩ cách giải phong ấn cho hần, thế nhưng Bát trường lão hao hết yêu lực liền đã quy ẩn, chỉ dựa vào sức lực một mình ta, muốn giải phong ấn là hoàn toàn không đủ. Chỉ có một kế là đi Anh Lương Sơn cầu lấy một viên hóa hươg hoàn, đưa vào trong cơ thể hần, lực phong ấn đều hóa đi.”

Nói cách khác muốn nàng đi Anh Lương Sơn xin một viên linh dược. Nhược Nhất khó hiểu :” Vì sao ta phải đi ?”

Tử Đan lắc đầu cười cười, giống như có chút bất đắc dĩ nói :” Đừng nhìn yêu tộc thế đại, nhưng bên trong toàn những kẻ quấy nhiễu làm người khác phiền lòng, nếu muốn ọi người biết Tiêu nhi tỉnh, nhưng yêu lực giảm lớn, bọn người này sẽ như hổ rình mồi, nhóm yêu không chừng sẽ làm loạn. Hiện giờ ta chỉ có thể tin tưởng vài người như vậy, Vũ La làm đại tướng quân không thể tự nhiên mà rời đi, mà ta biết được Nhược Nhất người tuyệt đối sẽ không hại hần.”

Tuyệt đối sẽ không hại hần.

A, không thể không đi sao. Nhược Nhất nghĩ, Tử Đan thật là đoán đúng. Mặc kệ trước kia Thương Tiêu đối với nàng đã làm chuyện gì, một khi liên quan tính mạng của hần, Nhược Nhất sẽ giống đứa ngốc như trước kia nhào về phía trước.

Ai kêu nàng để ý chi....

“Được, ta đi.”

” Nhưng mà ta không biết đường vân. Sẽ rất chậm.”

Không hỏi khó khăn, không hỏi nguy hiểm, chỉ lo lắng sẽ rất chậm, sợ không kịp. Đôi mắt sắc của Tử Đan càng sâu sắc, độ cung khốe môi càng lớn, “Không có cách nào khác, đi Anh Lương không xa, nhiều nhất hai tháng sẽ trở lại. Ta ở lại đây sẽ giúp Tiêu Nhi điều khí. Người đi theo ta, ta đưa một bức thư cho Anh Lương chủ, đến lúc đó, hần nhìn thấy bức thư sẽ không làm khó dễ người.”

Nhược Nhất cầm phong thư, Tử Đan kêu binh lính sắp xếp một nơi cho nàng, nàng ta thản nhiên cười nói :”Ừ, cách chủ trương không xa, buổi tối còn thể nghe thấy tiếng đàn.”

Nhược Nhất không nói gì, Thương Tiêu đánh đàn, có lẽ là hần không nhiều hứng thú lắm. Nhược Nhất từng nghe qua Thương Tiêu từng gảy một khúc đàn cho Tử Đan lúc nàng ta ngủ, nỗi buồn nhớ nhung tưởng niệm vô cùng.....

Áp chế không được chua xót trong lòng, Nhược Nhất vén rèm cửa lên, bước nhanh ra ngoài.

12. Chương 8

Mím cười nhìn thấy Nhược Nhất chứa đầy nỗi lo lắng trong lòng mà rời đi, Tử Đan ngồi xuống nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, biểu tình rất thanh thản: “Vào đi, đã là Đại tướng quân rồi, như thế nào còn không chịu thay đổi cái tật xấu thích nghe trộm người khác nói chuyện.”

Vũ La từ ngoài cửa đi vào đến, ngưỡng ngừng cười, trên gương mặt mười phần anh khí không khỏi hiện lên một tia đỏ ửng. Nàng chậm rãi đến ngồi xuống bên cạnh Tử Đan, sau khi đắn đo một lúc lâu rốt cục mở miệng nói yếu ớt: “Kỳ thật từ nơi này đi Anh Lương, ta chỉ dùng một ngày thời gian liền có thể đi rồi về.”

“Ừ.” Tử Đan biểu tình thản nhiên nhìn không ra buồn vui.

“Tuy nói lần này không biết vì sao A Nhan lại xuất hiện, nhưng mà nàng ấy thật sự chỉ là con người, hiện tại Cửu Châu không còn giống như trước kia, nơi nơi đều loạn lạc như vậy, nàng ấy là một nữ tử. bảo nàng ấy một mình ra đi như vậy được sao? Biểu ca biết chắc chắn tức giận.”

“Tức chết rồi thì còn tốt hơn.” Tử Đan nói, “Đỡ phải lo lắng.”

Vũ La im lặng trong chốc lát: “Nghe nói không ít tộc trưởng vì chuyện biểu ca phá vỡ phong ấn mà tranh cãi không ngớt, Tử Đan tỷ, tỷ. là ở mượn cơ hội trả thù sao? Bởi vì biểu ca gây cho tỷ chuyện phiền toái.”

Đặt chén trà trong tay xuống, nụ cười trên gương mặt của Tử Đan càng trở nên thân thiết động lòng người, dung nhan tuyệt mỹ kia cho dù thân là nữ tử như Vũ La cũng bị một trận mặt đỏ tai hồng. Tử Đan chậm rãi mở miệng nói: “Ta là loại người chỉ có việc đó mà báo oán sao?”

Kết quả là, Vũ La im lặng .

“Tình cảm chân thật là phải trải qua rèn luyện, cùng lắm là ta chỉ rèn luyện bọn họ mà thôi.”

Vũ La chần chờ nói: “Thế nhưng, Tử Đan tỷ, tỷ không phát hiện sắc mặt kia của biểu ca hôm nay, đáng vẻ giống như ai muốn đem A Nhan mang đi liền lấy mạng kẻ đó. Ta sợ A Nhan nếu ra đi một mình, biểu ca cũng sẽ đuổi theo thì nên làm thế nào cho tốt đây?”

“Rất đúng lúc. Yêu lược của hần lúc này sao có thể ứng phó được mấy kẻ ám sát. Thả cho hần đi ra ngoài tránh đầu sóng ngọn gió, tìm người thay thế an bày ở trong quân doanh. Hai tháng, đủ để cho ta đem việc này dẹp yên ổn xuống.”

Vũ La vuốt cằm suy tư một lúc, càng nghĩ càng thấy phương pháp này tuyệt diệu vô cùng, nếu nói thẳng với biểu ca, dựa vào tính tình của hần nhất định là không chịu đi, nhưng mà nếu đẩy A Nhan vào cảnh nước sôi lửa bỏng Vũ La nghĩ lại tưởng tượng: “Này, sao giống như Tử Đan tỷ thiết kế trước vậy?”

Tử Đan vừa cười cười: “Ta giống như người đa mưu túc trí vậy sao?”

Vũ La kéo kéo khóe miệng, cười gượng hai tiếng: “Ha hã, không giống.”

Tử Đan lại nhấp một ngụm trà, có chút bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Đây vốn là chuyện của những người trẻ tuổi các ngươi, bây giờ lại giày vò bộ xương cốt già của ta. Tạo nghiệt nha.”

Tắm rửa xong rồi, Nhược Nhất ngồi ở bên giường lau tóc. Ngoài trường thổi đến một tia gió lạnh, lành lạnh thổi trúng sau gáy nàng, nơi đặc biệt hôm nay bị Thương Tiều cắn, giống như có một phiến băng dán vào, tỏa khí lạnh ra. Nàng không khỏi đưa tay sờ sờ, sờ chưa xong, nhưng lại phát hiện sau tai hai tắc hình như có một khối gì đó nổi lên!

Nhớ tới đáng vẻ của Thương Tiều nói phải đem nàng ăn vào trong bụng, trong lòng Nhược Nhất phát lạnh, chạy nhanh tìm gương đồng, vén mái tóc dài qua một bên, muốn nhìn cho rõ ràng, không biết làm sao được vì nơi đó bị lỗ tai che kín, cho dù nàng vò đầu bứt tai cũng xem không rõ được. Lúc đang ở sốt ruột, bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Vũ La:

“A Nhan, ta mang đến cho nàng mấy bộ quần áo.” Vừa nói nàng ta vừa vén màn lên bước vào, trách cứ lỗi nhãi càn nhẫn, “Trong quân doanh đều là nam yêu, một thị nữ cũng không có. Thường ngày chỉ có ta cùng với Tử Đan tỷ cũng tạm tạm, thi phép thuật gì đó thì cũng có thể giải quyết. Nàng đã đến rồi, đám nam yêu kia đều trở nên giống mấy tiểu tức phụ [1] , bên này không chịu hầu hạ, bên kia ngượng ngùng. Tất cả đều là đồ vô dụng! Đùn đẩy đến cuối cùng, mà ngay cả loại chuyện này cũng phải ta đích thân làm. A Nhan nàng đang làm gì?”

“Uhm, sau vành tai ta nổi cái gì đó, nhìn không thấy.” Nhược Nhất nói, “Ta còn nghĩ đến Vũ La thành đại tướng quân sẽ chứng chặc rất nhiều, không nghĩ tới tính tình của nàng lại có thể không mất đi mà càng tăng thêm mà thôi”

Lỗ tai của Vũ La ửng hồng, lại nghe Nhược Nhất nói: “Kỳ thật, như vậy rất tốt. Thực may mắn!”

“May mắn?”

“Xa cách lâu như vậy, nàng vẫn còn nhận ra được đáng vẻ của ta, làm bạn bè chẳng lẽ ta không nên cho là may mắn sao?”

Vũ La hiểu ý cười. Nàng thích Nhược Nhất, là bởi vì cô gái này trong lúc lơ đãng luôn nói ra những lời làm cho lòng người ta cảm thấy ấm áp. Không làm ra vẻ, không nịnh nọt, tự nhiên mà vậy.

“Nàng nổi cái gì vậy, ta tới xem cho nàng.” Vũ La đi đến bên người Nhược Nhất, Nhược Nhất quay đầu, chỉ cho Vũ La nơi đó: “Ồ đây, ở đây, gồ lên một khối, lành lạnh .”

Trong nháy mắt, biểu hiện của Vũ La trở nên rất là kỳ quái: “Đây.Lẽ nào là do biểu ca làm?”

Nhược Nhất cũng giật mình sửng sốt: “Rất rõ ràng sao?”

Vũ La vô lực giúp đỡ: “Quả nhiên!” Nàng nhếch môi, không biết nên giải thích như thế nào với Nhược Nhất, sau một lúc lâu đắn đo, cuối cùng lôi kéo Nhược Nhất ngồi xuống bên giường, “Nhược Nhất có biết bộ tộc Cửu Vĩ bạch hồ khác với bộ tộc hồ ly thông thường chứ?”

Nhược Nhất gật đầu. Bộ tộc Cửu Vĩ bạch hồ trời sinh liền được giao cho sức mạnh cường đại, là vương tộc trời định của yêu tộc. Nhưng cùng lúc có được sức mạnh cường đại, bọn họ cũng bị trời cao giao xuống càng nhiều gông xiềng.

Cả đời bọn họ phải trải qua tổng cộng tám mươi mốt kiếp. Vừa ra sinh liền phải nghênh đón lễ rửa tội của thiên lôi, đa số ấu hồ mới ra đời kia nháy mắt liền bị thiên lôi đánh hồn phi phách tán. Cho nên huyết mạch của Cửu Vĩ bạch hồ vẫn không hưng thịnh, số người mỗi một đời, đều đếm trên đầu ngón tay.

Mà Thương Tiều, là người duy nhất trong nhiều thế hệ của bộ tộc Cửu Vĩ bạch hồ trải qua bảy mươi chín kiếp. Chỉ còn hai kiếp, hắn liền có thể bay lên thành thần, ngạo nghễ thoát khỏi tam giới, trở thành thần của Cửu Châu sau vị thần đầu tiên.

Thế nhưng trước khi trải qua kiếp để thành thần, hắn lại nhập ma.

Nghĩ vậy, Nhược Nhất không khỏi ảm đạm.

Vũ La nói tiếp: “Bởi vì huyết mạch của bộ tộc Cửu Vĩ bạch hồ đơn bạc, cho nên bọn họ vẫn không có cấm việc thông hôn với ngoại tộc. Thế nhưng vì cam đoan huyết mạch thuần khiết, bọn họ thay đổi thể chất của phổi ngẫu[2], đem máu của phổi ngẫu thông qua phương thức nào đó chuyển biến thành máu của Cửu Vĩ bạch hồ. Tuy rằng phổi ngẫu sẽ không có được sức mạnh cường đại như bọn họ, thế nhưng lại có thể cam đoan đứa con sinh ra ngày sau là Cửu Vĩ bạch hồ thuần khiết.

“Theo ta được biết, phổi ngẫu ngoại tộc sau khi bị thay đổi thể chất, hơn phân nửa bọn họ sẽ trở nên càng ngày càng xinh đẹp, thân thể cũng càng thêm khỏe mạnh, thế nhưng, trong một thời gian nhất định bọn họ phải cùng cửu vĩ bạch hồ của mình. Giao, giao hợp, nếu không sẽ bị máu của Cửu Vĩ bạch hồ trời sinh mang theo hàn khí đông chết. Hơn nữa, nếu như bọn họ cùng với tộc khác phát sinh chuyện hoan hảo, máu của bản thân sẽ động lại, giống như chết cứng.”

Lại có chuyện như vậy. Nhược Nhất nghe được có chút ngây người. Thế nhưng, chuyện này có liên quan gì tới nàng đây?

“Uhm, còn nữa, trên người của bọn họ sẽ bị đánh dấu ấn ký của Cửu Vĩ bạch hồ, ừ, giống với cái dấu của nàng như đúc. Hoa văn màu đen, còn có cảm giác lạnh lạnh.”

Sau khi Nhược Nhất ngẩn người một lúc lâu

“Nói cách khác, Thương Tiều đem ta biến thành yêu quái giống hắn, hơn nữa ta còn phải định kỳ cùng hắn làm. Làm loại chuyện đó, nếu không sẽ chết?” Giọng nói rất là bình tĩnh, không thấy chút tức giận.

Vũ La thật khó khăn mới gật đầu.

Nhược Nhất ngửa mặt lên trời cười: quả thật là chuyện mà chỉ có Thương Tiều tự đại ngạo mạn mới có thể làm ra!

Trong phòng lặng im trong chốc lát. Nhược Nhất thu lại biểu hiện của mình, không nói được một lời đứng dậy đi ra ngoài trường.

Vũ La chạy nhanh giữ nàng lại: “A Nhan, xin nàng, đêm nay đừng đi tìm biểu ca lý luận. Muộn như vậy tất cả mọi người ngủ rồi, ngày mai nói sau được không, ngày mai ta mang người đi tìm Tử Đàn tỷ, xem xem nàng ấy có biện pháp nào giúp nàng làm mất đi thứ này không.”

Nhược Nhất bỏ tay Vũ La ra cố chấp đi ra ngoài.

Vũ La sắp khóc, lắc mình chặn đường đi của nàng: “Không được nha, thật sự không được a! Bây giờ nàng đi tìm biểu ca, hai người các người nếu âm ỉ lên, hậu quả kia nhất định là còn khó thu thập hơn so với buổi sáng hôm nay. Nàng không biết, Tử Đàn tỷ thức dậy sẽ nổi giận lớn đó, hôm nay nàng ấy bốn ba một ngày nhất định là cực kỳ mệt, nếu bị người ta đánh thức trong giấc ngủ, nàng ấy tuyệt đối sẽ phát

giật! Đến lúc đó ta nhất định sẽ bị giết! Không phải bị biểu ca giết thì nhất định là Tử Đan tử giết. Chết không toàn thây đó! A Nhan.”

“Được.” Sau khi im lặng một lúc lâu, cuối cùng Nhược Nhất nói, “Ta không đi tìm hắc.” Nhược Nhất quay đầu lại, bình tĩnh nhìn chằm chằm Vũ La, hình như giống như thề thốt nói, “Từ nay về sau, ta sẽ không đi tìm hắc nữa. Ta chỉ là đột nhiên cảm thấy được, bây giờ ta ở chỗ này.” Nàng lạnh lùng cười mỉa mai:

“Thật sự là lãng phí chính mình!”

Mỉa mai trong lời nói của Nhược Nhất làm cho Vũ La hơi hơi cứng đờ. Nghĩ muốn mở miệng giải thích cái gì, rồi lại không biết nên nói từ đâu, ghen nửa ngày, cuối cùng chỉ có một tiếng thở dài nói: “Nhược Nhất, kỳ thật biểu ca chính là sợ nàng rời đi thôi.”

Nhược Nhất không nói gì, ngồi trở lại trên giường, kéo chăn qua đến bao lấy chính mình: “Hôm nay ta cũng mệt rồi.”

Mệt chết đi.

Vũ La há miệng thở dốc, cuối cùng thay nàng thổi tắt ngọn, lui đi ra ngoài.

Trong bóng đêm, Nhược Nhất mở mắt, ở trong một mảnh tĩnh mịch từ từ hốc mắt đỏ lên.

Thương Tiêu, rốt cuộc người cho ta là cái gì?

Nếu là hai trăm năm trước, người cho ta thứ này ta sẽ cảm thấy mừng rỡ như điên, nhưng bây giờ rõ ràng có Tử Đan, một nữ tử phong nhã tài hoa tuyệt thế như vậy ở bên cạnh người, người lại còn muốn cho ta ấn ký này làm gì. Người muốn ta biến thành kỹ nữ người gọi thì đến người đuổi thì đi sao? Mặc cho người đùa giỡn trong lòng bàn tay, khi nóng khi lạnh đùa giỡn.

Một dấu ấn, liền muốn ta giữ chết ở bên cạnh người?

Thương Tiêu người cũng không biết cố chấp và kiêu ngạo của ta.

Hôm sau.

Nhược Nhất là bị một đôi tay hơi lạnh làm tỉnh.

“Uhm, là song sinh chứ không sai.” Tử Đan sờ sờ ấn ký sau tai của Nhược Nhất nói, “Hơn nữa còn là loại liên kết chết. Ta giải không được.”

Vừa dứt lời, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng hít sâu: “Liên kết chết! Biểu ca. Biểu ca, hắc.”

” Cách làm lần này của Tiêu Nhi quả thật không thỏa đáng. Nếu để cho người ta biết, nhất định lại không thể ít lời ra tiếng vào.” Nhược Nhất nghe xong lời này, từ từ mở mắt, trong mơ hồ thấy Tử Đan thường ngày tao nhã đến cực điểm, thở hơi hơi động, mày hơn nhần lại, còn phát ra một tiếng vốn là thực nữ tuyệt không nên phát ra: “Trắc!”

Phỏng chừng giống như nghĩ cách nào đánh tên gia hỏa gây phiền toái cho nàng ta.

Trong nháy mắt, Nhược Nhất có cảm giác hóa đá.

Tử Đan liếc một cái, thoáng trừng ánh mắt long lanh với Nhược Nhất. Hai con ngươi hơi hơi nheo lại, vừa cười ra biểu hiện dịu dàng như nước: “Ai nha, người tỉnh rồi.”

Nhược Nhất nuốt nước bọt, nàng ta giống như phát hiện cái bí mật gì không muốn người biết .

“A Nhan, chúng ta vẫn nên đi tìm biểu ca đi.” Vũ La có chút khó xử nói, “Ấn ký này.”

“Không cần.” Nhược Nhất ngồi xuống, giọng nói còn có chút khàn khàn mới tỉnh, “Ấn cũng đã in lên rồi, Tử Đan. Hàn Ngọc Chủ đại nhân, làm phiền ngài chuyển cáo Thương Tiêu, mặc kệ hắc muốn làm cái gì, làm cái gì, Nhan Nhược Nhất cũng chỉ biết sống theo ý nguyện của bản thân.” Vừa nói, nàng vừa đến phía sau bình phong thay đổi quần áo.

Vũ La nóng nảy: “Thế nhưng Nhược Nhất, bây giờ nàng chết. . . .”

Tử Đan lại cười đánh gãy lời nói của Vũ La: “Tính tình này của ngươi ta rất thích.”

Nhược Nhất lại đi trở về bên giường, đem lá thư hôm qua đặt dưới gối lấy ra sau đó để vào ngực, nói tiếp: “Vẫn như cũ ta sẽ đi Anh Lương Sơn lấy Hóa Hương Hoàn, chỉ là, ngày này hai tháng sau, ta chỉ đem được đưa đến dưới U Đô Sơn, lúc đó, làm phiền Hàn Ngọc Chủ đại nhân tự mình tới lấy.”

“Được. Chỉ là nếu như ngươi muốn đi thì nên nắm bắt thời gian, nếu như Tiêu Nhi tỉnh lại thì ta không thể làm chủ được.”

Vũ La nghiêm mặt nói: “Tử Đan tỷ! Hôm nay không thể cho A Nhan đi!” Trong nét mặt của nàng ta lúc đó ẩn ẩn lộ ra một phần khí thế uy nghiêm, khiến cho Nhược Nhất ngẩn ra, nghĩ đến Vũ La này làm đại tướng quân trăm năm cũng không phải chỉ có danh nghĩa. Còn thật sự có phong phạm của vương giả.

Nhưng, hiển nhiên, lực uy hiếp của Vũ La còn không đủ để dọa đến Tử Đan. Tử Đan nhẹ nhàng cong môi cười, đưa tay nắm chặt cổ tay của Nhược Nhất, niệm một khẩu quyết, hai người liền tan biến trước mắt của Vũ La.

“Tử Đan tỷ!” Bỏ nhào đến cũng không ngăn cản kịp, Vũ La vỗ mạnh giường, “Làm liều!”

[1] Tiểu tức phụ: cô dâu, nàng dâu

[2] Phối ngẫu: vợ, chồng, người sánh đôi

13. Chương 9

Nhược Nhất chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, khi phục hồi lại tinh thần, nàng đã ở trong một khu rừng. Tử Đan một bộ váy áo trắng tinh đứng trước mặt nàng, cười ai oán: “Tính tình của Vũ La này, nói thật trọng thì đã thật trọng nhiều rồi, nhưng lại cố tình học bản tính bướng bình cứng đầu. Aiz, ai có thể mang trả cho ta tiểu La Lị [1] tinh ranh của lúc trước đây.”

“La Lị...” Nhược Nhất có chút xấu hổ.

“Nghe những tiểu yêu ở U Đô nói đây là ngôn ngữ quê nhà của ngươi, hình dung những cô gái dễ thương. Ta cảm thấy nói rất thuận miệng nên ghi lại. Ta dùng từ được không?” Nhược Nhất có chút vô lực kéo kéo khóe miệng, Tử Đan nói tiếp, “Chỉ có thể tiễn ngươi đến đây, ở đây ta có chút ngân lượng ngươi cầm lấy mà dùng trên đường.”

Nhược Nhất không khách khí với nàng, tiếp nhận ngân lượng. Nghĩ đến bộ dạng vừa rồi của Vũ La nàng không thể không hỏi: “Tử kết là cái gì? Vũ La vì sao không cho ta đi?”

Tử Đan hí mắt, mỉm cười nói: “Nhan cô nương, bây giờ ngươi chỉ cần tin ta sẽ không hại ngươi là được rồi. Nếu ngươi lo lắng việc Tiêu Nhi hạ chú ngươi sẽ nguy hiểm đến tính mạng, vậy thì càng không cần, khi ta bắt mạch cho ngươi đã phát hiện, loại án hẩn hạ tuy khó giải, nhưng cũng không cường liệt, với cường độ này, trong vòng hai tháng không giao hợp cũng không sao. Hai tháng sau thì...” Tử Đan mặt mày khê động, độ cong khóe môi trở nên quỷ dị, “Tiêu Nhi xưa nay luôn nghe lời ta, ta nói tí mĩ cho hẩn, hẩn chắc chắn sẽ giải cho ngươi, dù sao loại sự tình này, khiến ta cũng rất khó xử.”

Những lời này Nhược Nhất nghe đến mà rũ mắt xuống. Nàng nghĩ: Đúng rồi, làm sao mà không khó xử cho được, có nữ tử nào lại nguyện ý nhìn phu quân của mình ôm nữ nhân khác trong lòng cơ chứ...

Tử Đan đánh giá thần sắc Nhược Nhất một chốc, đôi mắt xẹt qua một tia cười nhạt nói: “Tạm biệt tại đây đi, hai tháng sau, Nhược Nhất chớ quên ước định trên U Đô Sơn.” Nói xong xoay người liền rời khỏi.

Thấy nàng phải đi, Nhược Nhất mạnh mẽ tỉnh lại, vội vàng kéo tay áo Tử Đan: “Cái kia, ta còn muốn hỏi một chút. Hai, hai trăm năm trước, phương pháp ta trị liệu cho ngươi, ngươi có nói cho Thương Tiêu không?”

“Một chữ cũng không nói.” Không phải không muốn nói, mà là không thể nói. Tử Đan thần sắc âm trầm, cho dù nàng đã che dấu hết thảy, nhưng vẫn không ngăn cản được hắc nhập ma.

Nhược Nhất như thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lại nói: “Vây bây giờ... trong Bạch Môn trên đỉnh Hàn Ngọc còn cây không?”

Trong mắt Tử Đan tức thì xẹt qua một tia kinh ngạc: “Có.”

Đôi mắt sáng ngời, Nhược Nhất hỏi một cách mong đợi: “Cây kia, bây giờ vẫn còn sống chứ?”

“Sống rất tốt.”

Đáy lòng vui vẻ, nàng không tự chủ được giương lên nụ cười mỉm: “Đa tạ.”

Trong lòng Nhược Nhất vui mừng không thôi: Huân Trì, hai trăm năm rồi, người đã có thể tu được chân thân rồi phải không? Lần này trở về, nếu có thể gặp lại người, đó là phúc ba đời của ta.

Tử Đan mới trở lại quân doanh, Vũ La liền vội vội vàng vàng xông tới bên người nàng, tiện tay bày cái kết giới cách âm, liền làm một bộ dáng khởi binh vấn tội:

“Tử kết mà biểu ca hạ! Kết án hai người cùng sống một mệnh, nếu một người chết đi, người còn lại sẽ cùng xuống hoàng tuyền! Tử Đan tỷ người bỏ mặc A Nhan một mình bên ngoài, nàng chỉ là loài người, nếu vô ý bị cái gì không có mắt giết, chẳng lẽ người để biểu ca chôn cùng sao? Mong hơn trăm năm, biểu ca thật vất vả mới khôi phục lại bộ dáng trước kia, người...”

“Vũ La, biểu ca người sẽ không để nàng chết.” Tử Đan thản nhiên nói, “Mà ta cũng tuyệt sẽ không để ai giết Tiêu Nhi.”

Đã lâu không thấy qua thần sắc của Tử Đan như vậy, Vũ La ngẩn ra, cuối cùng trầm mặc lại.

Lúc Thương Tiêu tỉnh lại thì trời sớm đã sáng trưng. Tử Đan ngồi bên cạnh đang bắt mạch cho hắc. Hắc mơ hồ trong chớp lát, không biết bản thân vì sao từ trong vạn năm huyền băng đến nơi này.

Trong trí nhớ phảng phất có một thanh âm ôn nhuận của nam tử đang nói: “Nàng đã trở lại, người nên đi tìm nàng.” Sau đó hình như có cổ gió ấm làm tan đi lớp băng đông cứng tay chân hắc...

Nàng đã trở lại.

Nhan Nhược Nhất!

Mạnh mẽ bừng tỉnh, cảnh tượng của hôm qua đồng loạt xông lên đầu. đầu ngón tay Thương Tiêu hơi hơi động, theo bản năng bắt đầu tra xét phương hướng của Nhược Nhất, đột nhiên hai tròng mắt hắc trợn lên, gạt tay Tử Đan ra, ngay cả áo khoác cũng không mặc liền đi ra ngoài.

Tử Đan cũng không tức giận, không chút hoang mang nói: “Sáng nay một mình nàng ta đã rời khỏi, nói là vô luận người làm gì, nàng ta chỉ sống theo ý nguyện của mình.”

Thân ảnh bước nhanh đột nhiên ngưng lại. Sau một lúc lâu, sống lưng thẳng tắp tựa hồ cong lại: “Nàng có còn nói gì nữa không.” Thanh âm khàn khàn mà bất lực.

Tử Đan hí mắt cười: “Ừm, còn hỏi ta cây trong Bạch Môn trên đỉnh Hàn Ngọc còn sống không. Ta nói, sống rất tốt. Nàng liền cười đến rất ôn nhu mà rời đi.”

Lời vừa nói ra, bóng lưng Thương Tiêu cứng đờ. Không nói gì nữa.

Tầm Thường Cung, Thanh Tuyết trì (hồ).

Nhiệt khí bốc hơi, sương khói mù mịt, nam tử trần truồng dựa nghiêng bên hồ vắng vẻ. Hai mắt khê nhắm, bọt nước trên mặt từ khuôn mặt trơn bóng từ từ trượt xuống. Bạc môi, cổ, xương quai xanh, cuối cùng vô thanh vô tức dung nhập vào trong đại trì, từng sợi tóc dài đen nhánh tùy ý tán trong nước, tỏa ra phong thái thanh dật bất phàm.

“Nhan Nhược Nhất trở về hắc liền tỉnh. Thật sự là rất dễ ý mà.” Hắc đưa tay kéo những sợi tóc đang phiêu diêu rất tự tại, “Người dám can đảm ở trước mặt hắc đối đãi với nữ tử kia như vậy, nhất định là muốn ăn một chút đau khổ rồi.”

Trong đám sương khói hừng hực đằng sau có một nam tử hạt y [2] khom người nói: “Thuộc hạ vô dụng.”

“Thái Phùng không cần tự trách, Thương Tiêu đã là thiên ma [3], ma thần bắt tử bắt diệt, trong thiên hạ này ai có thể cùng hắn đối đầu chứ?” Nam tử hơi hơi mở mắt ra, một đôi mắt màu xám trong sương mù mờ lung tỏa ra khí tức cơ trí. Thế nhưng trong cặp mắt trong suốt kia lại không có tiêu cự, đồng tử ám ách, chính xác là đã mù rồi!

Nam tử hơi chống người sờ sờ mắt, than nhẹ một tiếng: “Không ai có thể hiểu rõ sự cường đại của hắn hơn ta.”

“Cung chủ... Còn có trình thám báo lại, Nhan Nhược Nhất sáng sớm nay đã rời khỏi quân doanh của yêu tộc, không biết đi phương nào.”

“À.” Nam tử làm như có chút kinh ngạc, thoáng trầm tư giây lát, thần nhiên nói, “Đi tìm một chút đi, nếu như cố nhân đã trở về, chúng ta cũng phải có chút lễ nghĩa, dùng danh nghĩa của ta tặng nàng ta một phần quà đi.”

Thái Phùng giật mình, lại nghe Quý Tử Hiên nói, “Người tạm thời đi Khuynh Nguyệt xem xem, chọn một con yêu thú rồi thả ra, ta nhớ hình như có một con hổ quái tên Mã Phúc mỗi ngày đều rất hoạt bát, vậy để nó ra ngoài sinh sống đi, đừng quan tâm nó.”

Thái Phùng hiểu ý cười: “Vâng”

Cửa lớn của Thanh Tuyết trĩu kéo vang lên một tiếng rồi đóng lại, Quý Tử Hiên vén mái tóc của mình lên khỏi mặt nước, chỉ chốc lát sau những bọt nước trên đuôi tóc liền ngưng tụ thành sương lạnh. Đưa tay vân vê, để toàn bộ những giọt sương tan vào nước. Bạc môi hé mở, hân lãnh đạm thì thầm một cái tên:

“Thương Tiêu...”

Bỗng nhiên tai Quý Tử Hiên động nhẹ, mù nhiều năm, động tĩnh cho dù nhỏ vụn đến đâu cũng đều chạy không khỏi lỗ tai hắn. Hắn tinh tế nghe, lại phát hiện thanh âm kia càng lúc càng lớn, hình như bay tới với tốc độ cực nhanh. Cẩn thận nghe lại lần nữa thì phát hiện là tiếng thét của nữ nhân.

“Ba.” Một tiếng vang nhỏ, Quý Tử Hiên sắc mặt khê biến, kết giới trên Tầm Thường Cung mà lại bị phá! Hắn vừa muốn đứng dậy, tiếng thét kia càng phát ra lớn hơn.

“Rầm” Nóc phòng như bị vật nặng nào va đập, nước Thanh Tuyết trĩu chấn động. Tiếp theo đó là một trận thanh âm rống to nát vụn, trộn lẫn những tiếng kêu “Nha! A! A! A!” này, một đoàn vật thể rất cuộc nên phá trần nhà, cùng gạch ngói, xà gỗ của Thanh Tuyết trĩu đồng loạt lọt vào nước hồ, nước trào ra, tràn đầy phòng.

Bụi bậm cùng gỗ vụn khiến nước hồ vốn thanh tịnh trong suốt trở nên đục ngầu không thôi.”Vật thể lạ lùng” ở trong nước giãy dụa một hồi lâu, rốt cuộc ngóc đầu lên, mặt mũi tèm lem, lưng la lung lay từ trong nước đứng lên.

Nghe được thanh âm mạc danh kì diệu, Quý Tử Hiên từ đầu chí cuối cũng chưa phát ra một âm thanh cảm khái nào.

Nữ tử một thân hắc bào rộng vuốt mái tóc ướt đầm rồi tung ra sau, nhổ ra hai ngụm nước, phì phò thở dốc, lại hung hăng ho khan vài tiếng, rốt cuộc thấy được nam tử tuấn dật lửa thể đang tĩnh tọa ở một bên.

Không khí tĩnh lặng vài giây.

“A.” Nữ tử đột nhiên phản ứng lại, “Chẳng lẽ ngươi đang tắm?”

Quý Tử Hiên chỉ cười không nói.

“Thật có lỗi, ta không có luyện qua rơi tự do, không thể điều khiển phương hướng. Chỉ như vậy.” Nói xong liền hướng bên cạnh ao mà đi. Tiếng nước ào khiến Quý Tử Hiên đã nhận ra phương hướng của nàng.

“Cô nương đây là muốn chạy sao?”

“Làm sao? Chẳng lẽ ngươi muốn ta phụ trách?”

“Ha.” Quý Tử Hiên bật cười, “Không phải, chỉ là muốn thỉnh giáo cô nương là làm sao phá được kết giới trên đỉnh đầu.”

“Kết giới?” Nữ tử ngẩng đầu nhìn lên trên, lại dùng sức nhớ lại, có chút khó hiểu nhìn chằm chằm Quý Tử Hiên nói: “Cái so với màng trinh còn không đậm thủng được kia gọi là kết giới?”

Không khí lặng im hai giây.

Quý Tử Hiên vừa hồi phục tinh thần lại nói: “Thỉnh giáo quý danh của cô nương.”

Nữ tử anh tuấn phát phát tóc ướn: “Mạc Mặc. Người có thể gọi ta là Mạc Mặc cũng có thể gọi ta là Mạc Mặc.”

“... Tên này rất đẹp.”

Không để ý tới lời hân khen tặng, Mạc Mặc xoay người liền đi, Quý Tử Hiên lại nói, “Cô nương chậm đã.” Lời này còn chưa nói xong, bên ngoài Thanh Tuyết trì liền truyền đến đông đảo tiếng bước chân, một nữ tử ở bên ngoài cao giọng nói:

“Cung chủ, vừa rồi có dị vật xuyên thấu kết giới, rơi vào trong Thanh Tuyết trì, cung chủ có sao không?”

Quý Tử Hiên không để ý tới thuộc hạ lo lắng bên ngoài, ngược lại cười nói với Mạc Mặc: “Cô nương hôm nay có nguyện ý cùng ta thưởng thức tiệc tối không?” Người bên ngoài không nhận được câu trả lời, lại lo lắng hỏi lần nữa. Trong lời nói đã mang ý tứ phá cửa mà vào.

Mạc Mặc nhìn một màn này, đã hiểu: “Người uy hiếp ta? Không cùng người dùng cơm, liền bị bắt giữ?” Quý Tử Hiên cười điềm đạm. Mạc Mặc cũng cười, kiêu ngạo nói: “Ta không sợ người uy hiếp. Những người ngoài cửa này không làm gì được ta.”

“À?” Quý Tử Hiên cảm thấy khá hứng thú nhếch mi, sau đó cười ôn hòa, “Cô nương có thể thử xem.”

Mạc Mặc bỏ khỏi hồ, phát phát tóc, ngẩng đầu ưỡn ngực ngạo nghễ đi hướng cửa lớn, chậm rãi từ trong lòng ngực lấy ra một cây mộc trượng ngắn màu đen: “Người đừng hối hận là được.”

[1] La lị: trước kia là tên một tiểu thuyết của Mỹ, nhân vật nữ chính tên Lolita, sau này được Nhật Bản phát triển thành một loại văn hóa, dùng để hình dung những cô bé, hoặc sử dụng trên những sự vật tương quan với nhau.

- Chú thích của TT: Thời trang Lolita được định nghĩa như là một phong cách thời trang đường phố xuất phát từ Nhật, nhưng lại chịu sự ảnh hưởng của phong cách thời trang từ thời nữ hoàng Victoria ở Anh vào thế kỷ 17, và được trang trí bằng những hoa văn tinh xảo theo phong cách Rococo của Pháp thế kỷ thứ 18.

- Về Lolita các nàng có thể tìm hiểu thêm ở đây: lolita

[2] Hạt y: y phục màu hạt dẻ (tức màu nâu).

[3] Thiên ma: “ma” trong tiếng Việt có lẽ không đáng sợ bằng “quỷ”, nhưng đối với TQ mà nói thì ngược lại, “quỷ” là những linh hồn sau khi chết không được quy tiên, cũng không đầu thai, còn “ma” dùng để nói về những con quỷ đi theo con đường bất đạo và đã tu luyện đến mức kinh thiên động địa, đạt trình độ cao nhất trong giới ma quỷ. Từ “thiên” chỉ để tăng thêm sức đáng sợ cho từ “ma” sau nó.

Edit: Bùm Bùm

Beta: Tiểu Tuyết

14. Chương 10

Ba ngày sau. Lục Vũ trấn.

Lục Vũ trấn này rất may mắn, trước đó vẫn không bị ảnh hưởng bởi chiến tranh.

Đi đường đã ba ngày, Nhược Nhất nhìn thấy hiện trạng của Cửu Châu đều bị tổn hại. Thôn nhỏ này một bóng người cũng không có, cũng không biết là đi chạy nạn, hay là bị hại bởi chiến tranh rồi, kẻ chết người

vong. Những phòng ốc cũ kĩ điêu hiu bị gió sương gột rửa qua, tựa như từng lão nhân đang trong căn bệnh nguy kịch tuyệt vọng mà đấu tranh dỗi theo thể sự thê lương.

Nhược Nhất ở khách điểm trong trấn nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau lúc nàng đang ăn bánh bao ở đại đường thì nghe được tin tức —— Tầm Thường Cung bị yêu quái không rõ thân phận chiếm rồi.

Có người nói yêu quái kia là hoa sen tinh một thân đen kịt, có người nói là Hắc Phong nữ quái quái lực vô biên, có người nói là nữ ngư ma trên đầu có sừng dài. Tầng tầng lớp lớp các lời đồn, nhưng duy nhất có thể xác định là người gây chuyện kia là một cô gái.

Công tích (công lao và thành tích ở đây có thể hiểu là kết quả phá hoại) nàng ta không tồi, Tầm Thường Cung bốn tòa cung điện vàng có ba tòa bị nổ tung, trong đó có một tòa là trực tiếp nổ thành một đoàn bụi vàng, gió thổi qua, liền nương đường chân trời mà bay phiêu diêu, rất đẹp.

Nghe nói nếu sau cùng không phải Quý Tử Hiền đích thân ra tay, cái được xưng là Thái Dương cung điện của Tầm Thường Cung cũng sẽ hoàn toàn biến mất trong dòng sông lịch sử rồi.

Nhược Nhất mới đầu tưởng yêu tộc phái người làm, thế nhưng ngẫm lại, nếu là yêu tộc làm, vậy sao chỉ phá nhà mà không giết người. Hiển nhiên là người có ý đồ khác muốn khơi mào tranh chấp giữa tiên và yêu.

Sẽ là ai đây...

Nhược Nhất còn đang suy nghĩ xuất thần, bỗng nhiên đại sảnh huyền não của khách điểm lặng im trong chớp mắt. Khách nhân dùng cơm đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn về hướng cửa.

Người tới mặc y phục màu hạt dẻ rất chi là bình thường, tóc dài xỏa vai, trên đỉnh đầu búi một búi tóc cao. Hắn bước chậm đi đến, nhàn nhã như đang tản bộ trong đình viện nhà mình. Hắn dừng lại phía sau Nhược Nhất, cười nói: “Nhan cô nương thật khiến cho ta tìm đến mệt mỏi a!”

Nghe thanh âm quen thuộc, Nhược Nhất cảm thấy được cả người lạnh băng băng, đột nhiên quay đầu, chỉ thấy Thái Phùng cười hì hì nhìn nàng, nàng gần như là phản xạ né ra sau, chân lại vấp phải chân bàn, ngã ngồi dưới đất, rất chật vật.

“Cô nương làm gì mà kinh hoảng như thế, tại hạ chỉ là thay chủ tử đến tặng quà thôi.” Nói xong, từ trong ngực lấy ra một lá bùa, Nhược Nhất thấy tình thế không ổn đứng lên chạy lấy người.

Tốt xấu gì cũng từng ở bên người Thương Tiêu rèn luyện qua, thời điểm nguy cơ ngập đầu bản năng không bị nhũn chân nàng vẫn có.

Thái Phùng thấy nàng chạy trốn cũng không sốt ruột, bình tĩnh niệm xong chú, đem lá bùa kia vỗ lên đầu vị tiểu nhị bên cạnh đang muốn làm người hòa giải, kêu: “Mã Phúc.” Nhất thời một cổ khói đen nổi lên, tiểu nhị kia còn chưa phản ứng lại đã xảy ra chuyện gì, trong nháy mắt đầu đầu như nứt ra, không khỏi kêu rên ra tiếng.

Âm thanh thảm thiết, làm ọi người trong sảnh không rét mà run.

“Grào!” Một tiếng hổ rống giận từ trong thân thể của tiểu nhị truyền đến, lồng ngực tiểu nhị càng trương càng lớn, hình như có cái gì đang sinh trưởng cấp tốc trong cơ thể hắn!

Mọi người vừa thấy tình huống này, thoáng chốc sợ tới mức thét lên, hướng ngoài điểm chạy loạn xạ. Chưởng quầy trốn dưới quầy run rẩy.

Chỉ nghe “bùm” một tiếng nổ, thân thể tiểu nhị hoàn toàn nổ tung thành từng mảnh. Một con yêu quái đầu người thân hổ giãy dụa từ trong vũng máu đứng lên.

Đầu kia của nó, chính là đầu của tiểu nhị vừa rồi, lúc này đã nổi gân xanh, máu tươi đầm đìa, chỉ là nhìn liền khiến người ta ghê tởm muốn nôn. Thái Phùng đem mẫu bánh bao Nhược Nhất còn chưa ăn xong ném xuống mặt đất, nói: “Đi, đuổi theo nàng ta.”

Mã Phúc ngửi ngửi hương vị trên bánh bao, một tiếng kêu gào, đuổi theo ra cửa.

Thái Phùng vỗ vỗ tay áo, nhìn thấy một đồng máu hỗn độn, tặc lưỡi nói: “Thật sự là một quái vật ghê tởm.”

Lúc Nhược Nhất chạy ra cửa tất nhiên là không nhìn thấy những chuyện Thái Phùng làm ở phía sau, nếu thấy được, nàng quả quyết sẽ không chạy đến yên tâm thoải mái như vậy.

Nàng lập tức hướng vùng ngoại ô chạy đi, theo cách nghĩ của nàng, vùng ngoại ô nói không chừng có thể gặp được một ít sơn tinh yêu quái, bây giờ yêu tộc cùng tiên tộc mâu thuẫn lớn như thế, dù bọn họ cùng Thái Phùng đấu một trận, nếu là không thể thắng, kéo dài thời gian cũng tốt.

Nhược Nhất bên này còn đang mãi suy nghĩ, phía sau đột nhiên truyền tới một cỗ mùi tanh hôi, trong lòng biết không ổn, nàng vội vàng ôm đầu lẩn ngay tại chỗ. Vừa vặn đụng vào một cái cửa hàng thợ mộc bên cạnh, tấm ván đinh treo trên tường đâm vào làm nàng muốn chửi ầm lên.

Vừa ngẩng đầu, trong phút chốc liền sợ ngây người.

Đó là cái gì vậy...

Một cái đầu người hoàn toàn thay đổi treo trên cổ, rõ ràng là mặt người, nhưng lại lộ ra vẻ dữ tợn của dã thú, trên thân hình của hổ đầy máu me dính bết lại, một cái đuôi mang theo gai nhọn vung vẩy trên không trung phát ra tiếng vù vù.

Quái vật nhe răng trợn mắt, hung thần ác sát chính là tên gia hỏa vừa rồi tập kích nàng sao?

Nhược Nhất lại một lần nữa cảm thán sâu sắc, Cửu Châu thế giới này quả nhiên không phải nàng có thể biết hết a! Mọi người trên đường từ lúc thấy quái vật này thì tác điệu thú tán [1] rồi. Mặt đường trống không, lúc này chỉ có một người một yêu, giằng co.

Nhược Nhất cảnh giác nhìn hắn, yêu kia cũng đang giá nàng, Nhược Nhất hơi lui về sau, muốn vợ lấy gây gộc hoặc là vũ khí nào đó, thế nhưng lại bị ván đinh đâm vào tay...

Trong đầu bỗng nhiên lóe lên tinh quang. Ánh mắt Nhược Nhất hơi thoáng nhìn về sau mới phát hiện, mặt tường phía sau lại toàn là ván đinh!

Mã Phúc lại thừa dịp Nhược Nhất phân tâm mạnh mẽ xông hướng nàng, tốc độ cực nhanh, Nhược Nhất không còn lòng dạ nghĩ cái gì khác, tính đúng thời gian, ngay lúc quái vật cách nàng rất gần, ôm đầu ngồi xổm xuống, Mã Phúc thu thế không kịp, đầu đâm vào cả tường toàn ván đinh, nhất thời đau đến kêu lên “grào grào”.

Nhược Nhất bỏ qua hấn mà ra, cũng không vội chạy, thừa dịp Mã Phúc đâm đầu vào tường đang ra sức muốn rút đầu cùng chân ra, xoay người lại hung hăng đập vào tử tôn căn [2] của hấn một cước ...

Một cước...

Lại thêm một cước.

Toàn thế giới này tất cả giống đực đều có chung một điểm yếu a!

Ba cú đá khiến Mã Phúc lập tức hạ cờ ngừng trống, ngay cả duy nhất cái đuôi có thể vung vẩy cũng mềm nhũn mà rũ xuống, tiếng vù vù cũng mất tăm.

Lại vào trong cửa hàng thợ mộc tìm một cây búa, dường như liều mạng đập mạnh vào mông Mã Phúc, thẳng đến khi đóng cố định nó chặt chẽ trên ván đinh, Nhược Nhất cảm thấy hài lòng hả dạ phỉ phỉ tay.

Thắng lợi trong thời gian ngắn cũng không khiến nàng quên đi mối nguy hiểm, nghĩ đến Thái Phùng, sắc mặt nàng thu lại, tiếp tục hướng ngoài thành mà chạy.

Đứng ở không trung, Thái Phùng vẻ mặt bình tĩnh như cũ, nhưng mà, thời điểm hấn thấy Nhan Nhược Nhất xử trí yêu thú kia như thế, bụng dưới của hấn nhin không được mạnh mẽ đánh lại. Thần sắc phức tạp híp mắt.

Hấn hấn là nên vui mừng, thật tốt lúc trước không bức Nhan Nhược Nhất đến mức này.

Nhìn Nhược Nhất chạy xa, hấn cũng không đuổi theo. Nhiệm vụ của hấn chỉ có một, đó là đem phần “quà” này đến tay Nhan Nhược Nhất. Ý đồ của Quý Tử Hiên hấn là cũng sẽ không muốn đẩy Nhan Nhược Nhất vào chỗ chết.

Hiện giờ Thương Tiêu đã tỉnh, mắt thấy ma tính này đã áp chế rất nhiều. Nếu ai tại thời điểm này lại ép hấn nhập ma, hoàn toàn chính là đối nghịch với bản thân.

Thảm cảnh của hai trăm năm trước, mặc dù là hấn, bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy khiếp sợ.

Mã Phúc đau cực, nhưng hấn tốt xấu gì cũng là yêu thú, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị đánh chết như thế. Nghỉ ngơi một hồi, cơn đau nhẹ đi rất nhiều, Mã Phúc chậm rãi giãy dụa bò xuống khỏi ván đỉnh. Vốn là muốn lắc lắc bẻ bẻ đầu người, bị hấn dùng sức kéo một cái, lại chỉ thừa lại một tầng da dán trên cổ.

Hấn cũng không quản, treo một cái đầu lủng lẳng thắm không cách nào nói được, theo mùi của Nhược Nhất tiếp tục đuổi theo.

Bây giờ Mã Phúc đã hoàn toàn bị chọc giận, nếu lại để hấn gặp lại Nhan Nhược Nhất, sợ là sẽ không tốt đẹp gì. Thái Phùng suy nghĩ một lát, cũng đi theo sau.

Lục Vũ trấn không lớn, Nhược Nhất chạy không bao lâu thì đã vào đến rừng cây của trấn. Bên ngoài Lục Vũ trấn có một con sông nhỏ uốn quanh, nước sông trong suốt bằng phẳng nhưng lại lạnh như băng.

Nhược Nhất một đường kích động chạy tới nơi đó, nhất thời lại tìm không thấy cây cầu bắc qua sông ở đâu, đang do dự có phải mạo hiểm lặn qua không, chợt nghe một tiếng vang thanh thúy.

Nàng ngẩng đầu, bỗng nhìn một bóng người ngồi bên bờ đối diện.

Hấn gấp một chân lại ngồi dựa vào cây hòe già bên bờ sông, một bộ kính trang [3] màu đen, mặt nạ đỏ tía cơ hồ che khuất cả khuôn mặt hấn, lại đội một đầu lạp[4] màu đen, càng thêm vẻ thần bí. Như nhận thấy được có người ở dõi theo hấn mà đánh giá. Hấn giữ vững đầu lạp trên đầu, chậm rãi đứng dậy.

Theo động tác của hấn, thanh âm chuông bạc vang lên đing đong, không hề theo quy luật, nhưng lại khiến người nghe bình tĩnh lại tâm trạng.

Ngóng nhìn thân ảnh kia, Nhược Nhất lại có loại cảm giác dường như đã qua mấy đời, nàng bỗng nhiên nhớ lại thật lâu trước kia, một đêm tĩnh lặng song nguyệt đều tròn, cũng là bên một dòng suối quanh co. Thương Tiêu bị đánh thành nguyên hình mượn linh lực của song nguyệt rút cuộc huyền hóa ra hình người.

Nhược Nhất vĩnh viễn cũng không quên thân ảnh khi đó của hấn phản chiếu vào song nguyệt, mang theo sự dụ hoặc thần bí, tiến thẳng vào sâu trong tâm hồn nàng, dẫn lên một trận gợn sóng.

Nhược Nhất cứ như vậy mà nhìn đến ngây người, ngay cả phía sau Mã Phúc đang gầm gừ xông tới nàng cũng không để ý.

Đợi đến lúc nàng ngửi được mùi tanh hôi, đột nhiên phản ứng lại, lúc này muốn tránh đã không còn kịp rồi. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một tiếng giòn vang xẹt qua bên tai, Nhược Nhất chỉ cảm thấy một cổ khí tươi mát lãnh lẽo xát qua mặt. Mã Phúc phía sau lại rên một tiếng đau đớn. Nhược Nhất kinh hồn chưa định quay đầu nhìn, đã thấy Mã Phúc kia như bị một lực lượng vô hình hung hăng đánh một quyền, bay thẳng đụng vào một gốc cây.

Một cổ gió mát đánh úp lại, trước mắt hoa lên, người mới rồi còn ở bên bờ sông đối diện đã đứng ở trước mặt nàng.

Là hấn sao?

Nhược Nhất cẩn thận nhìn chằm chằm mặt hấn mà đánh giá, cho dù nam tử thần bí này bọc kín mặt, Nhược Nhất nửa điểm cũng không nhìn thấy diện mạo của hấn.

Nam tử thần bí trầm mặc đi về phía Mã Phúc, không chút hoang mang, mỗi một bước đều thận trọng trầm trát. Vừa không hiện vẻ tấn mạn khinh địch, vừa không lộ chất uy nghiêm bức bách.

Mã Phúc quỳ rạp trên mặt đất một hồi lâu mới choáng váng mà đứng lên, lúc này cái đầu người kia đã hoàn toàn rơi xuống, chỉ còn một vết sẹo to bằng phẳng đang chảy ra chất dịch dính dính, chân trước cùng trên cổ bị đỉnh đóng không ít lỗ, đều đang rỉ từng giọt từng giọt máu.

Đột nhiên lồng ngực hắn bắt đầu nhấp nhô kịch liệt, trong vết sẹo máu thịt kia cũng hình như có lớp màng hơi hơi chuyển động, chỉ chốc lát sau, xung quanh cổ mọc ra hai hàng răng nanh trắng dày! Một con mắt cũng như ẩn như hiện giấu trong vết sẹo!

Nhược Nhất vừa thấy cảnh tượng này nhất thời cảm thấy vô cùng ghê tởm, trong dạ dày ứa lên nước chua.

Chưa cho nàng thời gian nôn mửa, Mã Phúc đã biến thân ngửa mặt lên trời kêu to, lao thẳng tới hướng thần bí nam tử. Mà động tác của hắn so với vừa rồi lại nhanh hơn gấp ba!

“Cẩn thận!” Nhược Nhất không khỏi kinh hô.

Nam tử thần bí không hề sợ hãi, vẫn trầm mặc đi về trước, tay phải hắn nhẹ nhàng siết một cái cuộn bí quyết, bàn tay hướng phía trước mà nhô ra, trên không kết xuất một lớp màng sáng, Nhược Nhất biết, đó gọi là kết giới.

Đa số kết giới thường dùng để phòng thủ, kẻ địch đụng vào hơn phân nửa sẽ bị văng ra. Không ngờ kết giới này không giống bình thường, Mã Phúc xông lên đâm vào kết giới, nhưng lại bị dính chặt. Mã Phúc giãy dụa trái phải, lại như lọt vào một vũng bùn càng lún càng sâu. Bỗng nhiên, bàn tay nam tử thần bí chậm rãi bóp cổ Mã Phúc.

Hắn dừng lại bước chân, lòng bàn tay trái ngưng tụ một chùm bạch quang, không nhanh không chậm vỗ nơi lồng ngực Mã Phúc.

“Đinh” một tiếng vang nhỏ, tứ chi Mã Phúc đang vận vẹo bỗng cứng đờ, nháy mắt tiếp theo một ngọn lửa trắng sáng chói lóa liền bao lấy toàn thân hắn, giây lát, quái thú không đầu liền hóa thành một cỗ khối xanh hoàn toàn biến mất trên thế gian.

Nhược Nhất chưa bao giờ thấy qua ai giết chóc mà tao nhã thanh lịch như thế, cho dù là Thương Tiêu, trong lúc động sát ý cũng sẽ không tự chủ được sinh ra một cỗ ý tứ sắc bén. Nhưng pháp thuật của nam tử che mặt này cực kỳ gọn gàng, tựa Phật gia đang siêu độ linh hồn, không mang theo nửa điểm sát khí.

Tay của nam tử thần bí vung lên không trung, như để nắm cái gì vậy. Nhược Nhất tập trung nhìn, chỉ có thể thấy được một chút ánh sáng mỏng manh đang nhấp nháy. Hắn đem cái đó cho vào lồng ngực, gương mặt được bọc kín hơi chuyển về sau, thấy sắc mặt đại ra của Nhan Nhược Nhất, khóe môi hắn khẽ động, lại cố ý bước chậm về phía trước.

Tiếng chuông thanh thúy vương vãi đầy mảnh đất sau hắn, tựa như các đoạn nhạc vĩnh viễn cũng phổ không thành bài nhạc, tiếng “đing đing đong đong” theo thân ảnh của chủ nhân mà biến mất, cũng dần dần tiêu tan.

Lúc này, Nhược Nhất mới từ trong giật mình sững sờ phục hồi lại tinh thần.

Nam tử vừa rồi trước khi đi, có cười với nàng một cái phải không?

Không, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, từ lúc nam tử kia xuất hiện đến khi hắn biến mất, tri giác và phản ứng của cơ thể Nhược Nhất ít nhất thiếu hơn ba phách(trăm trọng)! Ban đầu, nàng còn không phát hiện, thẳng đến khi nam tử đi xa, nàng muốn cử động bước chân mới cảm giác thân thể ớn.

Có lẽ, mới vừa rồi động tác của Mã Phúc căn bản là không trở nên mau lẹ, mà là nàng bị chậm đi!

Nàng quả quyết sẽ không đối với một thân ảnh có chút quen thuộc mà si ngốc đến tình cảnh như vậy, duy nhất có thể giải thích đó là, người này, ngay từ đầu đã thi thuật trên người nàng, khiến tri giác của nàng trở nên chậm chạp.

Thế nhưng là vì sao chứ?

Người này, rốt cuộc là ai...

Nhưng người hoang mang đầu chỉ mình Nhược Nhất. Thái Phùng đứng trên không suy tư một chốc, vung tay áo lên đằng vân mà đi.

Chuyện nơi đây, Nhược Nhất tất nhiên là không thể chờ tại chỗ, nàng còn phải tiếp tục lên đường, xuất phát về phía Anh Lương Sơn.

Cũng may ngân lượng của nàng toàn bộ đều mang ở trên người, cũng không có gì đồ vật khác phải lấy, dứt khoát không quay về khách điếm, rửa mặt trên dòng nước lạnh băng bên cạnh, sửa sang lại xiêm y, liền lên đường.

Bây giờ mặc kệ gặp được chuyện gì nàng cũng phải kiên cường, bởi vì đã không còn ai có thể làm chỗ dựa cho nàng.

[1] Tác điều thú tán: như một đàn chim đang đậu khi gặp chuyện thì mỗi con bay 1 hướng. đơn giản là chạy tán loạn thôi ^^

[2] Tử tôn căn: nói hài hước là nơi kiêu hãnh nhất của nam nhân. ko có cái này thì tương đương với thái giám ấy >>

[3] Kính trang: bộ quần áo bó sát, thường dùng cho những người dạ hành. (BB: Từ này ta đã giải thích ở bộ Xà Vương, ai còn nhớ thì không cần xem nữa)

[4] Đấu lạp: mũ rộng vành

15. Chương 11

Một người đi một mình thì nhất định là rất cô đơn.

Nhược Nhất vốn tưởng rằng nàng có thể kiên cường thì có thể chiến thắng tất cả, thế nhưng mỗi khi đêm đến nàng lại thường sợ hãi, lại nghĩ đến những ngày tháng nàng với Thương Tiêu cùng nhau trải qua trước kia. Đặc biệt là lúc này- khi Nhược Nhất cầm mỗi lửa nửa ngày cũng chưa đốt được một cành cây khô, nàng thở hổn hển ném mỗi lửa trên đất, giẫm lên nó tan nát: “Lừa người! Đúng là hàng kém chất lượng!”

Mà lúc này, mặt trời đã sớm xuống núi, song nguyệt cũng còn chưa nhú lên, bốn phía một mảnh tĩnh mịch mờ mờ tối. Xa xa mơ hồ còn truyền đến tiếng sói tru dày đặc .

Lông tơ của Nhược Nhất dựng đứng lên, lại hồi hận nhặt mỗi lửa lên, nhưng lúc này, trong cái mỗi lửa kia một đốm lửa nhỏ cũng không có. Nàng ôm đầu rên rỉ, lại luôn nhớ tới những chuyện hồi trước.

Khi Thương Tiêu vẫn còn là Tiểu Bạch Hồ chỉ có một cái đuôi, hắn chỉ cần dùng yêu khí liền dọa được dã thú đang đi kiếm ăn, hắn chỉ cần vừa động móng vuốt liền đốt được một bó củi lớn, đêm xuống khi trời trở lạnh hắn có thể cho Nhược Nhất tùy ý ôm hắn vào lòng để sưởi ấm, hắn có thể.....

Ánh mắt của Nhược Nhất không khỏi tối sầm lại, đáng tiếc, đó cũng chỉ là những chuyện trước kia mà thôi.

Nàng vỗ vỗ hai má, cố gắng làm cho chính mình lấy lại tinh thần. Không có đống lửa để xua đuổi dã thú, xem ra tối nay chỉ có thể ngủ ở trên cây thôi.

Vừa nghĩ như vậy, trong phút chốc, bỗng nhiên cành củi khô trước mắt của Nhược Nhất bùng lên ngọn lửa, sợ tới mức nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, ngã ngối trên mặt đất, nàng thất kinh vuốt lại sợi tóc đang gần bén lửa.

Lại một mảnh tĩnh lặng, Nhược Nhất kinh ngạc nhìn chằm chằm ngọn lửa tự mình bốc cháy ngẩn người_ có lẽ nào, khả năng tiềm ẩn trong người nàng đột nhiên trỗi dậy làm cháy nhánh cây sao ?

Có tiếng bước chân rất nhỏ từ phía đằng sau vang lên, trong lòng Nhược Nhất kinh hoảng, lập tức đề cao cảnh giác.

Mấy ngày nay thính giác cùng thị giác của nàng đều tốt lên rất nhiều, có lẽ theo lời nói của Vũ La, người bị Cửu Vĩ Bạch Hồ hạ ấn ký, thể chất trong người sẽ từ từ thay đổi tốt hơn.

Nàng hơi quay đầu nhìn lại phía sau, nhất thời ngẩn ra, người đến ước chừng khoảng hai mươi tuổi nhìn có vẻ là một chàng trai tuấn tú. Vẻ mặt lạnh lùng, trong tay cầm một thanh trường kiếm, trên người mặc chính là kiểu quần áo để hành tẩu giang hồ màu đen thông thường, cổ tay áo cùng ống quần đều có dây thắt màu đỏ, viền áo cũng có hoa văn màu đỏ. Thoạt nhìn rất là anh tuấn tiêu sái tài giỏi.

Cách ăn mặc như thế này, không phải là kiểu trang phục giang hồ hiệp khách mà mấy năm trước nàng thích nhất sao!

Nhược Nhất từng là một người mê võ hiệp, nam tử năng hướng tới thường là kiếm khách có võ công cao cường, khuôn mặt tuấn tú, dáng người thon dài, thần sắc đậm mạc.

Nếu mà là trước kia, chỉ cần dựa vào trang phục và khí chất như chàng trai này là có thể khiến cho Nhược Nhất chạy theo bắt lấy. Cũng may hiện giờ nàng đã thay đổi sở thích rất nhiều, sẽ không đối với những người như thế này mà mơ ước táo bạo, nhưng trong lòng cũng không nhịn được mà có thiện cảm với hắn.....

Thanh niên kia chậm rãi đi đến ngồi xuống bên cạnh ngọn lửa, ôm kiếm đang cầm trong tay vào trong ngực, dựa vào một thân cây, nhưng lại nhắm mắt lại ngủ! Mà hắn từ đầu đến cuối không nhìn Nhược Nhất một cái, giống như nàng không tồn tại.

Bị nhìn chằm chằm ?

” Này.....” Nhược Nhất nhịn không được cất tiếng hỏi, ” Xin hỏi người là.....”

Chàng trai mặc bộ đồ đen không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, vừa mở mắt, ánh lửa chiếu vào con ngươi đen trong suốt làm cho Nhược Nhất hơi hơi có chút nhột nhột, hai người nhìn nhau xuyên qua đồng lửa trong chốc lát, thẳng đến khi Nhược Nhất cảm thấy hai mắt của mình bị ngọn lửa làm cho chói lóa đến hoa cả mắt, chàng kiếm khách mới nói : “Lửa là do ta châm .”

Nhược Nhất lặng thinh, trong lòng âm thầm cân nhắc những lời này của hắn : lửa là do hắn châm, cho nên hắn phải ngồi chỗ này, đương nhiên là có thể nha, nàng cũng không đuổi hắn đi mà, đứa nhỏ này tại sao lại nói mấy lời như thế chứ ?

Kiếm khách nói tiếp : ” Nàng rời đi chỗ khác .”

Nhược Nhất lại trầm ngâm, nói lửa là do hắn châm cùng nói nàng phải rời đi là hai sự kiện đáng phải suy nghĩ : ý của hắn là không hy vọng thành quả lao động của mình bị người khác chiếm tiện nghi sao

Vì thế, Nhược Nhất đúng lý hợp tình chỉ vào đồng lửa nói : “Thế nhưng, củi là do ta kiếm .”

Lần này đổi thành kiếm khách trầm mặc một lát : “Như vậy thì đừng có mà tranh cãi âm ỉ nữa .”

Cao thủ !

Chỉ cần tính cách có chút quái gở nhất định đều là cao thủ. Nhược Nhất tỏ vẻ tôn trọng ngậm miệng. Hiện giờ nàng đã có đồng lửa này để xua đuổi dã thú, lại còn có một cao thủ gác đêm, tất nhiên là được tiện nghi do trời ban rồi.

Nàng đem quần áo trên người thắt chặt lại, nằm cách đồng lửa mà ngủ, lúc nàng ngủ say mơ mơ màng màng suy nghĩ, đồ đạc đều bỏ lại ở trong khách điếm ở Lục Vũ Trấn, ngày mai nếu đi ngang qua chợ nhất định phải mua tám tấm lông thỏ thật dày, ban đêm ở Cửu Châu rất là lạnh .

Thật không ngờ, khi hô hấp của nàng từ từ trở nên đều đều, nam tử ngủ không sâu dưới tàng cây đã hơi hơi mở mắt, nhìn thân ảnh của nàng qua ngọn lửa, có một chút đắm chiêu.

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến thanh âm của nữ tử : “Chàng đứng lại.....Không được đi !” Thanh âm từ xa đến gần, đúng là hướng tới nơi này .

Nhược Nhất đột nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn tiếng nói nơi xa đó.

Hắc y thiếu hiệp nhanh chóng đứng lên đem đất đá ném trên đồng lửa để dập tắt. Nhược Nhất nằm cạnh đồng lửa tất nhiên là bị đất đá dính lên người.

Nàng nghĩ muốn mở miệng ngăn hắn lại, cảm thấy không cần thiết phải làm như vậy, còn không đợi Nhược Nhất lên tiếng, xa xa câu nói tiếp theo của nàng kia lập tức đem nàng sợ tới mức cứng người lại nín thở.

“Vân Chữ, nếu chàng bước thêm một bước nữa, ngày mai ta nhất định đi Tầm Thường Cung tìm cung chủ của các người !”

Tầm Thường Cung ba chữ kích động mạnh Nhược Nhất, nàng giật mình một cái, vội đứng dậy, lúc này cũng bất chấp chuyện khác, kéo thiếu hiệp trốn đằng sau một thân cây. Thiếu hiệp hơi hơi cứng người lại, cơ hồ là theo bản năng nắm chặt tay Nhược Nhất. Mà lúc này Nhược Nhất sớm bị “người Tầm Thường cung” làm cho sợ tới mức lo lắng không thôi, tất nhiên là không cảm giác được hành vi kỳ quái của thiếu hiệp.

Nhược Nhất nhìn xung quanh thăm dò, may mà gần đây thị lực của nàng tốt lắm, trong bóng tối, cũng mờ mờ nhìn thấy hai bóng người một nam một nữ đứng ở xa xa.

Lúc này song nguyệt đã lên cao giữa bầu trời, chiếu sáng rừng cây, cũng làm cho Nhược Nhất càng thấy rõ ràng.

Giọng nàng kia nói chuyện cũng không lớn lắm, nhưng tại ban đêm yên tĩnh làm cho có vẻ lớn hơn. Nàng ta tựa hồ còn đang nức nở khóc : “Ta thật sự làm cho chàng chán ghét.....Ta thật sự rất thích chàng, chỉ là thích chàng như vậy cũng không được sao ?”

Nam tử phía trước trầm mặc trong chốc lát, giọng nói lạnh lùng vang lên : “Thiên Tố, nàng với ta cuối cùng tiên và yêu có sự khác biệt, lúc trước, nếu ta biết nàng là yêu, Vân Chữ tình nguyện bị thương nặng mà chết cũng vạn lần sẽ không để cho nàng cứu .”

Nghe xong lời mở đầu này, Nhược Nhất đại khái cũng biết chuyện gì xảy ra, thì ra là một đoạn tình yêu của tiên và yêu a !

Hắc y thiếu hiệp căn bản đang nhìn chăm chăm tay của Nhược Nhất đến gần người, lúc này nghe được đoạn đối thoại của hai người kia không khỏi khẽ nhíu mày cũng nâng mắt nhìn phương hướng bên kia.

“Tiên yêu có sự khác biệt!” Nữ tử khẽ cười một tiếng, sáu chữ này vô tình đâm vào trái tim nàng ta, ngữ điệu của nàng ta vừa chuyển, “Tiên yêu có sự khác biệt? Vân Chữ công tử, chàng mới vừa cùng ta mây mưa, động tình như vậy, thế nhưng cũng còn nghĩ rằng tiên yêu có sự khác biệt sao ? Ta còn nhớ rất rõ ràng, tay chàng ôn nhu hơn trôn da thịt của ta, từ cổ cho đến ngực rồi xuống tới bên hông, mỗi một tác cũng chưa từng buông tha, chàng cũng hôn của ta.....”

Nhược Nhất nghe thấy có chút đỏ mặt, nữ tử yêu tộc này lại rất là lớn mật.

“Vô liêm sỉ !” Vân Chữ nắm chặt tay nàng ta kéo lên, ngữ điệu có vẻ hỗn hển, giống như thẹn quá thành giận nói : “Còn không cảm thấy xấu hổ sao ! Nếu không phải nàng hạ được ta lại sử dụng phép thuật dụ dỗ ta.....”

“Là ta hạ được, nhưng ta chưa bao giờ thi triển phép thuật với chàng! Nam nữ hoan ái vốn là chuyện thường tình ! Vân Chữ, nếu trong lòng chàng không có Thiên Tố, được này lấy tu vi của chàng mà nói thì hoàn toàn cũng không để vào mắt. Mới vừa rồi ở trên giường, chàng bức thiết như thế, vẫn có thể khắc chế được, đối đãi dịu dàng.....Ta, ta biết chàng trong lòng rất tỉnh táo.....”

“Câm mồm !” Hàn quang chợt loé, Vân Chữ thế nhưng rút kiếm ra khỏi vỏ, ngữ khí của hắn tàn nhẫn độc ác, tựa như bức thiết che dấu cái gì đó : “Nàng cho rằng ta sẽ không giết nàng !”

Không khí tĩnh lặng trong chốc lát.

“Chàng sẽ không giết ta .” Ngữ khí cực kỳ kiên định, Thiên Tố tiến lên từng bước, ngực để ở ngay mũi kiếm của hắn, “Chàng sẽ không giết ta.” Năm chữ này từ miệng nàng nói ra, giống như ngôn ngữ tràn đầy tình cảm dịu dàng nhất trên thế gian, từng giọt từng giọt rót vào trong lòng.

Nhược Nhất thấy kiếm quang của Vân Chữ khẽ run lên, thầm nghĩ nam nhân này nhất định sẽ không động thủ được. Cũng không biết từ đâu trong nháy mắt một sợi dây xích nhọn hiện lên phía sau Vân Chữ, một cô gái mặc áo màu vàng như tia chớp xuất hiện bên cạnh Vân Chữ.

Thiên Tố, Vân Chữ hai người đều cả kinh, nàng kia lại cầm cổ tay của Vân Chữ, đẩy tay hắn đâm thẳng về phía trước, Vân Chữ thu tay lại không kịp hàn kiếm lập tức đâm vào ngực Thiên Tố !

Vân Chữ ngẩn ngơ, nhất thời không động đậy.

Cô gái áo vàng rút kiếm ra rất nhanh, một dòng máu tươi phun ra, bắn trên vạt áo của hắn cùng trên giày, trong lòng bàn tay cô gái áo vàng ngưng tụ ra một nguồn tiên khí, Thiên Tố lúc này đã phục hồi lại tinh thần, phòng thủ trước ngực, cũng không nghĩ chiêu thức của nàng kia nhanh như gió, một chiêu đã hoá giải chiêu thức của Thiên Tố, nhắm ngay đến ngực đang không ngừng chảy máu của Thiên Tố chưởng mạnh, thân mình của Thiên Tố như điều đứt dây bay ra xa nằm trên bụi cỏ, không một tiếng động.

Vân Chữ nhích người muốn chạy lại, cô gái áo vàng lại nắm chặt tay hắn lạnh lùng nói : “Loại hồ yêu này, người còn muốn dây dưa cái gì nữa với nàng ta, có can đảm mê hoặc một trong tứ tướng của Tầm Thường cung, chết cũng không tiếc.”

Tứ tướng của Tầm Thường cung! Nhược Nhất có chút kinh ngạc, Vân Chữ và Thái Phùng đúng là cùng cấp bậc.

Vân Chữ nghe xong lời nói của cô gái áo vàng quả nhiên bất động. Trong rừng cây lại một mảnh tĩnh lặng, Nhược Nhất lại nghe Vân Chữ lạnh lùng nói : “Khuyên Nguyệt, chuyện của ta không đến phiên người quản. Đây là lần cuối cùng ta dễ dàng tha thứ cho người.” Âm thanh của hắn lạnh cứng như băng, ngữ khí cũng rất là cứng rắn lạnh lùng. Nhưng cuối cùng hắn cũng không đi cứu Thiên Tố.

Nhược Nhất lúc này nghĩ, Vân Chữ thật là đáng tức giận, hắn cũng nhất định là thích Thiên Tố, chỉ là tình yêu của hắn đối với Thiên Tố còn chưa đủ để hắn trở mặt với đồng bạn. Mặc dù đồng bạn của hắn giết chết Thiên Tố.....

Hắc y thiếu hiệp khề cau mày, không nói được lời nào.

Nhược Nhất vừa thăm mắng người của Tầm Thường cung quả nhiên cũng là đồ vô lại, vừa tiếc hận thay cho hồ yêu si tình, nhưng lại đi yêu một nam nhân bạc tình. Hai chiêu mới vừa rồi kia đánh thẳng vào ngực, đều là chiêu số muốn lấy mạng, hồ yêu Thiên Tố, sợ là không sống nổi.

Khuyên Nguyệt nói : “Chuyện của người, tất nhiên là ta không muốn nhúng tay vào. Nhưng hôm nay Vương của yêu tộc đã thức tỉnh, bày yêu quái khắp nơi trong Cửu Châu vui mừng như phát điên, thật là đau đầu, cung chủ vì thế trắng đêm suy nghĩ. Mà nay, người lại còn có tâm trạng ở đây thanh thản cùng một con hồ yêu thấp kém dây dưa ! Nếu mà ta không giết nàng ta, ngày khác người sẽ cùng nàng bỏ trốn đúng không !”

Vân Chữ trầm mặc, Khuyên Nguyệt nói tiếp : “Lần này ta tới đây là truyền ý chỉ của cung chủ cho người, cung chủ nói, năm mươi dặm ở phía Đông Nam địa giới Anh Lương có một trấn nhỏ, gần đây người dân trong trấn đến cầu cứu, nói ở đó có một con quái vật chín đầu thực dữ tợn, cực kỳ hung ác, lệnh cho người đi giết con quái vật đó.....Người mau giải quyết chuyện này cho nhanh, liền hồi cung tĩnh dưỡng một thời gian, tịnh tâm cho tốt, đừng có mà làm mất mặt tứ tướng!” Nói xong, Khuyên Nguyệt vung ống tay áo mũi nhọn dây xích xẹt qua, thân ảnh của nàng biến mất, trong không trung ngược lại rơi xuống một cái hình nhân bằng giấy.

Thì ra vừa rồi cũng không phải là bản thân Khuyên Nguyệt tới đây, mà chỉ làm phép thuật điều khiển con rối làm cho hình nhân nói chuyện.

Đầu ngón tay Vân Chữ vừa động, hình nhân bị nổ nát vụn, từng mảnh nhỏ bay hỗn loạn từ từ rơi xuống. Hắn đứng im tại chỗ trong chốc lát, tiện đà cũng xoay người rời đi.

Hắn chưa từng liếc mắt một cái tìm kiếm bóng dáng của Thiên Tố.

Người tu đạo, quả nhiên đều là hạng người bạc tình bạc nghĩa, nam tử này mới vừa cùng Thiên Tố mây mưa thân thiết triền miên xong, trong nháy mắt liền có thể đem nàng bỏ mặc ở nơi núi rừng hoang sơ, hoặc là, phải nói rằng đem nàng phơi khô nơi hoang dã.....

Nghĩ đến đây, trái tim Nhược Nhất không khỏi chìm vào giá băng lạnh lẽo.

Nhược Nhất cẩn thận nhìn thân hình của Vân Chữ đã chậm rãi đi xa, lập tức nhắc quần vội vàng vàng chạy lại nơi Thiên Tố rơi xuống mà tìm kiếm thân ảnh của nàng ta. Hắc y thiếu hiệp ở đằng sau nàng không nói gì, con người đen bị ánh trắng chiếu sáng nhìn bóng dáng nơi xa kia.

Nhược Nhất tìm trong bụi cỏ một lúc, vẫn không tìm thấy Thiên Tố, liền nóng vội muốn nhờ thiếu hiệp trợ giúp tìm kiếm. Ngẩng đầu liền thấy hắn đang trầm ngâm nhìn xa xa, cũng nhìn theo ánh mắt của hắn —

Chỉ thấy Vân Chữ đứng ở nơi xa đó, nghiêng người đứng một lúc, sau đó càng lúc càng xa.

Hắn đã nhìn thấy bọn họ.

Tiên và yêu yêu nhau, mặc dù ở thời điểm ở hai trăm năm trước cũng đã là một trọng tội. Vân Chữ nhìn thấy bọn họ, vậy hẳn cũng biết một màn vừa rồi bọn họ đã nhìn thấy. Nhưng mà hẳn cũng không có giết người diệt khẩu.

Là do hẳn chắc chắn Thiên Tổ đã chết nên không thêm để ý sao ?

Nhược Nhất đang nghĩ ngợi, chợt thấy khoé mắt sáng ngời, nàng theo ánh sáng nhìn lại, một con tiểu hồ ly lông màu đỏ đang hấp hối nằm trong bụi cỏ, ở trong ngực có một vết kiếm đâm, máu không ngừng chảy ra, ánh sáng đó chính là do vết kiếm ấy phát ra.

Hơi thở của hồ ly rất yếu ớt. Bị thương nặng như vậy mà có thể sống sót đó là điều không tưởng, duy nhất có thể giải thích chính là do Vân Chữ bảo vệ nàng ta.

Ở thời điểm bọn họ không chú ý, bảo vệ tâm mạch của nàng ta.

Edit: Yên Vũ Phi Phi

Beta: Nguyệt Viên

16. Chương 12

Hôm sau.

Lúc Nhược Nhất tỉnh lại trời đã sáng rồi.

Đêm qua tuy rằng đã trải qua một việc nguy hiểm, nhưng không nghĩ được nàng lại ngủ rất sâu. Tựa như ngủ trên giường êm đệm ấm, ngay cả một giấc mơ cũng không có, lâu lắm rồi nàng mới được ngủ ngon như vậy, làm cho nàng có chút không quen.

Nàng vừa quay đầu thì đã nhìn thấy Thiên Tổ suy yếu đang nằm hôn mê như cũ.

Bị thương nặng như vậy, muốn hoá lại hình người chắc cũng cần một khoảng thời gian. Ít nhiều gì vị thiếu hiệp này cũng hảo tâm lấy ra thuốc cầm máu chữa thương, nếu không, đối với vết thương chảy máu đầm đìa như vậy Nhược Nhất cũng không biết phải làm sao.

Nói tới vị hắc y thiếu hiệp này__ lúc này hẳn vẫn còn đang ngủ ! Dựa thân cây ôm kiếm, từ ngày hôm qua tới giờ động tác của hẳn vẫn giữ nguyên như cũ.

Không phải đều nói hiệp khách đến rồi đi xuất quỷ nhập thần hay sao ? Nàng cứ tưởng sáng nay thức dậy sẽ không nhìn thấy người hẳn ở đây nữa chứ.

Nhược Nhất tò mò đánh giá hẳn vài lần, thoát nhìn không giống tu tiên, lại càng không giống yêu quái. Tuổi còn trẻ, bằng một thân võ công như hẳn có thể đi ra ngoài hành hiệp giang hồ, nhất định là thân thủ phi phàm. Hơn nữa, hẳn còn có ơn giúp nàng cứu một tiểu yêu quái, ở Cửu Châu bây giờ, người như vậy rất là hiếm có đó.....

Giống như nhận thấy có người đang đánh giá mình, đôi mắt đen của vị thiếu hiệp bỗng nhiên mở ra, không có ánh mắt mộng lung của người mới thức giấc, đôi mắt một mảnh trong suốt minh mẫn, hẳn bắt gặp ánh mắt của Nhược Nhất, tựa như chim ưng theo dõi con mồi.

Nhược Nhất ngẩn ra, ánh mắt có chút xấu hổ đảo:” Người.....Người dậy rồi à. Chúng ta chia tay ở đây thôi. Hồ yêu này ta mang theo, trước kia ta cũng có nuôi qua hồ ly, đối với tập tính và thói quen của bọn chúng cũng có biết chút ít, sẽ không làm phiền người nữa. Hôm qua, cảm ơn người đã cho thuốc trị thương.”

Nói xong xem mình còn quên gì hay không rồi cẩn thận ôm Thiên Tổ rời đi.

Từ nãy tới giờ, vị thiếu hiệp cũng không nói qua một câu nào cả.

Nhược Nhất vốn tưởng rằng nàng cùng hẳn tựa như hạt cát trong sa mạc không cẩn thận bị gió thổi lại cùng một chỗ, thời gian gặp nhau ngắn ngủi, cuộc đời này về sau cũng sẽ không gặp lại nhau nữa.

Cũng không nghĩ đến.....

Nhược Nhất nhin không được lại liếc mắt về phía sau một cái.

Hắn đi ở đằng sau, khoảng cách không xa cũng không gần, tựa như đi cùng đường với người xa lạ. Nhược Nhất một phen lo trái lo phải, cuối cùng nhin không được, thả chậm bước chân, chậm rãi đi cạnh hắn.

“Thiếu hiệp.” Thanh âm rõ ràng có chút nịnh nọt, Nhược Nhất ho nhẹ một tiếng nói : “Chúng ta cùng chung một đường, xem ra đúng là hữu duyên.....Này ! Xin hỏi thiếu hiệp định đi đâu vậy ?”

Đôi mày của hắn hơi nhíu lại, nhưng vẫn trầm mặc không nói gì.

Nhược Nhất lập tức giải thích : “Ta không phải đang điều tra hành tung của ngươi ! Chỉ là..... Ngươi xem, nếu chúng ta cùng phương hướng, tại sao không kết bạn rồi cùng đi, có thể giúp đỡ lẫn nhau cũng tốt. Dù sao lẻ loi một mình, trên đường đi sẽ có nhiều bất tiện.”

Hắn vẫn không nói gì, Nhược Nhất lại nói tiếp : “Ta tuyệt đối sẽ không làm phiền ngươi ! Ta.....”

“Nàng định đi đâu ?” Vị thiếu hiệp đánh gãy lời của nàng lạnh lùng hỏi.

Hỏi như vậy là đã đồng ý, Nhược Nhất vội nói : “Anh Lương Sơn.”

Hắn trầm mặc một lát mới nói : “Vậy thì cùng đồng hành.”

Nhược Nhất vốn định còn muốn đấu võ mồm với hắn một phen, không nghĩ tới hắn lại đáp ứng nhanh như vậy. Như thế cũng tốt, dọc theo đường đi không cần phải lo lắng việc nhóm lửa, buổi tối cắm trại ngoài trời cũng không phải lo lắng có thú dữ. Nàng nhin không được vui mừng trong lòng, vỗ tay hoan hô : “Yes.” Tựa như bắt được một con mồi lớn.

Ánh sáng mặt trời chiếu sáng khuôn mặt rạng ngời của nàng, gió nhẹ miên man, thổi hoa trắng trong rừng bay khắp trời, hỗn loạn, rơi lả tả. Khoé mắt vị thiếu hiệp thoáng bắt được bộ dáng vui mừng của Nhược Nhất, trong mắt cũng thoáng qua một chút ý cười.

Định thần lại, Nhược Nhất như nhớ ra cái gì, đem hồ yêu trong ngực điều chỉnh lại tư thế một chút, tay làm động tác vái chào nói : “Ta tên là Nhan Nhược Nhất, là có chữ Ngạn là người tài đức với chữ Trang hợp lại thành chữ Nhan, Nhược Nhất là duy nhất. Xin hỏi đại danh thiếu hiệp ?”

Vị thiếu hiệp hơi ngẩn ra, hạ tầm mắt không nói.

Nhược Nhất thấy hắn im lặng, nghĩ rằng hắn có ẩn tình khó nói, trong lúc nhất thời xấu hổ bĩu môi, đứa nhỏ này đúng là có lắm bí mật : “Nếu không tiện nói.....”

“Tử Ly” Hắn thần nhiên mở miệng .

Tử Ly, Nhược Nhất tựa hồ cảm thấy đã nghe qua tên này ở đâu rồi, trong lúc nhất thời lại nhớ không ra : “Vậy thì, Tử Ly, trên đường đi nhờ ngươi chiếu cố nhiều hơn! Ta cố gắng tận lực không làm phiền tới ngươi. Nếu ngươi muốn ta hỗ trợ cái gì, ta nhất định không quản khó khăn.”

“Đừng nói nhiều nữa.”

“Được.....”

Tâm Thường Cung.

Tâm Thường Cung có bốn toà cung điện chủ chốt, mười toà thiên điện phụ khác. Được thượng cổ thiên thần chúc phúc, bốn phủ điện ngày ngày đều có ánh mặt trời chiếu rọi, vàng son lộng lẫy. Từ xa nhìn lại như vầng thái dương long lánh. Cho nên thế nhân thường hay ca tụng nó giống thái dương hoàng cung.

Mà nay, bốn toà phủ điện bị một nữ tử không biết từ nơi nào tới một hơi hủy hết ba toà, thực làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Mà càng làm cho giáo chúng không thể biết chính là, cung chủ xưa nay trừng phạt rõ ràng lần này lại dễ dàng tha thứ cho nàng. Hắn không chỉ dễ dàng tha thứ còn ban lệnh phải mang đồ ăn thức uống ngon lành cho vị cô nương này, còn ngày ngày đến thăm, thật sự là có chút bất công! Đối với sự nghi ngờ của giáo chúng, Quý Tử Hiên ở đại điện thần nhiên nói : “Nếu các khanh ai có thể phá kết giới bao phủ phía trên Tâm Thường Cung mà các vị thần trước đây đã hạ, ta đây cũng chắc chắn dâng đồ ngon vật lạ tới cho hắn.”

Từ đó về sau, không còn lời ong tiếng ve nữa .

Đối với việc tranh chấp đó Mạc Mặc tất nhiên là không biết, nàng suy nghĩ tới mình đến thế giới này đã được năm ngày rồi. Ngọc bội Tuyền Khôi trên người nàng nhiều nhất chỉ bảo hộ nàng được hai tháng bình yên vô sự thôi.

Lần này nàng đến đây hoàn toàn khác so với lần trước đón Nhan Nhược Nhất, vì tránh cho giống như lần trước chỉ biết lo lắng suông trước những tình huống xảy ra thì không biết làm sao, Mạc Mặc quyết định mang người thật rơi vào thế giới này.

Cái này đại biểu cho nàng có thể đả thương người, có thể đánh người, đồng thời cũng sẽ bị người đánh, thậm chí có thể chết ở đây.

Nàng cùng Nhan Nhược Nhất là khác nhau, nàng là vu nữ, trong thân thể mang theo trên người linh lực của thế giới khác, khí tức không hợp với thế giới này, ở trong này càng lâu, đối với thân thể nàng tổn thương càng lớn.

May mà nàng còn nhớ rõ trước kia từng thắng được một khối ngọc thạch trong cuộc thi đấu Vu Thuật, có thể hộ thân liễm khí, bảo hộ nàng nhất thời bình an. Nếu không nàng thật đúng là không dám tùy tiện đánh vỡ kết giới bao quanh thế giới này, lấy chân thân rơi vào thế giới này.

Nàng phải nhanh chóng tìm được Nhan Nhược Nhất, sau đó mang nàng ta về đánh vào mông thật đau.

Bất đắc dĩ chính là, hiện tại không hiểu vì sao nàng bị một vị cung chủ mù nhốt ở trong một căn phòng xa lạ. Nhìn thì như được đối đãi tốt lắm, kì thực là bị giam lỏng thôi.

Vị cung chủ bị mù này thoát nhìn như yếu đuối gầy guộc, dáng vẻ như dạng ngàn năm chịu tội, kỳ thật cũng là thâm tàng bất lộ, linh lực pháp thuật cao cường có chút thái quá kỳ hoặc. Năm ngày này, nàng có ý đồ chạy trốn vô số lần, không ngoại lệ đều bị bắt lại. Mạc Mặc biết, Tầm Thường Cung ngoại trừ vị cung chủ có thể đem nàng bắt lại, những người khác hoàn toàn không đánh được nàng, bao gồm cả tứ tướng quỷ quái kia nữa chứ.

Cho nên hôm nay, Mạc Mặc mỉm cười tinh quái, nàng tính toán thay đổi phương thức.....

Đang nghĩ ngợi lung tung, một trong tứ tướng -Khuyneh Nguyệt dẫn theo người mang đồ ăn vào, đem đồ ăn đặt mạnh lên bàn, lạnh lùng nói : “Cô nương, dùng bữa .” Từ lúc biết Mạc Mặc hay trêu đùa tiểu tiên đến đưa cơm, Quý Tử Hiền liền sai Khuyneh Nguyệt hàng ngày đưa cơm cho nàng, thế nhưng Khuyneh Nguyệt thân là một trong tứ tướng, công việc này làm nàng rất chán ghét.

Tính tình Mạc Mặc sắc sảo hơn Nhược Nhất rất nhiều, rất nhiều việc Nhược Nhất luôn là lùi một bước trời cao đất rộng, chỉ cần không phạm vào việc cấm kỵ của nàng thì nàng sẽ luôn nhường nhịn. Mà Mạc Mặc thì không giống như vậy, một khi đã chọc giận nàng, nàng chắc chắn sẽ cùng đối phương phân tranh cao thấp, tranh đến khi người chết ta sống.

Giờ phút này gặp Khuyneh Nguyệt mang bộ dạng cực kỳ không kiên nhẫn lại tỏ vẻ khinh thường nàng, Mạc Mặc nở nụ cười : “Dẹp đi, nhìn biểu tình như chết rồi mà chưa ai chôn của ngươi là ta đã no rồi.”

Khuyneh Nguyệt từ nhỏ đã xuất thân cao quý, thông minh tốt đỉnh nên nàng học cái gì so với người thường thì tiếp thu rất nhanh, sau lại trực tiếp làm tứ tướng trong Tầm Thường cung, cho tới bây giờ người khác đối với nàng luôn hâm mộ cùng kính trọng, khi nào mà có người nói chuyện như vậy với nàng, nhất thời mặt mày nghiêm lại, sát khí hiện lên trên mặt.

Mạc Mặc lại nói : “Như thế nào? Ngươi nghe không rõ ta nói cái gì sao ?”

“Mạc cô nương, ta tôn trọng ngươi là khách, ngươi đừng có mà không biết tốt xấu!”

“Ta cũng đâu muốn làm khách của các ngươi, ngươi cũng đừng giương cái bản mặt như bị nhúng nước mà âm ỉ ở đây nữa, rất giống người sắp chết .”

“Ngươi.....” Khuyneh Nguyệt đập bàn, tay để ở bên hông như là sắp rút kiếm ra khỏi vỏ. Lúc này, ngoài cửa một bóng người chợt hiện ra vỗ nhẹ nhẹ tay Khuyneh Nguyệt, chậm rãi đi lên trước nói : “Mạc cô nương nói như vậy là đang trách ta ?”

Mạc Mặc nhướng mi, lão đại của bọn họ đã tới thì chơi hết vui rồi, lập tức ngoan ngoãn đi đến bên bàn, bưng bát cơm lên liền ăn nhanh.

“Người xuống trước đi.” Quý Tử Hiên lạnh nhạt nói.

Trong lòng Khuynh Nguyệt kính nể nhất là Quý Tử Hiên, hắn đã lên tiếng, nàng tự nhiên sẽ không so đo nữa, hung hăng trừng mắt nhìn Mạc Mặc liếc mắt một cái, sau đó nghe lời lui xuống.

Mạc Mặc mang một miệng đầy cơm, phun phì phì nói : “Ở đây nuôi toàn những người nóng tính, nếu mọi người đều có khả năng chịu đựng như ngươi, ta không biết chắc mình còn có thể thích được nơi này không.”

Quý Tử Hiên cười cười lắc đầu : “Mạc cô nương, nói thì cứ việc nói. Cũng xin đừng dùng chiếc đũa chọc vào ngọc bội của ta.”

“Ta chỉ là tò mò người như thế nào mà mỗi ngày đều đổi một cái mới.” Mạc Mặc phẫn nộ thu tay lại, đem cơm trong miệng nuốt xuống rồi nói : “Người rốt cuộc có bị mù hay không, làm sao mà cái gì cũng nhìn thấy được.”

“Trong lòng có mắt, tất nhiên là cái gì cũng thấy được.”

Mạc Mặc bĩu môi không cho là đúng. Ăn cơm xong, Mạc Mặc nhớ tới kế hoạch của mình, kéo tay của hắn, kéo hắn đi đến phòng ngủ của mình, vừa đi vừa nói : “Ta biết các người ở đây đều nhơ nhĩ đều thích âm nhạc, cho nên ta phải đem sở trường của mình ra biểu diễn.”

Quý Tử Hiên nhú mày, không nói gì.

Mạc Mặc dẫn Quý Tử Hiên ngồi trên giường của mình, sau đó lôi một cái túi bên mình ra. Nhìn thì như túi áo bình thường thôi, nhưng nó cũng là một loại vũ tên là túi Càn Khôn, bề ngoài nhìn nhỏ xinh, kì thực bên trong có thể để đủ thứ đồ vật này nọ.

Mạc Mặc tìm kiếm một hồi bên trong, rốt cục cười vui mừng, mang một gói to ra, miệng lẩm nhẩm mấy câu pháp chú, lập tức một cổ đàn hương cầm đen tuyền xuất hiện tại trong sảnh.

Quý Tử Hiên hơi hơi nhú mày, vừa rồi hắn cảm giác gió nhẹ thổi bốn phía, dòng khí quanh thân chuyển động một cách kì dị, thực rõ ràng là có người thi triển pháp thuật, thế nhưng lực lượng lại rất kì quái, giống như trong không khí không ai hay biết phá ra một cái động.

Không kịp suy nghĩ nhiều, hắn liền nghe thấy Mạc Mặc giống như hiến vật quý nói : “Nghe cho kỹ, muốn được ta – Mạc Mặc tiểu thư tự mình biểu diễn thế nhưng không dễ dàng.”

Muốn xem nữ tử này định dở trò gì mới. Hắn lẳng lặng ngồi ngay ngắn, chờ nàng đem lại cho hắn một sự ngạc nhiên thích thú.

Mạc Mặc ấn dây đàn một chút, cái loại nhạc khí này đánh lên nghe khác với âm điệu ở nơi đây nên nhất thời hấp dẫn Quý Tử Hiên, hắn không khỏi thưởng thức đến nhập thần.

Mạc Mặc đàn chính là khúc nhạc đầu bò của Tây Ban Nha. Làn điệu trào dâng, giai điệu mạnh mẽ, tựa như nàng cứng cỏi như thế, làm cho người ta khó khống chế. Quý Tử Hiên lẳng lặng nghe, khoé môi vẫn hàm chứa nụ cười nhợt nhạt.

Đàn xong một bản, Mạc Mặc thở phào một hơi hỏi : “Như thế nào?”

Quý Tử Hiên trầm ngâm : “Khúc nhạc này cực kỳ sôi động, tràn đầy không khí chiến đấu, ẩn chứa sát khí, Mạc cô nương đàn bản này cho ta nghe là có ý gì?”

Mạc Mặc vừa lòng cười, nếu nàng là người của thế giới này, nói không chừng rất có thể sẽ coi trọng nam tử này, cơ trí mà dũng mãnh, chỉ tiếc.....Nàng áp chế tâm tư không thuần khiết của chính mình, nói : “Đại cung chủ Quý Tử Hiên, ta muốn mê hoặc ngươi, làm cho ngươi quỳ gối xuống dưới chân ta.....Đây chỉ là khúc nhạc tuyên chiến dạo đầu thôi.”

“Vậy sao?” Quý Tử Hiên rất lạnh nhạt nói, “Mạc cô nương từ khi nào thì đối với Quý tử có hứng thú?”

“Chính là mới vừa rồi. Ta đàn khúc nhạc này người không phải là rất thích sao?”

Quý Tử Hiền đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt của Mạc Mặc cười nói : “Mạc cô nương cần gì phải suy nghĩ cách lấy lòng như vậy.” Hắn dang tay ôm Mạc Mặc vào trong ngực.

Mạc Mặc ngẩn ra, không ngờ người này nhưng lại như thế mạnh mẽ chủ động. Nàng theo bản năng muốn đẩy hắn ra, cũng không biết tại sao Quý Tử Hiền lại ôm nàng càng chặt, một tay của hắn chế trụ đầu nàng, đem môi nàng hướng tới môi chính mình. Gắn bó dây dưa một hồi, Mạc Mặc nghe thấy hắn mơ hồ nói không rõ : “Nàng chỉ cần nói một tiếng là được rồi.”

Edit: Yên Vũ Phi Phi

Beta: Nguyệt Viên

17. Chương 13

Tử Ly – người này thật là kỳ quái. Càng ngày Nhược Nhất càng cảm thấy được hắn không phải là người thường, hắn không tu tiên, cũng không phải yêu, thế nhưng hắn lại có thể dễ dàng châm lửa cho củi trên mặt đất. Từ khi bọn họ cùng đồng hành, trên dọc đường đi vẫn chưa thấy được chợ hoặc là thôn xóm để có thể mua bán đồ vật này nọ. Nhược Nhất hái một ít được thảo ven đường để đắp lên vết thương cho Thiên Tổ. Mỗi khi vết thương của Thiên Tổ lại tái phát, cho dù là nôn ra máu hay là phát sốt, Tử Ly luôn có thể lấy ra linh đan diệu dược để áp chế. Hắn luôn nói nàng chớ có gây sự âm ỉ, nhưng mà cứ mỗi lần Nhược Nhất nhìn thấy cái gì đó ngạc nhiên, thì vẫn cứ lôi kéo hắn nói chuyện trên trời dưới đất, mà hắn cũng không từ chối nàng. Trên đường đồng hành cùng hắn, mặc dù mỗi đêm Nhược Nhất không có chăn, cũng không cảm thấy ban đêm lạnh, mỗi đêm đều có thể ngủ thật sự an ổn —— Nhược Nhất đương nhiên sẽ không cho rằng thể chất của nàng có sự đột phá. Cách giải thích duy nhất đó là ban đêm có người chống lạnh thay nàng. Người này không còn là ai khác, chính là Tử Ly.

Việc này, tuy rằng vụn vặt, nhưng hắn không rên một tiếng, lại sẽ làm cho nàng có một cảm giác được nuông chiều. Nhược Nhất rất hoang mang, rõ ràng là người không quen biết. Chẳng lẽ là hắn được người nào phái tới hộ tống nàng? Là Tử Đan phái tới? Hay chính Thương Tiếu phái tới? Mấy ngày trước đó, cái tên nam tử đeo mặt nạ thần bí kia là ai? Hắn có cách ăn mặc cùng với Tử Ly này cực kỳ tương tự, có lẽ nào bọn họ có quan hệ? Nhược Nhất âm thầm phỏng đoán. Chợt nghe phía trước có những âm thanh vang lên, nàng ngẩng đầu lên nhìn, xa xa trên trời dâng lên một cỗ khói bếp lượn lờ, có phải là có một ngôi nhà? Nhược Nhất trong lòng vui mừng, mấy hôm nay đêm nào nàng cũng đều phải ở ngoài trời mà ngủ, nàng cảm thấy được cả người mình đều bốc mùi, nếu đêm nay có thể xin trọ lại qua đêm, tắm rửa thoải mái, ngâm mình vào làn nước ấm thì thực sự là hoàn mỹ lắm. Lập tức liền ôm lại tâm tư, nhanh hơn nện bước hướng về phía trước đi đến, đi qua thêm một đoạn eo núi, rốt cục có thể thấy phía trước có nhà, treo cao ở trên mái nhà có chữ “Sạn”. Chính là một khách điểm! Nhược Nhất vui sướng, quay đầu lại kêu : “Tử Ly, nhanh lên một chút, phía trước có cái khách điểm, chúng ta đêm nay rốt cục không cần phải qua đêm ở ngoài trời rồi!” Tử Ly đem cái khách điểm xa xa nhìn một điểm, nhất thời khẽ nhíu mày nói: “Sắc trời xem ra vẫn còn sớm, hôm nay còn có thể đi thêm nhiều một chút.” “Thế nhưng.” Nhược Nhất thần sắc có chút không cam tâm nói: “Thật vất vả lắm chúng ta mới có thể kiếm được một cái khách điểm.” Tử Ly im lặng không nói gì, Nhược Nhất lại thấp giọng cẩn thận nói thêm: “Ngày mai chúng ta có thể lên đường sớm hơn một chút!” “. Hảo.” Thấy được sự đồng ý, Nhược Nhất vui sướng thẳng hướng khách điểm mà chạy, tất nhiên là không chú ý tới Tử Ly đang càng nhíu chặt mày kiếm. Chủ của khách điểm chính là một đôi vợ chồng trung niên, gọi là Thường phẩm, Thường bá. Bọn họ có một đứa con 16 tuổi, nhưng đứa con trai này lại bị bệnh tật hành hạ, luôn nằm triền miên trên giường bệnh, chân không thể đi được, mắt cũng không nhìn thấy, miệng không thể nói, không khác gì một người đã chết, mỗi ngày đều phải dựa vào cha mẹ cho hắn một chút thức ăn, nước uống mà sống, nhìn hắn nhợt nhạt và mỏng manh tựa hồ rất dễ dàng bị phá vỡ. Nhược Nhất khẽ thở dài, trong lòng cảm thán hai vị Thường phẩm, Thường bá này, nếu là nàng mà nói thì cũng sẽ thấy bất lực mắt. Thường phẩm, Thường bá cả hai đôi khách rất nhiệt tình, vừa trông thấy Nhược Nhất phong trần mệt mỏi bước vào điểm, liền bật người ngồi dậy đi tiếp đón, Thường phẩm tiếp đón nàng, dẫn lên lầu xem phòng, Thường bá thì liền đưa cho nàng chén nước và làm thức ăn. Nàng đem theo hành lý cùng Thiên Tổ sắp xếp đặt phòng ở xong rồi cũng xuống lầu ăn cơm. Tử Ly lúc này mới từ từ chậm rãi đi đến. ” Tử Ly vừa rồi đi đâu thế?” Dựa vào tính nết thường ngày của hắn nhất định là sẽ không trả lời nàng, nhưng hôm nay Tử Ly lại có thái độ khác thường đem kiếm đặt lên trên bàn, nói:

“Lau kiem.” Nhìn thấy hành động đàng đàng sát khí của Tử Ly, khiến Thường thẩm đang bừng thức ăn tới phải rùng mình một cái. Nhược Nhất xấu hổ cười cười: “Ách, tính tình hần có chút lạnh lùng, nhưng lại là người có tâm địa tốt.” Tử Ly thản nhiên liếc mắt quét nhìn nàng một cái, cũng không có mở miệng. Nhược Nhất như nhớ được gì, liền quay đầu lại nói với hần: “Vừa rồi ta giúp người chọn một phòng, ngay tại đối diện với phòng ta, người thử đi lên nhìn xem sao, nếu không thích thì liền đổi.” “Không thích.” Tử Ly lập tức nói, “Ta với người phải ở cùng 1 phòng.” “Được rồi, vậy thì chúng ta đổi lại.” Nhược Nhất không để ý lắm. Tử Ly lập tức nhú mi, lại nói: “Phải ở cùng 1 phòng.” Nhược Nhất khóe miệng run run, hần hôm nay làm sao vậy, hần có cái gì bất mãn với khách điểm hay sao. Thường thẩm bụng đồ ăn xuống, vui tươi hơn hờ hờ cười: “Vợ chồng son với nhau ở cùng phòng tất nhiên là điều bình thường, cùng là thân nữ tử, thành thân rồi thì những việc này không có điểm gì không tốt.” Nghe được lời này khiến Nhược Nhất mặt đỏ lên, vội vàng giải thích nói: “Ách, không đúng không đúng. Hần, hần là đệ đệ ta.” “Đệ đệ”! Hần liếc mắt quét nhanh qua Nhược Nhất một cái, ánh mắt sắc bén mang đầy vẻ sát khí khiến nàng đột nhiên lạnh hết cả sống lưng. Thường thẩm lại cười nói: “Là huynh muội, chỉ là trước đây thôi, hiện giờ lớn lên, chú ý một chút mới tốt.” Tử Ly mặt mày lạnh lùng: “Có quan hệ gì đến người?” Thường thẩm bị ánh mắt này của hần làm sợ tới mức tay phải run, cười gượng rồi trốn đi ra phía sau phòng bếp. Nhược Nhất muốn nói lời công đạo, lại cảm thấy được chính mình với hần quan hệ nửa đời cũng không quen, mở miệng cũng không tốt. Chỉ im lặng thở dài rồi tiếp tục vui đùa ăn cơm. Về phần ngủ một gian, Nhược Nhất toàn bộ nghĩ rằng hần là vì khó chịu trong người nên mới nói như thế. Ban đêm. Nhược Nhất sau khi tắm rửa xong, mặc vào y phục ngủ mà Thường thẩm chuẩn bị cho nàng. Rồi đến bên Thiên Tổ xem xét vết thương—không hổ danh là yêu quái, miệng vết thương khép lại thật mau, hơn nữa lại có Tử Ly đem dược đến điều trị giúp, nếu không có gì bất thường xảy ra thì Thiên Tổ có thể năm ngày sau hóa về hình người. Nhưng mà vì sao nàng đến bây giờ vẫn còn chưa có tỉnh lại? Nhược Nhất lo lắng đưa tay lên đầu Thiên Tổ, kiểm tra xem có phải đụng vào cái gì hay không. Đúc vào lúc này, cửa phòng bị đẩy ra kêu lên một tiếng, Tử Ly không nói một tiếng nào, tiêu sái tiến vào. Nhược Nhất theo dõi hành động kỳ quái của hần nói: “Đã trở thể này, có việc gì thế?” Tử Ly xem xét nàng rồi liếc mắt một cái, nói: “Tất nhiên là đến nghỉ tạm.” Nhược Nhất sững sốt chớp mắt một cái, vô lực nói: “Tuy rằng thật không nên, nhưng mà ta vẫn nhịn không được muốn hỏi, hôm nay người trong người bị làm sao vậy?” Tử Ly không nói. Nhược Nhất hạ giọng châm chọc lại nói: “Nếu người thật sự vì phải trụ lại khách điểm mà khó chịu như vậy, kỳ thật người có thể cùng ta nói một tiếng, ta sẽ không miễn cưỡng người. Người có thể một mình cắm trại ngủ ở bên ngoài, sáng mai chúng ta hẹn gặp ở một chỗ nào đó, hoặc là, người trực tiếp cùng ta mỗi người đi một ngã. Ta lại không thể ngăn trở người. Làm gì lại khiến cho người khác xấu hổ như vậy?” “Nói xong chưa?” “Ách. Ngô, ân.” “Ngủ đi.” Nhược Nhất kinh ngạc nhìn thấy Tử Ly để nguyên quần áo ngồi ở phía sau cửa, nhắm mắt mà ngủ. Nàng nhất thời có chút mờ mịt. Tử Ly nếu là có tâm tư gì với nàng, cho nên mới chấp nhất cùng với nàng ngủ chung một gian phòng như vậy, nếu là lí do đó Nhược Nhất có thể hiểu được, nhưng mà người này vốn không hề có ý tưởng như vậy, lại còn muốn ở chỗ này ngủ sàn nhà lạnh như băng. Chẳng lẽ, hần có khuynh hướng không bị ngược không chịu được? Ngủ thẳng đến nửa đêm, Nhược Nhất chợt thấy lưng phát lạnh, nhất thời làm nàng tỉnh dậy. Đêm ở Cửu Châu thập phần lạnh, Nhược Nhất đã sớm biết, thế nhưng từ khi cùng Tử Ly lên đường, mặc dù là ở vùng ngoại ô, không có thẩm lông chống lạnh, Nhược Nhất lại mỗi đêm vẫn ngủ rất thoải mái. Hôm nay rõ ràng ngủ ở trong khách điểm, giường lại có đệm dày, thế nào lại lạnh như vậy? Nàng mơ mơ màng màng mở mắt, cảm giác bên cạnh có người, nàng lập tức làm bộ muốn hét lên, người nọ lại lập tức che miệng mũi của nàng lại, nhẹ nhàng một tiếng nói: “Im lặng.” Nhược Nhất nghe ra là thanh âm của Tử Ly, trong lòng có một chút an tâm. Ngoan ngoãn gật gật đầu, ý bảo chính mình đã biết muốn hần buông tay ra. Thế nhưng Tử Ly vẫn che chặt miệng của nàng như trước, Nhược Nhất nghĩ hần không hiểu ý mình, lại đưa tay vỗ nhẹ lên lưng hần. Nhưng mà Tử Ly vẫn trầm mặc đem nàng hướng vào trong lòng mình đè ép vào. Được rồi. Nhược Nhất nghĩ muốn ôm thì cứ ôm đi. Thế nhưng dù sao cũng phải nói cho nàng biết là vì cái gì chứ. Nàng hướng mắt về phía trước nhìn, có thể thấy rõ được đường cong trên khuôn mặt của Tử Ly, trong đêm đen ánh mắt hần lóe lên ánh sáng, nhìn chăm chăm vào cửa, tựa như một kẻ đi săn đang rình mồi. Trong nháy mắt, Nhược Nhất không khỏi ngáy một chút, trong đầu lại lóe ra hình ảnh của Thương Tiều. Loại ánh mắt này cùng hần sao mà giống nhau. Chớp mũi như có chút vô tình lại ngửi thấy một mùi hương, như hương vị của thanh tuyến (nước suối) lạnh thấu xương. Nhược Nhất cả người run lên, đây không phải là mùi hương trên người Thương Tiều sao! Ngày ấy, hần từ trên thành lầu đến cứu nàng, nàng ở trên lưng hần nghe thấy chính là mùi hương này! Nàng vội vàng muốn tách khỏi Tử Ly, nghĩ muốn chất vấn hần, hần cùng với Thương Tiều là quan hệ gì, mấy ngày trước đây, nàng bị người đầu hồ thân yêu quái kia đuổi giết, lúc đó có phải là hần cứu nàng không. Bỗng

nhien, một âm thanh nhỏ vụn “Cùm cụp” vang lên. Như là cái gì đập cửa phòng. Nhược Nhất tinh thần căng thẳng, nhìn ra phía cửa. Ánh sáng mờ nhạt trong hành lang xuyên thấu qua các lỗ thông hơi trên cửa tràn vào phòng, nàng nhìn thấy một cái ống hà hơi(*) chậm rãi được đưa vào từ dưới cánh cửa. Sau đó là một làn sương khói từ ống hà hơi phả ra. Mê được! Hắc điểm! Nhược Nhất nhất thời có chút phản ứng. Có phải vì thế nên chính là Tử Ly mới không muốn để nàng một mình trụ một gian? Cho nên hẳn mới kiên trì muốn cùng nàng một gian phòng như vậy sao? Nhược Nhất nhất thời không biết chính mình nên lộ ra dạng biểu tình gì. Nhưng mà, hẳn làm thế nào mà biết được khách điểm này không được bình thường? Quên đi, hiện tại cũng không phải là nên nghĩ đến những chuyện này. Nhược Nhất nghĩ hay là chờ nơi đây sự tình có chút rõ ràng một chút rồi thì hãy hỏi hẳn. Ở bên ngoài phòng thoáng có một chút im lặng, cửa phòng sớm đã hơi bị đẩy ra, rồi rất nhanh lại đóng lại, Nhược Nhất nghe thấy Thường thẩm nói: “Chờ một chút, ta thấy rằng cái tên nam nhân kia không phải dễ đối phó gì, chúng ta vẫn là nên làm việc cẩn thận một chút” “Sợ cái gì.” Thường bá nói, “Chỉ là hai tên nhân loại, có bốn sự thông thiên sao, có thể làm gì ta với người nào. Ta còn hy vọng hai người bọn họ cường tráng một ít, càng cường tráng, thịt càng dai! Tê.” Nói xong miệng liền nuốt nước miếng. Nghe giống tiếng xà phun tử tín(**), thanh âm nghe được khiến cho Nhược Nhất trong lòng càng sợ hãi. Tử Ly đem môi để sát vào tai của Nhược Nhất khí thanh nói: “Nín thở.” Nhược Nhất lập tức đình chỉ hô hấp. “Két...” Một tiếng, cửa bị chậm rãi đẩy ra. Tử Ly căng thẳng cầm kiếm thủ sẵn. Thường bá một chân bước vào bên trong cánh cửa. Trong tích tắc, Nhược Nhất cảm thấy trước mắt chợt loé lên một hàn quang, khiến nàng theo bản năng liền nheo mắt lại, rồi lại trợn mắt khi thấy Thường bá hai mắt trợn ngược, cần cổ máu tươi tuôn ra, quỳ rạp xuống đất, không có tiếng động. Yêu quái. Yêu quái mà lại bị giết quá dễ dàng? “Lão công!” Ngoài cửa Thường thẩm bỗng nhiên gào lên một tiếng, hai mắt màu đỏ, Nhược Nhất kinh hô: “Cẩn thận! Nàng đang hiện thân!” Thường thẩm tóc rối tung xuống, bỗng nhiên bay lên trời, lao qua trần rồi trực tiếp bay ngoài khách điểm. Tử Ly cũng liền tức tốc nhảy lên, đuổi theo bà ta tìm cách giết chết. Nhược Nhất vội chạy tới bên cửa sổ quan sát hai người. Chỉ thấy Thường thẩm thân hình càng lúc càng lớn, dần dần kéo dài. Nàng thực sự chính là xà tinh! Nàng cả người đen thui, thân thể ước chừng so với cái khách điểm này cao gấp hai lần! Thất lừng to như một cây đại thụ trăm năm. Hai con mắt giống như hai cái đèn lồng lớn. “Tê!” Nàng đối với Tử Ly liên tục thè lưỡi ra, liên tục há mồm hướng về hẳn muốn nuốt chửng. Tử Ly nhảy tránh trong gang tấc. Nhược Nhất một trận kinh hãi, với đại yêu quái như thế, đao kiếm nhân loại đối với nó căn bản là không có tác dụng. Cách duy nhất có thể chế phục nó đó là mệnh môn, chỉ có nó mới có thể khiến xà yêu này bước vào chỗ chết. Thế nhưng, xà yêu mệnh môn rốt cuộc ở đâu! Nhược Nhất cảm thấy lo lắng, hoàn toàn không biết được phía sau nguy hiểm cũng đang chậm rãi tới gần. “Bang!” Một tiếng ghé ngã xuống đất vang lên khiến nàng cả kinh, Nhược Nhất cảnh giác quay đầu lại liếc về phía sau, nàng cái gì cũng đều chưa kịp thấy rõ thì đã thấy ở trên cổ có một lực mạnh đánh úp lại, nàng đã bị người đó nhanh chóng nắm chặt lấy cổ. Mặt nàng lúc này đỏ bừng, nường ánh trăng ngoài cửa sổ có thể thấy rõ được cảnh tượng ở trong phòng. Lúc này có thể thấy được Thiên Tổ bị thương nặng đang thập phần thống khổ quỳ rạp trên mặt đất, bên cạnh có một cái ghế ngã, mới vừa rồi tiếng vang kia đúng là nàng đem ghế đẩy ngã phát ra. Xà yêu Thường bá kia bị giết chết vẫn như trước nằm cứng ngắc trên mặt đất, mà người đánh lén nàng lại chính là đứa con ốm đau ở trên giường của đôi vợ chồng kia. Lúc này trên khuôn mặt bệnh tái nhợt của hẳn đỏ ửng lên, nhìn thấy Nhược Nhất chậm rãi hít thở không thông tựa hồ làm cho hẳn thực hưng phấn, hô hấp dồn dập mà lớn tiếng. Tử Ly còn đang cùng Thường thẩm đã yêu hóa dây dưa, lúc này sẽ không có ai đến cứu nàng, nàng phải tự cứu lấy mình. Nhược Nhất ra sức giãy dụa, tay chân loạn xạ, bắt đắc dĩ người này cánh tay lại dài kì lạ, làm Nhược Nhất múa may tay chân thế nào cũng không đánh được đến hẳn một chút. Thiếu dưỡng khí làm cho Nhược Nhất trước mắt càng ngày càng mờ, nàng trong lòng đã sợ hãi lại còn phần nộ —— con mẹ nó yêu quái, vì cái gì luôn gây khó dễ cái cổ của nàng. Nhân loại liền thật sự dễ bị khi dễ như thế sao! Trong lòng tức giận đến nẩy lửa, Nhược Nhất lúc này trong lòng tựa hồ mãnh liệt, nhất thời cảm thấy được trong miệng có rất nhiều nước miếng, ngay lập tức cái gì cũng không thể nghĩ tới, liền một ngụm nước miếng phun thẳng vào mặt tên yêu kia. Lúc đầu yêu quái cũng không có phản ứng gì, mãi khi nước miếng trên trán chậm rãi chảy vào mắt hẳn, hẳn đột nhiên hô lên một tiếng đau, trực tiếp đem Nhược Nhất ném ra ngoài cửa sổ. Ngay thời điểm bị văng ra, Nhược Nhất thấy xa xa, một thân hắc xà to lớn cũng đột nhiên ngửa mặt lên trời rồng dài, giống như bị trúng liền một đòn nghiêm trọng, sau đó thống khổ đau đớn cuộn tròn mình lại. Lại quay đầu lại, trong phòng lúc này yêu quái cũng đã không còn thấy bóng dáng. Là nó ! Nói như vậy, hắc xà này nhược điểm chính là ở đôi mắt! Mệnh môn của nó đó là đôi mắt! Nhược Nhất nghĩ muốn rồng lớn để có thể báo cho Tử Ly biết, đột nhiên lại phát hiện đầu mình lập tức sẽ đụng đến trên mặt đất. Mặc dù chỉ có hai lần, nhưng nếu như là đầu chấm đất thì kết cục lúc

này thì óc vẫn sẽ là vỡ toang ra mất. Nàng. Sẽ chết! Không, nàng còn không muốn chết, ai tới cứu nàng a. Cứu mạng! “Thương Tiêu!”

(*) ông hà hơi: ông làm bằng sắt hay tre rỗng ruột như cái ống hút để thổi khí qua (thường là thuốc mê cái này hay thấy trong mấy phim cổ trang kiếm hiệp ấy ^^)

(**) tử tín: lưỡi răn á

Edit: Hạnh Dung

Beta: Tiểu Tuyết

18. Chương 14

Thương Tiêu. Nhược Nhất lúc trước không nghĩ tới, đến bây giờ lại tự nhiên kêu tên hắn, lúc đứng giữa sống chết trước mắt, nàng đột nhiên chỉ nghĩ đến tên của hắn. Cái này giống như là dây leo quấn quanh vào trong lòng nàng, buộc vào lục phủ ngũ tạng của nàng, thành một thứ không thoát ra được – thói quen. Thói quen! Bởi vì Thương Tiêu không phải là của nàng. Chẳng qua chỉ là vô thức ý lại một cái không phải là của mình mà thôi, chỉ là một thói quen. “Đỉnh linh” – một tiếng chuông thanh thúy vang lên ở phía xa, ngay tức khắc, đã tới gần bên tai. Nhược Nhất lúc này chỉ cảm thấy được thân mình nhẹ hẫng đi, chưa kịp phục hồi tinh thần thì đã thấy thân mình đang bị một nam nhân ôm chặt vào trong ngực. Ở tại trong lòng ngực của người nam nhân trong chốc lát rồi dừng lại, hắn nhanh chóng đem Nhược Nhất đặt ở trên mặt đất, sau đó liền nhảy lên biến mất. Nhược Nhất quỳ rạp trên mặt đất hung hăng ho khan vài tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh nam nhân vừa biến mất — Một cái nón lớn với khăn che mặt màu đỏ tía, một thân vận trang phục màu đen. Lại chính là tên nam tử thần bí lúc trước, trong đêm tối càng làm cho nàng không thấy rõ diện mạo của hắn. Hắn tựa hồ ở rất xa nhìn Nhược Nhất, lại tựa hồ căn bản là không có quan tâm đến nàng. Tử Ly thả người nhảy tới bên Nhược Nhất. Ánh mắt quét qua thấy cổ nàng có vết đỏ ửng lên, đôi mắt liền danh lại lạnh lùng. Chợt đề phòng mà đánh giá tên nam tử đột nhiên từ trên trời bay tới kia. Nhược Nhất ngẩng đầu nhìn lên Tử Ly, lại hướng xa xa nhìn nam tử thần bí kia, nhất thời có chút mơ hồ. Mà hắc xà lúc đó tất nhiên là mặc kệ bọn họ có cái gì quan hệ, đau đớn chậm chạp quay lại phía bọn họ, rồi đột nhiên mở lớn miệng “Xích” – từ miệng phun ra dòng nọc độc hướng về phía bọn họ tới tấp bay đến, giống như hạt mưa phùn, làm cho người ta không kịp thời né tránh. Tử Ly nhất thời sắc mặt tối sầm xuống, không kịp phòng ngự, lại đảo mắt nhìn về phía nam tử kia. Nam tử thần bí lúc này vung cánh tay lên, trên không trung liền xuất hiện một đạo kim quang, đem hết nọc độc của hắc xà phun ra mà bắn ngược trở về. Có chút bắn đến trên cây cối xung quanh, có chút trực tiếp bắn đến trên người hắc xà, làm cho vẩy đen trên người nó cũng rung động “tì tì”. Hắc xà đau đớn rống lên một tiếng, liền bắt đầu lùi lại ra sau. Nhược Nhất sợ hãi nhìn thấy cây lá đang xanh um bị dính vào nọc độc của hắc xà liền một lúc chỉ còn là một làn khói nhẹ. Nếu mà độc này dính vào trên người, thì nhất định chỉ có thể là thịt nát xương tan, thì cốt vô tồn! Nam tử thần bí lúc này lại tiếp tục nâng tay phải lên, lòng bàn tay nhắm ngay về hướng hắc xà, trong miệng thì thảo đọc thần chú, tức khắc xuất ra nhẹ nhàng năm đạo kim quang, bắn thẳng về hướng thân hắc xà. Hắc xà liền né thân tránh sang hai bên, muốn tìm đường để chạy thoát thân, nhưng lúc này nam tử kia lại luôn tùy ý gây sức ép với nó, kim quang phát ra tựa như nhận thức được cơ thể hắc xà, liền tự động quấn quanh vào thân của nó. Nhược Nhất bị cảnh tượng trước mắt làm cả kinh ngây người, pháp thuật này cùng pháp thuật lần trước hắn diệt Mã Phúc giống nhau, không mang theo nửa điểm sát khí, không nhanh không chậm, bình tĩnh. Quả thực. Quả thực giống như là siêu độ sinh linh. “Hắn là ai vậy?” Tử Ly trầm ngâm nhìn thẳng tên nam tử kia, con người đen bị kim quan thánh khiết chiếu rọi mà sáng lên. Đồng tử sâu thẳm mang theo sắc lạnh nhẹ nhàng. Đúng vậy, hắn là ai vậy? Xà yêu hình thể to lớn, có lẽ đã sống rất lâu năm, hắn có thể liền đem nó chế phục. Ngay cả sợi tóc cũng chưa lay động một chút. Hắn rốt cuộc là ai. Chính là Thương Tiêu sao? Là hắn đúng không? Sắc kim quang dần dần đem thân rắn trói buộc lại, sau đó chậm rãi thít chặt căng cứng, hắc xà ngửa mặt lên trời đau đớn, rống lên thanh âm to lớn như muốn khản cổ. Nhược Nhất vội vã lấy tay che tai, tránh đi cái thanh âm khủng khiếp kia. Tử Ly không động đậy cũng không trốn tránh, vững vàng nhìn thẳng vào nhất cử nhất động của tên nam tử thần bí kia. Hắc xà thanh âm càng nhỏ dần, cuối cùng thân hình chấn động, liền hóa thành tro tàn bay đầy trời, phảng phất theo gió. Nam tử thần bí lúc này vẫn như lần trước, tay ở trong không trung một đường, mò một vật thể phiếm ánh sáng nhạt, đem ôm vào trong lòng ngực. “Đỉnh linh” tiếng chuông

khê động, hần xoay người muốn đi. “Chờ một chút!” Nhược Nhất kêu lên, nhắc chân muốn đuổi theo, lại phát hiện thân thể của chính mình phản ứng thập phần chậm chạp, nàng cắn răng một cái, liền tự chính mình hung hăng véo lên trên đùi, đau đớn lập tức truyền vào trong đầu, làm cho nàng nhất thời thanh tỉnh rất nhiều. “Từ từ!” Nàng bước lên, hướng tên nam tử kia mà đuổi. Hần hơi hơi nghiêng người lại, quay đầu lại nhìn nàng, hình như có chút kinh ngạc nàng sao lại phá tan được cấm thuật của hần. Nhược Nhất hướng hần chạy đến, không có nửa phần do dự, động thủ liền hướng trên mặt hần mà tiếp đón, hần một bước nghiêng mình, dễ dàng liền né tránh động tác của nàng. Cũng không liệu đoán được Nhược Nhất dưới chân vừa trượt, liền trực tiếp ngã nhào trên mặt đất. Nam tử thần bí kia cũng không có để ý đến nàng, chỉ là vì nàng là cố ý như vậy mà thôi, muốn lừa hần cứu. Thế nhưng lúc này chớp mũi nàng lại chậm rãi tràn ngập đầy máu tươi, làm hần không tự chủ được nhíu nhíu mày. Do dự một hồi, hần cuối cùng tiến lên từng bước, xoay người lại đỡ lấy nàng, chạm nhẹ vào nàng một điểm, Nhược Nhất cũng không có phản ứng, mà lại là ngã tới hôn mê bất tỉnh. Nam tử thần bí nhanh chóng lập tức đem Nhược Nhất kéo đứng lên. Nhược Nhất trên mặt máu mũi giàn giụa, con ngươi huyền bí lúc này hiện lên một tia giết mình, sau đó lại dường như nhịn không được mà ngược mặt lên. Trong khoảnh khắc, Nhược Nhất bỗng nhiên trợn tròn mắt, nhanh như chớp liền giết lấy đi khăn che mặt của hần. Trong lòng đột nhiên có chút kinh động, đầu hần liền quay ngay về bên trái, vừa kịp thời né tránh hành động bất ngờ của Nhược Nhất. Thế nhưng chiếc nón lớn trên đầu vẫn là bị Nhược Nhất hung hãn kia một kích rơi xuống đất. Tóc trắng nhất thời rối tung bung ra. Dưới ánh trăng nhẹ dịu, Nhược Nhất nhất thời có chút hoa mắt. Nam tử thần bí kia liền lập tức dùng tay áo che mặt, đẩy Nhược Nhất ra, cấp tốc lùi về sau hai bước rồi nhảy vọt lên không trung, cùng thanh âm của chuông, trong nháy mắt thân ảnh liền biến mất đi. Tóc trắng. Là Thương Tiếu, nhất định là hần! Nhược Nhất đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn về hướng nam tử vừa biến mất, mặc cho chính mình bị ngã máu mũi chảy ra đầy mặt, cũng không lau đi một chút. Vì cái gì lại phải che mặt? Không muốn để cho nàng nhận ra sao? Một khi đã như vậy, cần gì phải đuổi theo chứ? Nhược Nhất nghĩ: Người đã có Tử Đan, làm gì còn muốn quản ta là chết hay sống? Trong bóng đêm, xa xa nhìn lại, Nhược Nhất gương mặt trở nên có chút mơ hồ. Chỉ có đôi mắt của nàng ánh lên khác thường, đôi mắt thần kì lóe sáng giống như một đôi dạ minh châu mà trần thế không thể che dấu được, rạn rở kì diệu. Mà nàng cứ như vậy, ánh mắt lại luôn chỉ hướng theo bóng dáng của người kia. Tử Ly trầm mặc xoay người đi trở về khách điểm, cả người cơ hồ cứng ngắc. Tầm Thường Cung. Trên giường hai thân thể giao triền ở cùng một nơi, nữ tử hô hấp dồn dập tựa hồ muốn nhấn nạt cái gì: “Quý Tử Hiên, đừng. Đừng như vậy.” Nam nhân hô hấp nóng rực phả vào bên tai của nàng, thanh âm bởi vì (*) nhiễm thượng một mạt khàn khàn: “Àn? Như thế nào?” Mạc Mạc tức giận liền ở trên cái lưng bóng loáng của hần mà sờ: “Người không phải đang tu.Ngô. Tu tiên sao? Vì cái gì. Vì cái gì.” Lời nói đứt quãng liền tiếp khiến nàng nói không thành câu. Giống như sắp hít thở không thông, nàng không khỏi hơi hơi mở môi thêm chút hô hấp, hơn nữa cái gì cũng không nói được. Quý Tử Hiên nhân cơ hội liền bao lấy hai cánh hoa mềm mại của nàng, đầu tiên là nhẹ nhàng cắn cắn bạc môi mềm mại, sau đó liền chậm rãi xâm nhập, chiếm đi tiện nghi. Mãi đến khi nữ tử dưới thân đã không muốn thở nổi mới chậm rãi buông ra. Mạc Mạc dồn dập hô hấp ngậm ngậm bờ môi của hần, hần chậm rãi mở miệng, đảo qua hai bên má của Mạc Mạc, loại này có chút như không chạm vào càng làm tăng thêm một phen kịch liệt hỏa, thiêu đốt đi lý trí của nàng. “Thật sự xấu hổ, chỉ vì Mạc cô nương thật sự là làm cho ta.” Dưới thân hơi hơi dùng sức, một cái nho nhỏ xoay tròn khiến Mạc Mạc cơ hồ duỗi thẳng mỗi chân. Hạ phúc theo bản năng hướng lên trên, Quý Tử Hiên lại lùi sau một chút trong sáng cười nói, “Khó kìm lòng nổi.” Hiện tại rốt cuộc là ai càng khó kìm lòng nổi chúng ta tạm thời bất luận. Mạc Mạc chỉ biết là, nếu là hần còn như vậy như gần như xa ngoạn đi xuống, nàng nhất định sẽ điên mất, nàng lúc này còn thêm nâng nâng thất lưng lên, Quý Tử Hiên thanh sắc bất động mà chậm rãi ma động, lại chính là không cho Mạc Mạc thỏa mãn. “Hồn đản.” Cái loại này có chút mất mát làm cho Mạc Mạc nhịn không được tức giận, nàng một cái cắn lên vai Quý Tử Hiên, mơ hồ oán giận: “Mỗi lần đều như vậy đùa giỡn.” Quý Tử Hiên khẽ cười không nói gì. Mạc Mạc nổi giận, lúc này nắm thất lưng Quý Tử Hiên, đẩy hần đi xuống. Trong khoảnh khắc, má hai người càng nhiễm thêm sắc đỏ ửng, trên mặt cũng lại nóng rực lên. Mạc Mạc hành động này diễn ra rất đột nhiên, khiến cho Quý Tử Hiên rất là cả kinh kinh ngạc, theo sau liền cười nói: “Mạc. Mạc cô nương thật sao, đều không phải là thường nhân.” Mà lần này, hần trong thanh âm đã không có ổn định cùng với sự rung động. “Đó là đương nhiên, Quý cung chủ không cần với ta khách khí.” Mạc Mạc cũng cười, cười hân ám như một con mèo trộm được đồ. Quý Tử Hiên ánh mắt mị mị: “Ta tất nhiên là sẽ không khách khí.” Vì thế, đêm nay, khách và chủ liền hết sức vui vẻ. Hôm sau. Mạc Mạc cuộn mình trên giường rộng thùng thình, bọc mình trong chăn bông trên giường không dậy nổi. Quý Tử Hiên mặc quần áo, lại nhớ tới bên giường, tìm hơi thở của

nàng, chậm rãi đụng đến hai má của nàng. Đầu ngón tay truyền đến cảm nhận một thứ ấm mềm trắng mịn, làm cho hắn thích thú không nỡ buông tay. Nữ tử này rất là kỳ quái. Tính tình kỳ quái, ngôn ngữ kỳ quái, pháp thuật lại kỳ quái. Rất giống như nàng là từ một thế giới khác tới. Nàng đến Tầm Thường Cung, rốt cuộc là có mục đích gì? Là ai phái nàng tới? Hiện tại là sắc dụ, về sau còn có thể sử dụng chiêu số gì? Nhưng mà, mặc kệ nàng có nhiều mục đích tới đâu, hễ là cùng hắn đối nghịch, hắn đều có thể không một chút lưu tình chém chết. Tuy rằng, nàng sử dụng một kế sắc dụ này, quả thật vẫn làm cho hắn đắc ý. “Cung chủ.” Đại sảnh truyền đến giọng nói của Khuynh Nguyệt. Quý Tử Hiên thu lại biểu tình, chậm rãi rồi đi ra ngoài. “Chuyện gì?” Khuynh Nguyệt thoáng hướng nội thấp nhìn lướt qua, cảm miệng không nói. Quý Tử Hiên âm áp cười: “Không sao, nàng ngủ rất say.” Nhưng mà những lời nói này hiển nhiên càng đả kích tới Khuynh Nguyệt, mặt nàng trắng bệch, trầm mặc hồi lâu mới ổn định tâm tình nói: “Hôm nay giờ dần, Vân Chữ truyền đến tin khẩn.” “Vân Chữ?” Quý Tử Hiên có chút kỳ quái nói, “Hắn không phải đi Anh Lương diệt yêu sao? Có tin khẩn gì?” Khuynh Nguyệt thần sắc ngưng trọng nói, “Đúng là như thế. Vân Chữ nói, Anh Lương chợt xuất hiện nhân quái chín đầu, đều không phải là yêu vật tầm thường. Chính là ác thú mà thần minh thượng cổ cũng trấn áp không được —— Cửu Man.” “Ừ” Quý Tử Hiên mặt mày nghiêm trọng. “Chính là yêu quái có chí thân huyết thống của bộ tộc cửu vĩ hồ?” “Đúng vậy. Lấy một mình Vân Chữ thật sự không thể chém giết ác thú này. Cũng may, Cửu Man mới phá phong ấn không lâu, yêu lực không lớn, Vân Chữ miễn cưỡng có thể đem hắn trấn áp, cho nên đặc biệt gửi tin khẩn xin giúp đỡ. Mặt khác. . . .” Khuynh Nguyệt ngừng lại một chút, lại nói, “Chúng ta điều tra được, Nhan Nhược Nhất cũng hướng Anh Lương kia đi đến. Phỏng chừng ít ngày nữa sẽ đến địa phương mà Cửu Man phá ấn.” Quý Tử Hiên ánh mắt ngưng lại, miệng líu ríu: “Nhan Nhược Nhất, Anh Lương Sơn.” Phút chốc lại nhoẻn miệng cười, “Thôi, hãy nói cho Vân Chữ cố gắng chống giữ mấy ngày, không lâu thì sẽ có người giúp hắn đem ác thú kia diệt trừ. Sẽ không tổn hại đến một binh một tướng nào của tiên tộc ta.” Khuynh Nguyệt lĩnh mệnh lui ra. Quý Tử Hiên ở trong đại sảnh suy nghĩ một lát, quay người lại, cười nói: “Nàng đã tỉnh.” Mạc Mặc bực chần đứng ở trong phòng. Nàng ánh mắt chợt lóe theo dõi hắn, cười nói: “Không cần thận bị các người nói chuyện đánh thức, này ta cũng không phải nghe lén.” Quý Tử Hiên cũng hí mắt cười: “Đương nhiên không tỉnh.” Mạc Mặc trong lòng sáng lạn vui mừng: thật đúng là không uống toàn bộ công sức a. Nhan Nhược Nhất, lão nương nhất định tìm được người. “Hiên hiên.” Mạc Mặc cười đến ngọt ngào: “Anh Lương Sơn ở đâu a? Ta như thế nào cho tới bây giờ cũng chưa nghe nói qua?”

(*) cái này là tác giả cố ý để thế không phải ta

Edit: Hạnh Dung

Beta: Tiểu Tuyết

19. Chương 15

Trong cái đêm kinh động lòng người đó, Thiên Tổ tỉnh lại. Nhưng mà nhất thời còn chưa có biện pháp lập tức hóa thành hình người. Sau khi trải qua đêm ở khách điểm đó, tâm tình của Nhược Nhất vẫn còn chút hoảng hốt.

Nàng không nói lời nào, Tử Ly cũng không nói, Thiên Tổ mới tỉnh lại có chút không biết làm sao, đối mặt với ân nhân cứu mạng của mình, mỗi khi nàng nghĩ muốn mở miệng nói cái gì đó, thế nhưng vừa thấy không khí tĩnh lặng giữa hai người, lập tức liền im lặng. Lúc lên đường bầu không khí khó hiểu đó vẫn tiếp tục. Tử Ly chưa bao giờ mở miệng nói qua muốn rời khỏi, mà Nhược Nhất cũng đã quên hỏi con đường mà bọn họ cùng đi có thể dài hơn một chút hay không. Trong nháy mắt, khoảng cách với Anh Lương Sơn đã không còn xa nữa. Ban đêm, hai người và một hồ ly dọn dẹp đám cỏ lau để có mảnh đất trống, chuẩn bị ngủ một đêm ngoài trời. Trong lúc Nhược Nhất nhanh chóng rơi vào giấc ngủ là lúc bỗng nhiên nhớ lại một chuyện: lúc trước, cô gái áo vàng kia hình như đã từng nói qua muốn Vân Chữ đến Anh Lương diệt trừ yêu quái gì đó. Nhiều ...ngày trôi qua rồi, không biết hắn trừ xong yêu quái này rồi chưa. Yêu quái này nếu bị diệt trừ rồi thì đương nhiên là tốt, nhưng cũng có thể chưa? Thứ nhất bọn họ muốn đi Anh Lương, nhất định phải đi qua con đường đó, nếu yêu quái này chạy đến gây sóng gió, cuộc hành trình của bọn họ sẽ bị trì hoãn. Thứ hai, Vân Chữ nếu còn ở đấy, Thiên Tổ. . . . Nghĩ vậy, Nhược Nhất bỗng dừng ngồi dậy, nhìn chằm chằm Thiên Tổ nghiêm mặt nói: “Thiên Tổ, nàng thực sự thích Vân Chữ sao?” Thành linh bị hỏi Thiên Tổ ngây người hồi lâu, nàng nghĩ trong buổi tối ngày hôm đó Nhược Nhất nhất định là đã nghe được cuộc đối

thoại giữa bọn họ. Nhất thời có chút ngưng ngừng. Cũng may trên mặt hồ ly đầy lông xù mềm mại cũng không để lộ ra biểu hiện gì. Suy nghĩ trong chốc lát, nàng gật đầu nghiêm túc nói: “Rất thích.” Nhược Nhất hỏi tiếp: “Hắn làm nàng bị thương nặng như vậy, nàng vẫn còn thích hắn?” Tử Ly nghe xong lời này của Nhược Nhất, ngẩng đầu thản nhiên nhìn nàng một cái. Trên sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước. “Còn thích.” Trong giọng nói của Thiên Tổ tràn đầy kiên định, làm cho Nhược Nhất nghe rồi có chút ngẩn ngơ, lúc này ngữ khí kiên định trong nói lời này của Thiên Tổ làm sao mà rất quen thuộc đến vậy, giống như nàng từng nói với Thương Tiều trước kia: “Tiều hồ ly, sau này ta sẽ ở bên cạnh chàng.” “Ta sẽ ở bên cạnh chàng cả đời.” Lúc đó, nàng là thật hạ quyết tâm phải gắn bó cả cuộc đời, vứt bỏ cả địa cầu, chỉ vì không muốn lại nhìn thấy sự cô tịch trong đôi mắt của hắn. Chỉ là, cho dù nàng kiên định quyết tâm như thế nào cũng không thể nào khiến cho nàng có dũng khí cùng người phụ nữ khác ở bên cạnh hắn. “Ngay cả chính ta cũng chưa nghĩ đến, thân là hồ yêu như ta, cư nhiên lại si mê một nam tử đến độ như vậy.” Thiên Tổ nói: “Thế nhân đều nói hồ yêu là độc được, làm mê loạn tâm trí con người, chiếm đoạt tinh lực của con người. Nhưng bây giờ ta lại không biết rốt cuộc là hắn trúng độc của ta hay là ta trúng độc của hắn.” Thiên Tổ nói rất thản nhiên, coi như không để ý lắm, lại làm cho Nhược Nhất xúc động. Nhược Nhất chỉ vào ngực nàng ta nói: “Làm nàng bị tổn thương như vậy, nếu như nàng chết dưới hàn kiếm kia. Nàng, không oán hận?” Sau khi Thiên Tổ im lặng một lúc lâu, mới bắt đầu nói: “Phụ nữ nếu sau khi bị thương tổn liền có thể toàn tâm toàn ý oán hận người kia, cũng có thể xem là may mắn.” Nhược Nhất mỉm cười, đúng vậy, nếu có thể toàn tâm toàn ý oán hận thì thật tốt. Cổ tình hết lần này đến lần khác rạch nên những vết thương lòng, khiến cho người hận cũng không phải, yêu cũng không phải, chẳng trách, cầu cũng không được. Chỉ phải làm cho vết thương lòng càng sâu máu chảy đầm đìa không lành được, bị sương gió thời gian từ từ bao phủ. “Thiên Tổ, nàng còn muốn gặp lại Vân Chữ chứ, nếu gặp lại, nàng muốn đối mặt với hắn như thế nào?” Thiên Tổ quay đầu suy nghĩ trong chốc lát: “Ta sẽ cho hắn một cái tát. Sau đó nói cho hắn biết, mặc kệ hắn có thích hay không, ta thật sự thích hắn. Hơn nữa tính tình của Vân Chữ quật cường, hắn càng là không thừa nhận, vậy càng chứng minh trong lòng hắn có ta. Thứ hắn không bỏ xuống được, chính là những qui định sáo rỗng về chuyện khác biệt giữa tiên và yêu mà thôi.” Nhược Nhất bị nét tươi sáng của Thiên Tổ làm nàng nở nụ cười: “Sau đó? Hắn vẫn còn chưa chịu tiếp nhận nàng vậy nên làm cái gì bây giờ?” “Ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, đến lúc đó sẽ liệu chết quẫn lấy như đám bông đàn chặt, trừ phi hắn thực giết ta, hoặc là ta tuyệt vọng.” Đây là chấp nhất hay là cố chấp đây? Nhìn chăm chăm Thiên Tổ một cách ngây ngẩn, Nhược Nhất nói: “Nếu trong lòng hắn có một người phụ nữ khác, nàng sẽ xử trí làm sao?” “Ồ chung cùng hắn lâu như vậy, ta biết trong lòng hắn tuyệt không người phụ nữ khác.” Thiên Tổ ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Nhược Nhất, “Vấn đề cô nương mới vừa hỏi, hình như là một mẫu người, người nàng nói đó có phải là người trong lòng nàng?” Nhược Nhất ngây người, theo sau bắt đầu cười: “Thiên Tổ thật tinh tế. Chính là chuyện người đó, thứ lỗi ta không tiện nhiều lời.” “Cùm cụp.” một tiếng, Tử Ly tiện tay ném một khối củi vào trong đồng lửa, bắn ra không ít tàn lửa. Đánh gãy cuộc đối thoại của Thiên Tổ và Nhược Nhất. “Đừng ồn ào nữa.” Hắn lạnh lùng nói xong, tiếp theo nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhíu mày lại tựa hồ rất không vừa lòng chuyện các nàng ồn ào quấy rầy sự nghỉ ngơi của hắn. Nhược Nhất ngậm bĩ môi, nói lời chúc ngủ ngon với Thiên Tổ rồi ngã đầu xuống ngủ. Thiên Tổ chớp mắt, nhìn mắt Nhược Nhất, lại có chút đắm chiêu nhìn nhìn Tử Ly. Mới vừa rồi, nàng giống như cảm giác được một tia sát khí. Là cảm giác sai sao? “A, phía trước có thể thấy bóng dáng mờ mờ của Anh Lương Sơn.” Nhược Nhất nhìn về dãy núi màu xanh ở chân trời xa xa. Trong đó có một đỉnh núi nhô lên cao ngất, rõ ràng cao hơn đám núi chung quanh rất nhiều, giống như một cây trụ vươn lên trời, xuyên thẳng tận trời. Thiên Tổ ghé trên vai của Nhược Nhất hiếu kỳ nói: “Nàng rất quen thuộc nơi này có đúng không?” “Trước kia đã tới, tuy rằng thật lâu trước kia có đi qua đây, nhưng cũng may nhiều năm trôi qua như vậy, con đường này cũng chưa thay đổi.” Con đường này trước kia đã từng cùng Tiều Thương đi qua, trong trí nhớ cũng chưa từng từ từ mơ hồ, ngược lại theo ngày qua ngày hồi ức trở nên càng rõ ràng. Ban đầu lúc quay về hiện tại Nhược Nhất còn bị những ký ức không dứt ở nơi này tạo sức ép khiến hình dáng của nàng tiêu tụy, sau khi bình tĩnh trở lại, thật cảm thấy được đây cũng là những chuyện thú vị. Huống chi giai đoạn ở Anh Lương này còn tạo nên lần đầu tiên chia ly của Nhược Nhất và Thương Tiều. dưới Anh Lương Sơn có một dòng sông uốn lượn, hạ lưu của nó là một ngọn núi thần từ thượng cổ —— Không Tang. Không Tang. Hiện tại nhớ lại hai chữ này, Nhược Nhất như trước cảm thấy được trong lòng âm áp chưa sót. Đó là nơi vĩnh viễn chôn vùi xương cốt của Huân Trì. Bạn thân của nàng, không biết lần này đến Anh Lương, có thể có thời gian đi thắp một nén nhang trên phần mộ của hắn hay không đây? Mặc dù đã biết hắn đã sống lại ở trên U Đồ Sơn. Tử Ly quét mắt nhìn Nhược Nhất một cái, bỗng nhiên mở miệng nói: “Con đường sớm đã thay đổi rất nhiều.” Nhược Nhất có chút kinh ngạc nhìn hắn. Tử Ly đi

về phía trước, giọng nói lạnh nhạt một chút: “Chỉ là trí nhớ của nàng mờ hồ thôi.” Nhược Nhất tính toán chẳng đường đi, không có bất ngờ gì xảy ra, buổi tối ngày mai bọn họ có thể đến chân núi Anh Lương Sơn. Thế nhưng, trong cuộc sống mười chuyện thì có đến tám chín chuyện không như ý, chuyện càng sợ thì càng dễ xảy ra. Sau khi Nhược Nhất thấy cảnh tượng hỗn loạn của cái thôn nhỏ này, sờ sờ đầu Thiên Tổ nói: “Cố gắng, lập tức nàng liền có thể nhìn thấy Vân Chữ.” Đất nứt ra, phòng ốc bị đập nát, vết máu đầy đất, không thể nghi ngờ là cảnh tượng sau khi đấu pháp, giao chiến pháp thuật vô cùng kịch liệt. Hai bên hẳn là có thực lực rất mạnh. Hơn nữa linh lực phiêu tán trong không khí, hiện tại như trước đâm vào da thịt con người vẫn thấy đau, đó có thể thấy được, cách đây không lâu nơi này chính là chiến trường. Thiên Tổ vội vàng từ trên vai của Nhược Nhất nhảy xuống, chạy đến bên cạnh một vết máu còn chưa khô ngừng lại lập tức thất thanh nói: “Là máu của Vân Chữ! Hẳn nhất định đã xảy ra chuyện!” “Ta phải đi cứu hắn!” Nói xong thân hình chợt lóe hóa thành hình người, nhưng chưa đi được hai bước yếu ớt khụy xuống trên mặt đất. Nhược Nhất giúp nàng ta đứng lên nói: “Bây giờ nàng biến biến hóa thành người đã cố gắng hết sức rồi, nếu chống lại yêu quái kia, nàng làm như thế nào cứu Vân Chữ?” “Vây chẳng lẽ.” Thiên Tổ trừng mắt nhìn Nhược Nhất, trong mắt đã nổi lên nước mắt, “Chẳng lẽ muốn ta trở mắt nhìn thấy Vân Chữ chết chứ?” Nhược Nhất mím môi suy nghĩ trong chốc lát: “Trên Anh Lương Sơn không phải có Anh Lương Chủ sao? Nghe nói Anh Lương Chủ đã sống hơn hai ngàn ba trăm năm. Bây giờ tính ra thì hắn đã sống hơn hai ngàn năm trăm năm chứ. Đạo hạnh của hắn định là rất cao, trước hết chúng ta lên Anh Lương Sơn tìm hắn, cầu hắn hỗ trợ dù sao cũng tốt hơn việc tự nộp mạng oan uổng.” Còn chưa dứt lời, bỗng nhiên Tử Ly có biểu hiện rung mình, mặt mày lạnh hẳn đi: “Sợ là không có nhiều thời gian như vậy.” Một tiếng tiếng rỗng rỗng gầm chấn động phía chân trời, trong lúc nhất thời Nhược Nhất chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu hụt hơi, choáng váng đầu không thôi. Rốt cuộc là quái vật gì có yêu lực đến bậc này. Dợi chút. Tiếng rỗng gầm? Rỗng gầm! Nhược Nhất che lỗ tai lại, ngẩng đầu nhìn lại, một con quái vật to bay qua đỉnh đầu của nàng, thân hình khổng lồ đến nỗi dường như có thể che lấp bầu trời. Hình dạng thân người của nó giống như rùa, trên lưng có mai, cái mai như ngọn núi lớn, ở trong đó khung xương san sát nối tiếp nhau nổi lên trên mai lưng, nhô ra những khớp xương nhọn hoắt, sắc bén giống như mũi nhọn, đáng kinh ngạc nhất chính là quái vật này có chín cái đầu! Chẳng lẽ là. “Cửu Man!” “Cửu Man.” Nhược Nhất nhìn chằm chằm Tử Ly, người mới cùng nàng nói ra cái tên đó. Càng thêm kiên định ý nghĩ hẳn tuyệt đối không phải là một kiếm khách bình thường. Cửu Man chính là yêu quái từ thượng cổ, lần đầu tiên biết yêu quái này, là do Huân Trì nói cho nàng. Huân Trì nói, trường bối của hắn đã phong ấn rất nhiều quái vật ở bên dưới chu vi quanh núi Không Tang. Trong đó bao gồm cả Cửu Man ở Anh Lương. Khi đó Nhược Nhất cũng không có để ý, chỉ xem trường bối của Huân Trì là một người có đạo pháp cao thâm. Rồi sau đó khi Nhược Nhất ở trong Đại U Cung lục lọi thấy bức họa của Cửu Man, nàng nhất thời tò mò cầm đi hỏi Thương Tiếu, mới biết được, Cửu Man có huyết thống gần gũi với cửu vĩ hồ tộc, cửu vĩ hồ sinh ra có chín đuôi, Cửu Man sinh ra có chín đầu, một đầu một đuôi, đều là yêu quái trời sinh yêu lực cực kỳ lớn mạnh. Sau đó, trước thời đại Thần Diệt, bộ tộc Cửu Man cùng rất nhiều yêu quái cường đại khách tụ tập liên kết lại muốn diệt thiên đạo, nhất thống tam giới, cuối cùng lại bị thượng cổ thần phong ấn lại, theo phương diện người khác mà nói, cũng là này bày yêu quái có yêu lực cường đại nhất từ trước cho đến thời đại Thần Diệt. Khi đó Nhược Nhất mới biết được, thì ra trường bối của Huân Trì đúng là thượng cổ thần. Hẳn đúng là con cháu của thần. Cũng là khi đó, Nhược Nhất mới thật sự tin lời nói của Huân Trì rằng hắn sẽ trở về. Thân là con cháu của thần, hẳn hoàn toàn có thể chỉ dựa vào trái tim đập vỗ liền có thể sống lại! Thế cho nên sau đó, nàng bất kể như thế nào cũng không có cách nào đem tim của Huân Trì giao cho Thương Tiếu, không có lý do gì khác, chỉ là nàng không có quyền định đoạt sinh tử của một người. Muốn thay đổi vẫn đề đang suy nghĩ. Nhược Nhất lắc đầu, tìm về suy nghĩ ban nãy của mình, nhìn thẳng Tử Ly. Mà việc này, từ vạn năm trước đã bị chôn vùi, chỉ có trong những văn tự bị mất của tiên tộc và yêu tộc lưu truyền tới nay mới đề cập đến. Mà con người như hắn như thế nào có thể biết, tiên tộc yêu tộc lại như thế nào có thể đem tin tức này tiết lộ ra ngoài? “Vân Chữ!” Thiên Tổ bỗng nhiên thét chói tai, cũng không biết nàng ta từ nơi này sinh ra sức lực, nhảy lên, từ giữa không trung đỡ lấy được một người đầy máu. Nhược Nhất cũng hoảng hốt. Sau khi Thiên Tổ rơi xuống đất, Nhược Nhất vội chạy qua, vừa thấy, nhất thời ngậm đại. Người trong lòng Thiên Tổ ôm thật là một trong bốn vị tướng của Tầm Thường Cung sao? Một người như thế nào có thể chảy ra nhiều máu như vậy chứ? Từ lần trước thấy gút mắt của hắn với Thiên Tổ, đến bây giờ đã sắp qua hai mươi ngày, lấy tốc độ đằng vân của hắn để tính nếu như trì hoãn, nhiều nhất cũng chỉ dùng ba, bốn ngày liền có thể đến nơi đây. Nói cách khác một mình hắn một người chiến đấu với quái vật như vậy đã nửa tháng. Nhược Nhất nhếch môi, Tầm Thường Cung đâu? Chẳng lẽ hắn không biết đi cầu trợ Tầm Thường Cung sao? Yêu quái mạnh như vậy, thân là Tầm Thường Cung đứng đầu tiên tộc, mặc dù

tiêu hao toàn bộ sức lực trong cung cũng phải diệt trừ yêu quái này mới đúng. Vì cái gì không ai đến giúp hắn?

Edit: Nguyệt Viên

20. Chương 16

Cửu Man xoay chuyển thân mình ở trong không trung, chín đầu rồng cùng lúc kêu dài. Tiếng kêu này như tiếng khóc, giống như khiến cho trời đất cùng đau buồn. Tử Ly nhíu mày, tức khắc chột lóe ra một tầng ánh sáng mỏng quanh mọi người, lập tức sau đó tan biến mất không dấu vết. Nhược Nhất liều chết mà che lỗ tai lại, nằng vốn tưởng rằng tiếng hét kéo dài này như thế nào cũng có thể làm nàng chấn động đến hộc máu, lại không nghĩ rằng, ngược lại lần này nàng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Trong lòng Nhược Nhất sáng tỏ nhất định là có người giúp đỡ, nàng theo bản năng nhìn lại phía sau, muốn tìm kiếm bóng dáng của người mặc đồ đen che mặt, nhưng là lại không thu hoạch được gì. Ẩn nấp rồi sao? Nhược Nhất oán hận nghĩ: như thế này thì người phải đi ra ! Bây giờ Cửu Man hiện nguyên chân thân, còn chưa thể hóa thành người hình, chứng minh yêu lực của hắn còn chưa khôi phục, hiện tại chính là lúc suy yếu. Nhưng mặc dù Cửu Man còn suy yếu, muốn tiêu diệt ba người một yêu bọn họ cho dù không cần yêu lực, chỉ dựa vào thân mình đề chết bọn họ cũng dư sức. Càng không nói đến yêu lực của hắn vốn có thể so sánh ngang với Thương Tiều, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, bọn họ với Cửu Man hoàn toàn không phải là đối thủ cùng cấp bậc! . Lại nói, bây giờ nó ở lại Anh Lương Sơn không đi, một mặt có lẽ là bởi vì Vân Chữ quả thật giữ chân hắn lại đây, mặt khác cũng có thể là hắn ở nơi này kiếm ăn, khôi phục thể lực. Nếu là như thế Cửu Man nếu theo dõi bọn họ, muốn ăn luôn bọn họ, chỉ sợ là một người cũng chạy không thoát. Hiện tại Tầm Thường Cung không phải người đến diệt yêu, lại không có thời gian xin Anh Lương Chủ giúp đỡ, đại quân yêu tộc lại ở ngoài ngàn dặm. Cho nên, lại chỉ có thể tự cứu mình sao? Nhược Nhất cảm thấy thực vô lực, hiện tại nàng đối mặt chính là yêu thú thượng cổ, là tên gia hỏa bị thần phong ấn. Nàng không thể đá vào căn rễ con cháu của hắn, càng không có biện pháp phun nước bọt vào mắt hắn. Cùng xuất hiện với hắn, lúc trước có hắc xà tinh kia cùng quái vật đầu người thân ngựa quả thực tựa như loài sâu bọ nhỏ nhoi không đáng nhìn đến. Hiện giờ là tử cục[1]. Nếu là Thương Tiều ở đây có lẽ có thể xoay thế cục. Nhưng Thương Tiều mới phá vỡ phong ấn không lâu, lực phong ấn trong cơ thể chưa giải, nếu lúc này cứng rắn đối đầu với Cửu Man, nhất định sẽ dẫn dắt ma khí trong thân thể hắn ra. Đến lúc đó Cửu Man có thể bị xé đến tan xương nát thịt, nhưng làm thức tỉnh một ma vương thì lại mất nhiều hơn được. Mà Nhan Nhược Nhất, cho tới bây giờ cũng không dám lấy Thương Tiều đem ra đánh cuộc. Nên làm thế nào cho đúng? “Thiên Tổ.” Vân Chữ hôn mê mơ mơ màng màng gọi. Miệng không ngừng trào ra máu tươi, làm cho người ta thấy kinh hãi. Nghĩ nhất định là do dây dưa đấu pháp cùng với Cửu Man nên bị nội thương nặng. Lúc này Thiên Tổ đã khóc đến nổi mặt tràn đầy nước mắt, bàn tay nắm tay của Vân Chữ không ngừng run run, vừa nói: “Ta đây, ta đây.” Cũng không quản Vân Chữ có thể nghe được hay không. Trong lòng Nhược Nhất vừa mang theo nỗi buồn đau xót, vừa lại hơi hơi có chút vui vẻ, dù sao Thiên Tổ không có tin nhầm người. Trong lòng Vân Chữ nhất định là có nàng ta. Hơn nữa sợ đã cảm rễ sâu đến ngay cả chính Vân Chữ cũng không có cách nào tưởng tượng nổi. Thiên Tổ làm như nghĩ tới cái gì, đột nhiên lau dòng nước mắt, cúi đầu nhìn Vân Chữ trước mặt, Nhược Nhất thấy một cái gì đó phát sáng chầm chậm từ miệng Thiên Tổ phun ra. Nhược Nhất kinh hãi: “Không được!” Nội đan yêu quái có liên quan đến tính mạng của yêu quái, mất đi nội đan, không chỉ có tu vi mất hết, lại sẽ làm giảm tuổi thọ của bọn họ, làm cho bọn họ còn già nhanh hơn so với loài người, chỉ qua mấy tháng, sẽ bị khí kiệt mà chết. Lúc này Thiên Tổ nếu đem nội đan cho Vân Chữ, như vậy mạng của Vân Chữ sẽ dính kết với nội đan, cuối cùng không thể rời khỏi viên nội đan này. Nói cách khác, nếu Vân Chữ sống, Thiên Tổ nhất định sẽ chết trong vòng mấy tháng nữa. Nhược Nhất nghĩ muốn tiến lên giữ Thiên Tổ lại, Tử Ly lại đưa một tay ra chặn ngang, nói: “Bây giờ không thể chạm vào nàng ta.” “Nhưng mà.” Nhược Nhất trở mắt nhìn thấy Thiên Tổ phun nội đan tỏa ra ánh sáng dịu mỏng như nước từ từ tiến vào cơ thể của Vân Chữ. Nội đan của nàng ta cũng giống như tình yêu thương dịu dàng mà cứng cỏi của nàng ta dành cho Vân Chữ. Máu trên người Vân Chữ cũng từ từ ngừng chảy ra, sắc mặt Thiên Tổ lại tái nhợt đến trong suốt, nàng ta lau máu và mồ hôi

trên thái dương cho Vân Chữ. “Làm sao bây giờ đây?” Thiên Tổ khàn giọng nói: “Bây giờ ta thật hy vọng chàng đừng thích ta mới tốt.” Ánh mắt của Nhược Nhất đau xót, vội dùng sức chớp mắt, ép buộc mình thu dòng lệ trở vào. Hiện tại không phải lúc bi thương. Phải nghĩ biện pháp diệt trừ Cửu Man. Nếu không bọn họ ai cũng đừng nghĩ rời khỏi nơi này. Thế nhưng một yêu quái to lớn như vậy, cho dù nàng xông lên liều mạng với hắn cũng không thể gây ra một chút thương tổn nào cho hắn nha! “Cửu Man trời sinh mắt mù mà hành động cực kỳ chậm chạp.” Ngay tại lúc Nhược Nhất cảm thấy nghĩ mãi không ra là lúc Tử Ly bỗng nhiên nói: “Lợi dụng hai điểm này có thể giết chết nó.” Nhược Nhất hơi kinh hãi, càng cảm thấy tò mò về Tử Ly. Nhưng là nàng hiểu được, hiện tại tất cả mọi chuyện đều không quan trọng bằng việc giết Cửu Man. Vì thế nàng thu hồi biểu hiện của mình, nghiêm mặt nói: “Hiện tại Vân Chữ, Thiên Tổ tất nhiên là không thể chiến đấu với Cửu Man, mà hai người ngươi và ta, ai có bản lĩnh đằng vân giá vũ một bước bay lên trời xanh, giết chết Cửu Man đang bay trên trời?” Tử Ly không nói chuyện, quay đầu đến nhìn thẳng Nhược Nhất, trong đôi mắt sắc thể nhưng lại hàm chứa một chút cảm xúc giống như đau lòng bi thương lại giống như mĩa mai. Nhược Nhất sững sờ ngây người, nàng nhớ rõ, một lần cuối cùng lúc cãi nhau với Thương Tiêu, trong ánh mắt của hắn cũng có thần sắc như vậy. Trong lòng đột nhiên sinh ra một tia chua xót khó hiểu, Nhược Nhất theo bản năng nghĩ muốn mở miệng giải thích, rồi lại không biết lời nói vừa rồi của mình có chỗ nào sai. Nụ cười trào phún bên môi ngày càng sâu, Tử Ly quay đầu nhìn Cửu Man xa xa, giọng nói sâu kín phảng phất giống như tự phương xa truyền đến: “Nhan Nhược Nhất, nàng thật sự chưa phát giác ra điều gì sao?” Phát hiện cái gì? Nhược Nhất giật mình. Tử Ly đạp mạnh một bước về phía trước, độ ẩm quanh thân đột ngột giảm xuống. Nhược Nhất trừng lớn mắt, chỉ thấy Tử Ly phụt chốc bay lên trời, ở phía sau hắn chậm rãi kéo dài ra hai vệt sáng màu sáng trắng, quán quít lấy bóng dáng của hắn đánh nhanh về phía Cửu Man. Dòng khí mang yêu lực cường đại cuộn cuộn nổi lên làm cho Nhược Nhất lão đảo, phải bước mấy bước về phía trước, suýt nữa ngã sấp xuống. Tử Ly là yêu quái? Nhược Nhất ngẩng đầu nhìn lại, xem ra Tử Ly chẳng những là yêu quái, còn là một yêu quái cực kỳ lợi hại! Cột sáng màu trắng kia dừng lại ở chỗ Cửu Man, một mũi nhọn màu trắng hiện lên, chỉ nghe “Ca ca” vài tiếng vang lên, như lạt tiếng hai cột băng va chạm vào nhau, nhất thời trên không trung một mảnh sương mờ màu trắng. Xen lẫn trong đó, là tiếng thét dài không ngừng của Cửu Man, làm chấn động trái tim sợ hãi của Nhược Nhất. Trong lòng của nàng tự biết lúc này mình có vội cũng không giúp ích được gì, điều duy nhất có thể làm đó là làm trống khoảng đất bên dưới để Tử Ly yên tâm chiến đấu. Sắc mặt của Thiên Tổ tái nhợt đang che lỗ tay của Vân Chữ, mà trong đôi mắt của mình sớm đã sung huyết, thậm chí nơi khóe mắt chảy ra huyết lệ. Nhược Nhất ngăn chặn sự đồng tình trong lòng, tiến lên vỗ vỗ lưng của Thiên Tổ: “Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta tới nơi phía trước tìm chỗ trốn!” Thiên Tổ bảo vệ Vân Chữ không chịu nhúc nhích: “Hắn bị thương nặng không thể di chuyển.” Câu nói còn chưa xong, trên không trung rơi xuống một vật nặng, Nhược Nhất sợ tới mức ôm đầu tán loạn, tìm một mảnh gỗ nát vụn, chặt vật trốn ở phía sau. Sau một trận âm thanh thất linh bát lạc, Nhược Nhất quay đầu đi tìm bóng dáng của Thiên Tổ và Vân Chữ, chỉ thấy một tảng băng thật lớn rơi xuống tạo một cái hố to thật sâu, bắn ra vô số hòn đá nhỏ bay về phía bốn phía. cả người Thiên Tổ dường như đều phủ lên trên người Vân Chữ, nàng che chắn cho hắn tránh khỏi đất đá bay đến. Nhược Nhất thấy phía sau lưng Thiên Tổ bị cắt rất nhiều vết máu, màu áo trắng từ từ thấm ra rất nhiều máu, nóng vội vô cùng, hét lớn: “Đứng ở nơi đó sớm hay muộn sẽ bị đá rơi trúng, nhẹ nhàng chuyển hắn một chút sẽ không dễ dàng chết như vậy! Không xa, ít nhất có thể tìm tảng đá để ẩn náo!” Thiên Tổ khó khăn lắm mới bò lên khỏi người của Vân Chữ. Nàng cắn răng chịu đựng đau đớn nhìn gương mặt đang hôn mê của Vân Chữ, nói: “Chàng không dễ dàng chết như vậy. Ta biết, chàng luôn luôn là người cứng cỏi, chàng nhất định sẽ không chết.” Nhược Nhất ngẩng đầu xem xét liếc mắt lên bầu trời một cái, sương mù đã tản ra, Tử Ly không biết đi nơi nào, chín đầu của Cửu Man bị dính vào một khối băng thật lớn, cho dù nó giãy dụa như thế nào cũng không thể làm khối băng vỡ vụn. Một thân áo giáp như núi của Cửu Man vốn chính là rất nặng, mà nay còn có thêm một khối băng lớn như vậy nữa, lại càng cực kỳ nặng, kéo chính đầu của nó rơi xuống, cuối cùng rơi xuống một thung lũng nhỏ xa xa. Nhược Nhất vừa quát: “Có nội đan của nàng, hắn không dễ dàng chết như vậy, thừa dịp lúc này chúng ta đi thôi!” Thiên Tổ cố hết sức nâng Vân Chữ dậy đi về hướng Nhược Nhất, Nhược Nhất xoay người đi phía trước dò đường, tìm kiếm một nơi có thể ẩn náo. Trước khi rời đi, Nhược Nhất nhìn không được quay đầu nhìn về khe núi bụi đất mù mịt kia, nàng nhìn thấy một chút ánh sáng màu trắng loáng thoáng lóe sáng trong đám bụi mờ. Cẩn chặt rằng, cuối cùng nàng chạy về hướng rừng núi phía xa. Trong đám bụi mờ, Cửu Man từ từ ngừng giãy dụa, chín đầu đồng thời mở miệng nói: “Cửu Vĩ Hồ tiểu nhi.” Âm sắc mặc dù già nua khàn khàn, nhưng thanh như tiếng chuông lớn, tuyên truyền giác ngộ, khí phách lộ ra ngoài, khiến lòng người khiếp sợ, “Vì sao cản trở lão phu.” Hào quang rút đi, quần áo người nọ bị gió mạnh thổi bay phần phật, tóc trắng như tuyết bị làn

gió trêu đùa có chút rối loạn, thế nhưng hình dáng của hắn lại sừng sững như núi, vững vàng, phong thái tuyệt đỉnh vô song. “Nhanh chóng thu hồi pháp thuật, lão phu tha chết cho ngươi.” “Cửu Man.” Thương Tiều hơi hơi mở miệng nói, “Cửu Châu ngày nay không còn là Cửu Châu để cho đại yêu tộc các ngươi hoành hành, mảnh đất dưới chân ngươi, là lãnh địa của yêu tộc do Cửu Vĩ Bạch Hồ ta thống trị. Thương cổ yêu thú, vốn không nên xuất hiện trở lại.” “Cửu Vĩ Bạch Hồ. . . .” Cửu Man bỗng nhiên cười to, “Ha ha ha ha, hay ột Cửu Vĩ Bạch Hồ, kết cục lại để cho ngươi chiếm được tiện nghi. Tiểu nhi tên gì?” “Tự đi hỏi quỷ sai đi.” Rốt cục Nhược Nhất tìm được một sơn động. Nơi đây cách chỗ của Cửu man cũng rất gần, thế nhưng sắc mặt Vân Chữ quả thật rất tái nhợt, trong lòng Nhược Nhất có chút không yên, rõ ràng gần đây chỉ có chỗ này để trốn. Thiên Tổ vừa mới để Vân Chữ xuống, chính mình choáng váng, ngã ngối ở bên cạnh. Nhược Nhất lo lắng nhìn nàng ta, lại lo lắng nhìn về hướng cửa động. Từ đầu đến cuối vẫn cảm thấy không an tâm được. Tử Ly cho dù lợi hại hơn nữa, thế nhưng đối phương dù sao cũng là yêu thú thượng cổ. Thương Tiều sẽ hỗ trợ không? Nhược Nhất suy nghĩ, hẳn là sẽ làm, dù sao nàng vẫn cảm thấy được Tử Ly và Tiều Thương có mối quan hệ với nhau, tuy rằng lần trước ở trận đại chiến hắc xà tinh biểu hiện của bọn họ là thù địch nhiều hơn là hữu nghị. “Nhược Nhất.” Thiên Tổ bỗng nhiên nói, “Không cần phải lo lắng cho chúng ta, động này mặc dù gần, nhưng rất bí mật. Ta thì sẽ bảo vệ Vân Chữ, nàng nên đi giúp Tử Ly đi.” Nhược Nhất sững sốt, ngỡ ngàng nói: “Ta?” Bỗng nhiên cười tự giễu, “Ta ngay cả giết một con gà cũng phải gào to hết nửa ngày, sao có thể giúp đỡ hắn đây, ngược lại thành ra liên lụy hắn.” Thiên Tổ nghe xong lời này lại sững sốt, suy nghĩ nửa ngày nói: “Nhược Nhất tội gì tự hạ mình, dựa vào năng lực của nàng, nhất định là có thể giúp đỡ.” “A, có khi ta có chút mưu ma chước quỷ, thế nhưng đối phó yêu thú như vậy thật sự bất lực.” “Nhược Nhất.” Thiên Tổ im lặng trong chốc lát nói, “Chẳng lẽ, nàng không biết nàng có được sức mạnh gì sao?” Nhược Nhất đột nhiên giật mình. Thiên Tổ cười khổ một tiếng, lại nói: “Nhược Nhất quả nhiên là người thấp phần may mắn, nàng thế nhưng trong vô tình đạt được năng lực mà ngay cả bản thân cũng không biết, thật là may mắn.” Năng lực. Nàng có thể có năng lực gì? Ấn ký sau gáy hơi hơi phát lạnh, Nhược Nhất bỗng nhiên nhớ tới lần trước lúc Thương Tiều cắn nàng có cảm giác như có một dòng khí quái dị tràn vào cơ thể. Có thể nào là khi đó Thương Tiều đã làm cái gì? Thế nhưng Vũ La rõ ràng nói, ấn này sẽ chỉ làm cho thể chất của người bị ấn ký tốt hơn mà thôi, làm sao có năng lực lớn mạnh gì.

[1] Tử cục: hoàn cảnh chết

Edit: Nguyệt Viên

21. Chương 17

Thiên Tổ mãi nhìn Vân Chữ lưu luyến không rời, tựa như hạ xuống quyết tâm gì đó, bỗng nhiên nói: “Nhược Nhất, ba người chúng ta trốn chung ở chỗ này chẳng khác gì ngồi chờ chết.”

Nhược Nhất vẫn đắm chìm vào nỗi sợ hãi vì bản thân bỗng nhiên có một nguồn năng lượng, khi nghe được những lời của Thiên Tổ thì có chút hốt hoảng. Theo bản năng gật gật đầu. Tay vuốt cái ấn ký suy nghĩ, trong cơ thể nàng hiện tại có phải đang từ từ phát sinh những thay đổi hay không? Cuối cùng nàng cũng sẽ biến thành một loài yêu quái, sau đó rốt cuộc sẽ không quay về được hiện đại? Cả cuộc đời phải ở lại thế giới này chiến đấu với đủ loại yêu quái? Thiên Tổ tiếp tục nói: “Nhược Nhất, ta mặc dù không biết năng lực trong thân thể nàng đến độ nào, cũng không biết rốt cuộc dùng nó như thế nào, nhưng hiện tại nếu có thể đem năng lực của nàng dẫn ra, cũng là một cách đánh lạc hướng yêu quái lớn mạnh kia.” “Dẫn ra? Làm thế nào có thể dẫn ra?” Thiên Tổ cười cười, “Nhược Nhất, nàng đã quên ta là hồ yêu sao? Hồ yêu có sở trường nhất về thuật Dụ Hoặc, loại thuật này có khả năng mê hoặc tâm trí con người, đương nhiên cũng có thể dẫn cái ấn giấu trong thân thể nàng ra. Nhược Nhất có nguyện ý muốn thử một lần không?” “Làm thử. . . .” Nhược Nhất chớp mắt, mơ hồ phục hồi lại tinh thần, “Nàng nói là, sẽ giúp ta dẫn dụ cái năng lực kia ra, cho ta sử dụng, sau đó ta có thể đi trợ giúp Tử Ly?” “Ta là không biết có thể thành công hay không, chỉ là hiện tại không còn biện pháp nào khác, hãy thử xem đi.” “Thế nhưng. Nội đan của ngươi không phải đã đưa cho Vân Chữ rồi sao?” “Hồ ly vốn có tính mê hoặc, đó là tính trời sinh không thể dễ dàng mất đi. Lúc đó, Nhược Nhất, nàng chỉ cần tin tưởng ta là tốt rồi.” Nhược Nhất cái hiểu cái không hiểu gật gật đầu. Hiện giờ đang đối đầu kẻ địch mạnh, Vân Chữ hôn mê bất tỉnh, Tử Ly chưa biết sống chết ra sao, bản

thân Thiên Tố lại bị trọng thương, chỉ có nàng còn có chút năng lực có thể chống phá một chút, tuy rằng có thể là như thế nhưng cũng không phải là điều vui mừng gì, nhưng cũng không phải là không có hi vọng. Về phần sau khi đạt được năng lực sẽ có những hậu quả lộn xộn gì hay không, những chuyện này đầu tạm thời buông bỏ. Đời người khó tránh khỏi có mấy lần gặp chuyện, khi làm thì bất chấp hậu quả. Thấy Nhược Nhất từ lúc khi bình tĩnh có biểu hiện kiên định, Thiên Tố vui mừng nở nụ cười, sau đó đưa ánh mắt bị thương nhìn xuống dưới. Nhìn chăm chăm vào Vân Chữ một hồi lâu, mới quay đầu sang Nhược Nhất nói: “Như thế này, nàng sẽ nhìn thấy một ít ảo giác, có lẽ là những chuyện trước kia nàng đã trải qua, sẽ không có ảnh hưởng gì đến nàng, cho nên không cần quá lo lắng. Hiện tại hãy thả lỏng chút, nhìn vào đôi mắt của ta.” Mắt của Thiên Tố bị tiếng gào thét của Cửu Man làm cho có chút sung huyết, nhưng ánh mắt của nàng vẫn sáng lên một cách lạ thường, giống như làn sóng nước dập dờn phản chiếu ánh sáng lại càng đi sâu vào lòng người. “Nhược Nhất.” Thiên Tố dịu dàng gọi của nàng tên, “Nhan Nhược Nhất.” Một lần nữa gọi tên nàng, phẳng giống như đang không ngừng niệm một câu chú, muốn trói buộc nàng lại mới thôi. Dần dần, giọng nói tựa như càng lúc càng xa, hướng xa dần về phía chân trời, từ gần đến xa, phút chốc giọng nói kia trầm xuống, lại nhẹ nhàng từ xa gọi trở về gần bên nàng. “Nhan Nhược Nhất.” Một giọng nói quen thuộc như vậy. Thương Tiều! Nhược Nhất bỗng dưng hoàn hồn, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi, chợt nàng nhìn thấy quần áo màu trắng của Thương Tiều nhuộm đầy máu tươi, ở trong một phòng giam u ám, người ngồi tựa vào góc tường, hô hấp yếu ớt, chính mình lại ngồi ở bên cạnh Thương Tiều, vẻ mặt rầu rĩ. Nhược Nhất nhớ rõ, đó là lúc cách đây rất lâu bọn họ ở trên đường đi, Thương Tiều bị một lão yêu bà chằm trúng, liền đem bắt hai người bọn họ về, muốn nấu thành canh uống. Khi đó Thương Tiều đang khôi phục lại yêu lực bị phân tán, hoàn toàn không phải là đối thủ của lão yêu bà, cho nên sau một trận phản kháng, bị đánh vô cùng thê thảm, không đứng dậy nổi. “Nhan Nhược Nhất, đừng bày ra bộ mặt như thế. Rất khó coi.” Vẻ mặt của hắn lúc này rất mơ hồ, khiến cho người ta nhìn không rõ. Nhược Nhất nghe thấy khi đó chính mình nói: “Bộ mặt ta như thế này thì làm sao! Chính là tán dương người bị đánh cho khó coi, không cho phép ta vĩnh viễn không bày ra bộ mặt thôi à! Người còn là Cửu Vĩ Bạch Hồ lợi hại nhất ư, ngay cả một lão yêu bà, già đến độ lông tóc đều rụng hết cũng đâu không lại. Như thế cũng tốt, bị bắt để nấu canh, ta còn chưa lấy chồng thì đã chết, người phải bồi thường đó!” Giọng nói của hắn mang theo một chút khí lạnh trời sinh, hỏi: “Bồi thường cái gì?” “Bồi thường cho ta một tình nhân trong mộng!” Nàng cố tình gây sự mà yêu cầu. Thương Tiều tựa hồ bỗng chốc nở nụ cười: “Người nào lại xúi quẩy đến như vậy?” “. . . . Người trong mộng của ta chính là hắc y kiếm khách một thân tiêu sái, sẽ có ánh mắt sắc bén, nói năng ngắn gọn, võ công cao thâm, và quan trọng hơn cả, chính là phải mười bước giết chết một người, tạo cho người ta có cảm giác ngàn dặm không lưu lại dấu vết.” Hắc y kiếm khách. . . . Nhược Nhất nhất thời hoảng loạn, nàng đã từng có nói như vậy đối với Thương Tiều hay sao? Cũng đúng, ngoại trừ lai lịch của nàng ra, Nhan Nhược Nhất cơ hồ hầu như đều nói hết suy nghĩ của mình cho Thương Tiều nghe. Nhan Nhược Nhất. Tiếng gọi tên nàng dần dần trở nên tang thương. Nhan Nhược Nhất của trước kia vẫn như cũ luôn ở bên cạnh Thương Tiều đâu vô mồm. Mà nàng cũng không tự chủ được bước lui về sau mãi cho đến khi rốt cuộc không còn nhìn thấy căn phòng giam u ám kia nữa. Tâm trí nàng trở nên hỗn loạn, chợt có một giọng nói tang thương cảnh báo nàng: ” Nhan Nhược Nhất, trong lúc mộng muội đó, vạn vật tang thương. Trần duyên nghiệp chướng, mộng phù du ngắn ngủi, mây nhẹ trôi đi, một hạt cát trong sa mạc, có được cũng thân nhiên, mất đi cũng hững hờ, nhớ lấy...” “Phải....” là giọng nói của ông lão kia! Giọng nói của ông lão đã đưa nàng trở về Cửu Châu. “Ông là ai” Nhược Nhất đuổi theo giọng nói kia, nhưng phía trước một màn đen tối, cái gì cũng không thấy, “Từ từ”. Nhược Nhất đuổi theo hai bước, cảm thấy ẩn kỵ phía sau tai bỗng nhiên bắt đầu phát lạnh, giống như từ từ kết thành những mảng băng vụn, từng chút từng chút nhập vào trong da thịt. Nhưng lại không gây cho nàng cảm giác đau đớn, chỉ là cái đó có một chút giống như chua giống như chát, khiến nàng không khỏi khẽ nhíu mày. Bỗng nhiên, chỗ đó giống như không còn cảm giác được gì nữa. Nhược Nhất chợt nghe thấy một giọng nói suy yếu phá vỡ đám sương mà thâm nhập vào lỗ tai của nàng: “Nhược Nhất, tỉnh tỉnh.” Nàng đột nhiên mở mắt, sơn động vẫn chính là cái sơn động ấy, vẻ mặt của Thiên Tố phức tạp ngồi ở bên người nàng, sắc mặt nàng ấy tái nhợt gần như trong suốt. Nhược Nhất nhanh chóng ngồi dậy đến bên nàng ấy, có chút lo lắng nói: “Thiên Tố, nàng không có việc gì chứ?” Thiên Tố trầm mặc trong chốc lát nói: “Không sao cả. Nhược Nhất, năng lực trong người người thật là kỳ quái, ta quả thật dần dần nó ra rồi, thế nhưng lại không thấy có gì hiện ra. Nhược Nhất bản thân nàng có cảm giác gì không?” Nhược Nhất sờ sờ vào ấn ký, nói: “Vốn lúc đầu nó còn lạnh lạnh, thế nhưng bây giờ lại không có cảm giác gì.” “Nhược Nhất, mới vừa rồi ở trong ảo giác, nàng trông thấy cái gì?” Nhược Nhất trầm mặc một cái rồi chớp mắt: “Một ông lão và. Hắc y kiếm khách, hắc y kiếm khách.” Nhược Nhất bỗng chốc đứng lên, bình tĩnh nhận ra được điều gì, nói: “Là hắn!” Rồi liền xoay người chạy về hướng cửa động. Thiên Tố nhanh chóng giữ chặt

tay Nhược Nhất lại: “Nhược Nhất, nàng chậm đã, ta có một chuyện muốn nhờ.” Nhược Nhất cảm thấy hai tay bắt lấy mình lạnh như băng, nàng quay đầu nhìn Thiên Tổ, phát hiện cả người của nàng ta đều trở nên trong suốt, nàng dường như có thể nhìn xuyên thấu qua người Thiên Tổ thấy được mặt của Vân Chữ nằm ở phía sau qua nàng ta. Nhược Nhất vô cùng hoảng sợ, ngây dại. “Ta sợ là không còn bao nhiêu thời gian nữa.” Thiên Tổ nói, “Hôm nay, nếu mọi người may mắn chạy thoát, xin nhất định đừng nói cho Vân Chữ, ta đem nội đan cho hần. Hần là một người kiêu ngạo, ta không muốn cuộc sống sau này của hần không được vui vẻ. Nếu hần có hỏi ta, nàng hãy nói ta đã bị Cửu Man ăn thịt là được rồi.” “Thiên Tổ.” “Nàng có thể đồng ý yêu cầu của ta không?” Môi của Nhược Nhất mấp máy, tay của Thiên Tổ càng ngày càng lạnh như băng, trong suốt, Nhược Nhất vội vàng nói: “Ta đồng ý, ta đồng ý.” Thiên Tổ vui sướng thả tay, quay đầu lại nhìn Vân Chữ: “Kỳ thật, như vậy cũng tốt, hần sẽ không cần rơi vào thế khó xử.” Thân ảnh của nàng càng ngày càng mờ hồ, tựa như sắp biến mất lập tức, “Nhược Nhất, đạo hạnh của ta còn kém, không thể nhìn ra được năng lực trong cơ thể nàng ra sao, nhưng ta biết, năng lực này khá lớn. Nếu có thể sử dụng tốt, thì không chừng có thể phong ấn được Cửu Man.” “Thiên Tổ.” Nhược Nhất cảm thấy được chính miệng đắng chát không nói ra lời, vẫn cứ cho rằng mình không có tài cán gì. “Nàng quay về đi giúp Tử Ly đi.” Thiên Tổ nói, “Vào lúc cuối cùng này, ta muốn ở một mình với hần.” Nhược Nhất nhắm mắt, áp chế thê lương trong lòng, cuối cùng nhắm tâm, xoay người rời đi. Thiên Tổ mỉm môi mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve hai má của Vân Chữ: “Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, chàng bị trọng thương hôn mê, mà bây giờ chúng ta lại phải sắp xa nhau, chàng vẫn là trọng thương hôn mê. Đúng là ý trời. Vậy cũng coi như tình cảm giữa chúng ta có khởi đầu và cũng có kết thúc.” Nhược Nhất đi ra cửa động, trong lòng có chút buồn bã. Nàng biết sau khi yêu quá mất đi nội đan sẽ nhanh chóng trở nên già nua, nhưng ít ra cũng còn có thể sống thêm hai ba tháng. Nhưng hiện giờ Thiên Tổ nhanh chóng tiêu tan như vậy, nhất định là do vừa rồi giúp nàng dẫn dụ năng lực kia ra, làm tiêu hao hết yêu lực còn lại trong cơ thể. Thiên Tổ nàng ta, là muốn dùng hết tất cả năng lực của mình, giúp cho Vân Chữ giành cơ hội sống sót, cho dù là chỉ có một ít hy vọng. Nàng ta cũng tình nguyện dùng mạng sống của mình để đổi lấy. Nhan Nhược Nhất, trận chiến này quyết không thể thất bại. Nhược Nhất nghĩ, nếu mà phụ lòng một sinh mệnh đã phó thác ỉn, nàng thực sự không thể bồi thường nổi.

Edit: Hạnh Dung

Beta: Nguyệt Viên

22. Chương 18

Lúc Nhược Nhất chạy về chỗ cũ, khe núi nơi Cửu Man rơi xuống đã không còn màn bụi mờ bao quanh nữa, nó giống như thực thanh thần ngồi ở khe núi, chín đầu giao lại như đang đùa nghịch. Nhược Nhất lo lắng chạy tới, vội vàng tìm kiếm bóng dáng của một người. “Đỉnh linh.” Một tiếng chuông thanh thúy vang lên, ngăn bước chân của Nhược Nhất lại. Ở chỗ rẽ phía trước, có một người thần bí bịt mặt khoanh tay đứng yên, tựa hồ như đã đứng đó chờ nàng từ rất lâu. Nhược Nhất ngăn ra, nghĩ thầm, Tử Ly chính là Thương Tiều, như vậy hần là ai? Vì sao lại hết lần này đến lần khác ra tay cứu giúp nàng? Thế nhưng cứ mặc kệ hần là ai, hiện tại quan trọng trước mắt chính là phải đối phó với Cửu Man kia. Nhược Nhất lập tức ổn định lại tinh thần, nói: “Hiệp sĩ, hai lần trước ân cứu mạng của hiệp sĩ, mặc kệ đó là do trùng hợp hay là cố tình, Nhan Nhược Nhất vẫn sẽ mãi ghi nhớ ở trong lòng. Mà hôm nay, nếu hiệp sĩ có thể nguyện ý trợ giúp ta thêm một lần nữa, Nhược Nhất ta nhất định sẽ vô cùng cảm kích, nếu người không muốn cùng tham dự, ta đương nhiên sẽ không miễn cưỡng. Hiệp.” “Yêu thú thượng cổ Cửu Man, trước khi bị phong ấn đã mang ma khí, chính là điềm báo nhập ma.” Nam nhân thần bí kia liền cắt ngang lời nói của Nhược Nhất, giọng nói của hần cực kỳ mờ hồ, không thể phân biệt được là già hay trẻ, nhưng tiết tấu cùng ngữ khí nói chuyện của hần khiến cho Nhược Nhất cảm giác có một chút quen thuộc, “Mới vừa rồi vị thiếu hiệp kia đã bị Cửu Man nuốt vào trong bụng.” Nhược Nhất vừa nghe xong, thần sắc đột nhiên biến đổi, mắt tròn sục trùng về phía Cửu Man — bộ dạng của hần như vậy quả thật rất giống như đã ăn được một bữa no nê. Có thể nào hần đã đang tiêu hóa Thương Tiều. Nhược Nhất lập tức luống cuống, cũng không quản phía trước có đường đi hay không, liền nhanh chóng nhìn chằm chằm Cửu Man mà xông thẳng tới hướng đó. “Đỉnh linh.” Chuông bạc lại vang lên thêm một tiếng, ngay lập tức động tác của Nhược Nhất cứng đờ, giống như bị điểm huyệt đứng ở một chỗ. Trong giọng nói của nam nhân thần bí kia mang theo một sự mỉa mai, nói: “Sức mạnh của yêu quái đều có liên hệ với nội đan ở bên trong, nội đan của Cửu Man

nằm ở sâu trong bụng. Thể xác bên ngoài rất kiên cố, không phải thiên lôi thì không thể bỏ ra được. Bây giờ thực chỉ có duy nhất một cách, chính là chủ động bị hấn cắn nuốt, xâm nhập vào bên trong bụng hấn, phá đi nội đan, đây cũng chỉ là cách tìm đường thắng trong cảnh nguy hiểm. Như vậy, Thương Tiêu chính là chủ động nhảy vào miệng của Cửu Man? Tinh thần của Nhược Nhất hơi bình tĩnh lại. “Trong tình trạng hiện giờ, Cửu Man mặc dù bị suy yếu, nhưng nội đan nên trong đã tích lũy yêu khí vạn năm. Dựa vào sức lực của thiếu niên hiệp kia, thực không thể phá nó được. Hiện giờ, chỉ có thể nhờ vào lực phong ấn của thần linh thượng cổ lưu lại để trấn áp.” “Phong ấn?” Nhược Nhất mở miệng nói, “Thương Tiêu tu luyện theo sát đạo, hấn làm sao có thuật Phong Ấn gì!” Nếu hấn có, thì hai trăm năm trước cần gì phải mượn tay với Tử Đan, giam cầm bản thân mình trong huyền băng. “Hấn không được, nàng được.” Nam nhân thần bí kia bỗng nhiên lạnh lùng nói: “Hiện giờ chỉ có nàng mới có thể giúp hấn.” “Ta?” Nhược Nhất liền nghĩ đến năng lực bên trong thân thể của mình, không cách nào áp chế được hiếu kỳ trong lòng: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người là ai? Người biết được điều gì sao!” “Thương Tiêu cũng không còn mạng để đợi ta trả lời câu hỏi của nàng.” Chỉ một câu nói liền đem mọi hiếu kỳ bao trùm trong đầu của Nhược Nhất áp chế xuống. Nam nhân thần bí nói tiếp, “Ta có thể trợ giúp nàng vào trong cơ thể của Cửu Man mà không bị tiêu hóa, nàng hãy mau chóng tìm nội đan của Cửu Man, đem phong ấn lại, nếu không, ma khí của Thương Tiêu mà bị ma khí của Cửu Man dẫn dụ ra, sự việc lúc đó càng khó có thể giải quyết.” Chuông bạc vang lên một tiếng, Nhược Nhất lúc này có thể cảm thấy thân thể mình liền trở nên nhẹ hẫng, có thể hoạt động tự do trở lại. “Bây giờ, ta đưa nàng qua đó, để Cửu Man ăn thịt.” Nhược Nhất nghe sơ qua lời này, trong lòng rung mình một chút, nam nhân thần bí nhận ra được tâm lý của Nhược Nhất: “Nàng sợ có đúng không?” “Sợ.” Nhược Nhất nói, “Nhưng nhất định phải đi.” Ánh mắt nàng liền sáng quắc, nhìn nam nhân thần bí đang im lặng. Dưới chân gió nổi lên, nam nhân thần bí làm phép khiến cho Nhược Nhất bay lên trời, hấn vung tay lên, Nhược Nhất chỉ cảm thấy dưới chân chợt xuất hiện một cỗ lực mạnh mẽ đẩy về phía trước, người nàng bay thẳng về hướng Cửu Man. Thấy thân hình to lớn của Cửu Man ngày càng gần, khiến cho người ta thập phần hoảng sợ. Trên cái lưng có những thứ giống như mũi khoang nhô ra, chín cái đầu hiện ra những xương nhỏ nhọn sắc, cùng với chín cái miệng cứng chắc, thấy thể trong lòng Nhược Nhất liền phát run. Nàng cảm giác mình tựa như một con muỗi, nhẹ nhàng nhanh chóng sẽ tan xương nát thịt. Trong đầu Nhược Nhất đang suy nghĩ lát nữa sẽ phải đâm đầu như thế nào vào trong miệng của Cửu Man, cũng không dự đoán được một trong chín cái đầu kia đã luôn theo dõi nàng, miệng từ từ há ra. Nhược Nhất đột nhiên nghĩ được một cỗ tanh tươi, phía sau quang ảnh liền tối sầm lại, nàng quay nhanh đầu nhìn lại, nhất thời trong lòng không thôi kinh hãi, miệng Cửu Man đang tới gần cực nhanh, nàng thậm chí có thể thấy được rãnh mạch cấu tạo miệng của nó, đầu lưỡi một màu đen thui, mặt trên đầy những nhú lưỡi thô ráp. Nhược Nhất theo bản năng muốn chạy trốn đi, nhưng miệng Cửu Man ngay lập tức liền bỗng nhiên cuộn cuộn nổi lên một lực hút đem nàng cuốn kéo vào bên trong. Ánh sáng hoàn toàn nhanh chóng biến mất, Nhược Nhất ngã nhào ở trên đầu lưỡi của Cửu Man, quần áo của nàng bị nhú lưỡi kéo xuống, nàng tựa như viên kẹo, nhanh như chớp liền theo hướng khoang miệng sâu của Cửu Man trôi đi. Cổ họng Cửu Man liền bắt đầu khởi động một cái, Nhược Nhất hoàn toàn không thể phản kháng cứ thế bị nuốt đi xuống. Thì ra, cảm giác bị ăn là như thế này, Nhược Nhất nghĩ, may mắn là Cửu Man không có thói quen nhai kỹ thức ăn. Theo chất lỏng nhày dính đi xuống, Nhược Nhất dần dần cảm thấy nóng bỏng khi đụng tới chỗ chất lỏng, trong lòng Nhược Nhất biết được đây chính là dịch tiêu hóa của Cửu Man, trong lòng nàng có chút lo lắng, sợ còn chưa có tới dạ dày thì đã bị tiêu hóa thành một bộ xương rồi, thế nhưng cảm giác bị nóng bỏng đạt tới mức độ nhất định, thì lại đột nhiên dừng lại. Trong lòng Nhược Nhất biết rõ nhất định nam nhân thần bí kia thi triển pháp thuật gì đó trên người nàng đã có tác dụng. Tinh thần Nhược Nhất liền ổn định, không có một chút sợ hãi, nhanh chóng đứng lên. Lại trượt một lần nữa, lần này Nhược Nhất cảm giác thân mình buông lỏng, lọt vào một khoảng không gian rất lớn. Bốn phía xung quanh là vách tường bằng thịt cực mềm, Nhược Nhất tiến lên một bước, liền cảm thấy dưới chân có một đồng dịch nhày cao tới đầu gối. Có lẽ nơi này chính là dạ dày của Cửu Man. Ở đây mùi vị chua thối càng nồng nặc, khiến Nhược Nhất mới hít một hơi liền phải chảy rờn nước mắt. Nhược Nhất cúi xuống xé vài mảnh vấy dưới chân, qua loa bịt miệng mũi lại, trong bóng tối của dạ dày Cửu Man, Nhược Nhất bước thấp bước cao đi về một hướng, rốt cục nàng cũng đụng tới vách dạ dày, rồi men theo nó mà tiếp tục đi xuống phía dưới. Trong bóng tối bao trùm, trừ âm thanh bị khuấy động của chất lỏng dưới chân, cái gì Nhược Nhất cũng không có nghe thấy, trời sinh con người vốn sợ hãi bóng tối khiến chân nàng có chút run rẩy, hơn nữa đây là một nơi cảnh tượng hoàn toàn lạ lẫm, cũng không ai biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì. Vách dạ dày đột nhiên nổi lên một trận nhu động kịch liệt, Nhược Nhất giữ vững không được, liền chật vật ngã xuống, trong nháy mắt dịch dạ dày Cửu Man liền tràn đầy vào miệng mũi của nàng, cảm giác bị nóng bỏng kéo dài xuống khắp cơ thể, chất lỏng nhờn nhớt

ấy khiến nàng thập phần khổ cực, liên tục làm cho nàng phải nôn ói, ho khan. Vất vả thêm một lần nữa mới đứng lên được, miệng cùng mũi khó chịu tột cùng khiến cho nàng đầu óc hỗn loạn, không dám nhúc nhích tiến về phía trước nữa bước. Trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng “ợ” rất lớn, chính là của Cửu Man phát ra. Ợ cái gì mà ợ! Nhược Nhất cơ hồ muốn chửi ầm lên, cái âm thanh kia ở trong khoảng không dạ dày càng ngày càng lớn, mặc dù Nhược Nhất đã gắt gao che cái lỗ tai, nhưng lồng ngực vẫn là bị chấn động phát đau đớn. Nghỉ ngơi một hồi lâu, nén nhịn xuống thân thể không được khỏe, Nhược Nhất vất vả cất bước tiếp tục men theo vách dạ dày mà đi tới trước. Không thể lùi bước cũng không thể dừng lại, bởi vì nàng biết Thương Tiều cũng đang ở trong bụng của Cửu Man, Nhan Nhược Nhất liền nhanh chóng chấm dứt những suy nghĩ về đường lui của mình. Nhược Nhất không biết đã đi được bao lâu, đôi mắt của nàng bị mùi chua thối trong dạ dày xông lên, khiến mắt nàng không chảy ra được nước mắt nữa, khô khốc đau đớn. Đi qua một cái đường hẹp, bỗng nhiên trước mắt hiện lại một tia sáng nhạt. Mặc dù ánh sáng khá mờ, nhưng trong cái không gian u tối như thế này thì chói sáng không ngừng. Trong lòng Nhược Nhất suy nghĩ, đi về hướng tia sáng đó. Tiến lên từ từ, Nhược Nhất cảm thấy được dịch dạ dày dưới chân càng ngày càng ít dần, mùi vị chua thối đâm vào mũi cũng dần dần biến mất. Ngược lại, ánh sáng kia thì ngày càng tỏa sáng đến chói mắt. Đi đến cuối vách dạ dày, trước mắt không gian liền trở nên rộng sáng, trong không gian này, ở phía trên cao hơn đầu người thấy có một đại kim châu đang di động trong khoảng không, chiếu rọi sáng ngời khắp bốn phía. Thế nhưng ở trên viên kim châu này, Nhược Nhất lại mơ hồ thấy có vài tia màu đen di động, không ngừng xoay tròn quanh viên kim châu. Kim châu này nhất định chính là nội đan của Cửu Man, thế nhưng tia màu đen kia chính là cái gì? Chẳng lẽ theo lời nam nhân thần bí kia nói, Cửu Man bị phong ấn trước khi nhập ma, đó có phải đều là ma khí của hắn hay không? Nhược Nhất tập trung nhìn vào, phát hiện có những tia màu đen không chỉ có quay chung quanh viên kim châu đang xoay tròn, mà còn có một tia lướt nhẹ nhàng đi ra ngoài, kéo dài tới một cái góc tối. Mà ở ngay trên mặt đất lại có một thanh trường kiếm, đó không phải là kiếm mà Tử Ly hay mang theo sao! Nhược Nhất liền chợt thấy rung mình, dự cảm được có điều gì không lành, liền vội vàng chạy tới góc tối đó. Ở ngay vách tường thịt có một người, Nhược Nhất nhất thời giật mình, người cứng đờ. Mái tóc trắng, đồng tử màu đỏ máu, răng nanh và móng tay dài nhọn, khuôn mặt hiện lên yêu văn mày tím còn có ma ấn ký ở giữa mi tâm. Là Thương Tiều, Thương Tiều nhập ma, lần trước đã thấy, Nhược Nhất gặp qua một lần liền không thể quên. Hắn. Quả thực là bị ma khí của Cửu Man ảnh hưởng rồi sao? “Thương Tiều.” Nhược Nhất run rẩy vươn tay ra, đầu ngón tay vừa mới đụng tới ống tay áo Thương Tiều, Thương Tiều cảm giác thân thể giống như bị cái gì đó đốt cháy, bỗng dưng nhảy ra xa mấy trượng: “Cút đi!” Hắn trầm giọng khê quát. Giọng nói cực kỳ run rẩy, tựa hồ như đang ra sức cất lực kiềm nén cái gì: “Không được phép tới gần ta.” Nhược Nhất hít sâu một hơi, thu hồi tay về, làm cho chính mình tỉnh táo lại: “Ta ngẫu nhiên không hiểu sau có được năng lực kỳ lạ, tuy rằng bây giờ ta không biết sử dụng nó như thế nào, nhưng mà ta sẽ thử giúp người.” “Không cần.” Trên trán Thương Tiều xuất hiện mồ hôi lạnh chảy xuống, hắn dốc sức che giấu sự run rẩy của bản thân, “Cút đi. Đi ra ngoài.” Nhược Nhất lại hít một hơi sâu, nói: “Thương Tiều, nếu có thể, ta thật sự muốn thoát ra khỏi đây nhanh hơn so với ai khác. Nhan Nhược Nhất ta rất sợ đau hơn nữa lại càng sợ chết. Thế nhưng.” Ánh mắt Nhược Nhất buông xuống, mang theo một chút giọng điệu chế giễu bản thân: “Dù ta cố tình như thế nào cũng trốn không thoát được.” Đôi mắt màu máu khê động, đồng tử đục ngầu từ từ phản chiếu rõ nét hình bóng của Nhược Nhất. Dáng vẻ của Nhược Nhất hiện tại, giống như trước kia nàng khi cầm chén mì khét dính do Thương Tiều nấu, đôi mắt đỏ hoe vì khóc, vừa ăn vừa mắng: “Lần sau người mà còn làm chuyện như vậy, cho dù người nấu sơn hào hải vị mời ta đến ăn, ta cũng sẽ không tha thứ cho người.” Thế nhưng, mặc kệ lần sau Thương Tiều lại làm chuyện gì, nàng vẫn là cầm chén mì khét dính, vừa khóc vừa nói ra những lời này. Hết lần này đến lần khác đều không nhận tâm nên đành phải tha thứ cho hắn. “Nhan Nhược Nhất.” Trong ngực Thương Tiều cảm thấy ầm ập, không biết vào lúc nào, ma ấn ở giữa lòng mày đã dần dần phai nhạt. Vào đúng lúc này, thân thể Cửu Man bỗng nhiên bắt đầu chấn động kịch liệt, nội đan mãnh liệt bộc phát ra vô số tia sáng sắc bén, yêu lực nhất thời lan tỏa tràn ngập khắp xung quanh. Hiển nhiên là bên ngoài đang có người đấu pháp với Cửu Man, có người đến giúp bọn họ hay sao? Thế nhưng đó chính là ai? Mặc kệ hắn là ai, hiện tại ai muốn tiêu diệt Cửu Man thì chính là đồng minh. Trong lòng Nhược Nhất vui vẻ, hiện tại coi như là trong ngoài cùng phối hợp? Nếu như Thương Tiều có thể đè ép ma khí xuống, mặc dù nàng không thể phong ấn Cửu Man, nhưng hủy diệt nội đan cũng không phải là không thể. Nàng đang nghĩ ngợi, đột nhiên trong lúc đó yêu khí ánh sắc vàng của nội đan liền yếu đi, mà tia màu đen quanh viên kim châu càng lúc càng di động mãnh liệt tựa như sương mù đang dần thấm vào bên trong kim đan, chỉ trong chốc lát bên trong kim đan liền có bóng đen rung động. Làn yêu khí trào ra dần dần hỗn tạp, mang một mùi cổ quái. Lúc này Nhược

Nhất cảm thấy nội tâm bỗng nhiên buồn bực chịu không nổi, thầm nghĩ phải hủy hoại cái gì đó mới được. Chợt trong đầu lóe lên một suy nghĩ, nàng cả kinh, trong lòng nhất thời biết rõ mình đang bị sự ảnh hưởng của ma khí. Thế nhưng vì sao ma khí này lại đột nhiên tăng vọt như thế? Chẳng lẽ hiện tại Cửu Man đang nhập ma hay sao? Vậy Thương Tiều đâu? Nhược Nhất lo lắng nhanh chóng nhìn về phía Thương Tiều, thế nhưng lại không còn thấy bóng người! “Thương Tiều!” Nhược Nhất lớn tiếng la lên, hấn trốn đi, vì cái gì. Vì sợ hãi sau khi nhập ma sẽ ngộ sát nàng hay sao? “Thương.” Phía sau đột nhiên có một cổ lực mạnh mẽ đánh úp lại, Nhược Nhất bị đánh té ngửa trên mặt đất, cổ nàng bị bóp chặt đến cứng ngắt, làm cả người nàng bị ấn chặt trên mặt đất, Nhược Nhất đưa tay gỡ cái bàn tay tái nhợt lạnh như băng kia, thế nhưng chút sức lực của nàng làm sao có thể so với sức mạnh của đối phương. Liều mạng mở to mắt, Nhược Nhất chăm chú quan sát thấy yêu văn trên gương mặt yêu ma kia ở trước mắt —— Thương Tiều.

Edit: Hạnh Dung

Beta: Nguyệt Viên

23. Chương 19

Bàn tay trên cổ càng siết chặt, sắc mặt Nhược Nhất trở nên đỏ tía. Đôi mắt màu tím vốn trong suốt của Thương Tiều nay chỉ có một mảnh đỏ tươi hỗn độn, răng nanh lộ ra hàn quang âm u. Thương Tiều sẽ giết nàng? “Chạy...” Đôi môi đen sẫm bỗng nhiên run rẩy nói, “Chạy mau...” Thương Tiều còn có thần trí, hấn không muốn giết nàng —— Đúng vậy, nếu không thì dựa vào sức mạnh của hấn, để siết gãy cổ Nhược Nhất so với việc đập chết một con muỗi còn đơn giản hơn. Thế nhưng bây giờ muốn chạy trốn, Nhược Nhất oán hận nghĩ: Người cũng hơi đánh giá ta quá cao đó! Bàn tay khác của Thương Tiều thì để bên tai nàng, Nhược Nhất nhanh trí, quyết định vạch miệng hùm của Thương Tiều, ra sức vặn vẹo đầu, một ngụm cắn trên cổ tay hấn. Một ngụm đầu này cắn rất không nhẹ, nhưng lại không sử dụng toàn lực. Thương Tiều không động đậy. Nhược Nhất phát bực, cắn mạnh, miệng dần dần nhiễm mùi máu tanh. Ma huyết chảy ra, đau đớn làm đầu óc Thương Tiều trong nháy mắt thanh tỉnh lại đôi chút. Màu đỏ trong mắt dần nhạt đi, hấn bóp cổ Nhược Nhất hung hăng ném nàng ra. “Chạy!” Nhược Nhất va vào vách tường thịt, rơi bấn xuống mặt đất. Nàng nhoài thân mình về trước vừa há to miệng hô hấp, vừa chặt vật bò về hướng chỗ tối. Trong lòng nàng thật không sợ gì cho lắm, có lẽ là trong tiềm thức nàng chắc chắn Thương Tiều sẽ không thật sự thương tổn đến tính mạng của nàng. Nhược Nhất thậm chí còn có lòng dạ nghĩ, nếu lúc này Thương Tiều giết nàng, khi tỉnh táo lại hấn có thể thương tâm hay không? Hấn là có đi, nếu không sẽ không liều mạng kêu nàng chạy như vậy. Không ngờ Thương Tiều chỉ thanh tỉnh trong chớp mắt. Dưới sự ảnh hưởng của Ma sát khí đầy rẫy nơi đây, đôi mắt Thương Tiều lại trở nên đục ngầu. Thân ảnh hấn như ánh sáng vọt đến bên Nhược Nhất, lần này hấn không thủ hạ lưu tình, nhắc bàn tay “xoạt” một tiếng, móng tay sắc nhọn xuyên thấu quần áo, ở trên lưng Nhược Nhất vạch ba đường rách da tróc thịt, tạo thành ba vết máu dài. “A!” Nhược Nhất thất thanh kinh hô, cơn đau như lửa đốt sau lưng nói cho nàng biết, Thương Tiều đã nhập ma thật sự rồi, mất đi thần trí. Hấn, thật sự sẽ giết nàng! Bị Thương Tiều giết chết... Nhược Nhất cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới. Thương Tiều không phải một yêu quái tàn bạo, hấn cũng không tiếc rẻ yêu lực của mình mà đi giết chóc. Đối với Nhan Nhược Nhất mà nói, so với Vương của yêu tộc, bá chủ của Cửu Châu, nàng càng hiểu biết Thương Tiều là một nam tử vô cùng cố chấp, không nói một lời đưa tới một chén canh suông mì sợi để nhận lỗi, là một phúc hắc nam [*] trong ngoài bất đồng sẽ cùng nàng đấu vô mồm, bày mưu kế, là một anh hùng luôn trong thời khắc nguy hiểm đầu sôi lửa bỏng mà cứu nàng. Một Thương Tiều như vậy sẽ vì Tử Đàn mà vứt bỏ nàng, nhưng Nhược Nhất chưa từng nghĩ tới có một ngày mình phải chết trong tay hấn. Trong lúc huyết nhục mơ hồ, Nhược Nhất vô lực ngã trên đất, nàng cố hết sức quay đầu, kinh ngạc nhìn lại Thương Tiều, trên gương mặt lộ vẻ tiên diễm của huyết hoa. Một Thương Tiều đã lộ ra hình hài yêu ma đang gợn móng vuốt nhọn của mình đã nhiễm máu đỏ, ngơ ngác sững sờ ở nơi đó, mặc áo Nhược Nhất nhiễm ứ y phục tàn sau lưng, chảy đầy mặt đất. Vì máu chảy quá nhiều, không khí đầy mùi máu tanh. Cổ khí tức cổ quái khiến người ta xóc nổi kia bị áp chế xuống. Vật hình tơ màu đen trong kim châu dọi trái dọi phải, tựa hồ đang cực lực tránh đi mùi máu. Huyết sắc trong mắt Thương Tiều từ từ tiêu tan. Màu sắc yêu văn cũng dần nhạt đi, cho đến khi co lại nơi mi tâm. Thần chí hấn đã thanh tỉnh lại rất nhiều. Nhìn chằm chằm các móng tay thấm máu của nàng, cổ họng Thương Tiều nghẹn ứ, sắc mặt từ từ trở nên trắng bệch. “Thương... Thương Tiều.” Nhược Nhất gọi tên của hấn,

“... Máu, bôi máu lên nội đan.” Nhưng Thương Tiều không để ý đến nàng, hãy còn ngồi xổm xuống, đầu ngón tay cực lực kiềm chế run rẩy. Vừa chạm vào máu vẫn còn ấm, sắc mặt hắn càng trắng thêm một tấc: “Nhan Nhược Nhất.” “Ừm.” Nhược Nhất nhẹ giọng đáp ứng, cố hết sức chống mắt, nhẫn nhịn tất cả khó chịu trong cơ thể, miễn cưỡng nói, “Bôi máu lên nội đan.” “Nhan Nhược Nhất...” Thương Tiều vẫn chỉ biết gọi tên nàng. Nhược Nhất cả người khó chịu tới cực điểm, thật vất vả phát hiện nhược điểm của Ma sát khí, bôi máu lên trên, nói không chừng bọn họ có thể sống sót. Thời điểm trọng yếu như vậy Thương Tiều lại chỉ vô dụng mà gọi tên nàng, chỉ làm cho nàng nổi cơn tam bành, dứt khoát quay đầu im lặng nhắm mắt lại, không để ý đến hắn nữa. Thương Tiều trong chớp mắt như cứng người lại. Hắn cực kỳ cẩn thận cúi người ôm nàng. “Nhan Nhược Nhất.” Hơi thở gần như lạnh như băng. Hắn hơi hơi run rẩy từ cánh tay truyền đến Nhược Nhất. Một Thương Tiều luôn ngạo nghễ như ánh trăng sáng trong, chưa từng biểu lộ qua vẻ yếu ớt như vậy. Nhược Nhất rốt cục đã nhận ra sự khác thường của hắn, lại trừng mắt lẳng lẳng nhìn hắn trong chốc lát —— giờ phút này sắc mặt hắn so với nàng cái người mất máu quá độ còn khó coi hơn! Thương Tiều, đang sợ sao? Sợ hắn thật sự thất thủ giết chết nàng. Nàng cuối cùng cũng mềm lòng: “Có ta.” Bốn phía trầm mặc hồi lâu, Thương Tiều ôm nàng, như là muốn dập tắt trong này luôn rồi. “May mắn...” Tiếng nói nhỏ bên tai này, gần như là nỉ non một cách ôn nhu. Nhược Nhất run lên, cười khổ nhắm mắt lại. Thương Tiều, người có biết, người biểu hiện như vậy, thật sự là làm cho ta vì người mà chết cũng không hối tiếc. Dưới chân lại là một trận chấn động kịch liệt, Nhược Nhất lúc này mới nhớ tới bọn họ còn trong bụng Cửu Man, sinh tử còn chưa biết. Nàng không muốn rời khỏi vòng ôm của hắn, mặc dù lý trí của nàng không ngừng truyền đến tiếng báo động đỏ, nhưng nàng vẫn muốn mặc hắn ôm, được bao vây bởi hơi thở của hắn. Nhưng tình cảnh bây giờ lại khư khư không chấp nhận tính ngang bướng của nàng. “Thương Tiều, bôi máu lên trên kim châu.” Nhược Nhất mạnh mẽ phục hồi tinh thần nói, “Ta không biết sao mà có được cổ sức mạnh, hình như có thể áp chế ma khí.” “Ta biết.” Thương Tiều tránh vết thương trên lưng Nhược Nhất bế nàng lên. Khi đứng dậy, Nhược Nhất theo bản năng nắm lấy vạt áo hắn. Thương Tiều hơi cúi mắt, nhìn lướt qua vạt áo có bàn tay nhỏ bé bần hê hê của nàng, trầm giọng nói: “Nhan Nhược Nhất, không được buông tay.” “Ta đương nhiên sẽ không buông tay.” Nhược Nhất cảm thấy chấn động trong này càng phát càng kịch liệt, càng nắm chặt vạt áo của Thương Tiều hơn. Lúc này nàng một lòng chỉ muốn bôi máu rồi chạy khỏi đây, tất nhiên là không có nhìn thấy đáy mắt Thương Tiều lẳng lẳng chảy qua tia mừng rỡ. Thương Tiều bế Nhược Nhất máu me nhầy nhụa từng bước hướng về kim châu, chấn động càng ngày càng lớn, yêu lực kim châu phát ra cũng càng ngày càng khiếp người. Thương Tiều vươn bàn tay dính máu của Nhược Nhất vỗ lên kim châu, nhất thời một cỗ gió nóng tựa sóng lớn từ trong kim châu tuôn ra. Nhược Nhất vội dán mặt trong lồng ngực Thương Tiều. Bốn phía đột nhiên bắt đầu rung động kịch liệt, hình như Cửu Man đang thét lớn, tiếng vang thấp bên trong khiến Nhược Nhất khí huyết dâng trào, một ngụm máu nôn trên ngực Thương Tiều, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh. Đôi mắt màu tím của Thương Tiều chăm chú, tay dùng sức, hắc khí bên trong kim châu trực xuất tứ phía, “bùm” một tiếng, nội đan của Cửu Man một tiếng đã nát vụn. Kim quang bốn phía tạm ngưng, nhưng Cửu Man vẫn tru lên không ngừng, còn đang giãy dụa. Mất đi nội đan, giáp của Cửu Man chỉ là vật trang trí, Thương Tiều bây giờ ở trong bụng Cửu Man, chỉ cần một chiêu Thương Thiên Lôi liền có thể đánh cho Cửu Man tan xương nát thịt, hai người có thể bình yên đi ra. Thế nhưng khi Thương Tiều vận khí lên, ngực đột nhiên bị một trận xé rách đau đớn. Quả nhiên, là rất miễn cưỡng sao, hiện giờ thân thể như vậy liền cùng Cửu Man tương đối... “Khụ... Khụ!” Thương Tiều mềm nhũn cả chân, quỳ một gối. Thần chí đã có chút hoảng hốt, hắn mạnh mẽ chống không ỉnh ngất đi. Không được, nội đan Cửu Man đã vỡ, nơi này sớm muộn gì cũng sụp đổ, bây giờ nếu không ra, đến lúc đó, hắn cùng Nhan Nhược Nhất sẽ thật sự chôn thân trong bụng Cửu Man. Thế nhưng yêu lực... Trong đầu cảm giác mê muội càng thêm đậm. Bỗng nhiên, cả nơi này mạnh mẽ nghiêng. Cùng với thanh âm xương cốt bị xé toạc, một tia ánh sáng ánh vào đôi mắt tím của Thương Tiều. Ngọn lửa đỏ thẫm thật chói mắt, một nữ tử ăn mặc hoa lệ dùng lửa làm đao, đem áo giáp của Cửu Man thẳng tắp chém từng nhát. Vầng sáng cực nóng in trên thân hình quyến rũ của nàng, một thanh âm thanh thúy như chim hót phá vỡ tầng tầng máu đen nhánh, lại như tiếng của tiên nữ mà vang lên: “Thương Tiều, chết chưa? Chết rồi thì trả Tiểu Nhất Nhất lại cho ta.” (BB: ta thích tỷ, rất thẳng thắn) Nghe ra người đến là ai, Thương Tiều hơi có chút cảm giác dở khóc dở cười. Rốt cuộc cũng an tâm, mỗi một cú đau đớn rất nhanh đã khiến hắn lâm vào bóng tối. Trước lúc ngủ, hắn còn loáng thoáng nghe được người tới đang nháo lên âm âm ỉ ỉ: “Ai nha! Tiểu Nhất Nhất, Tiểu Nhất Nhất sao lại bị thương như vậy, ây da da, ây da da... Thương Tiều người cái đồ hàng thô sản! Ngay cả Cửu Man yếu ớt cũng không đối phó được!”

[*] Phúc hắc nam: Thông thường “phúc hắc” là chỉ những nam nhân xấu xa, ác độc, ti bỉ... Nhưng khi được sử dụng trong tiểu thuyết, đặc biệt là hình dung về các nhân vật nam, thì từ “phúc hắc” không còn mang nghĩa như trên nữa, mà được hiểu theo nghĩa “thiện ẩn trong ác”.theo ta thấy từ “phúc hắc” là dùng để chỉ người nguy hiểm ngầm nhiều âm mưu >”

edit: Bùm Bùm

beta: Tiểu Tuyết

24. Chương 20

Khi Nhược Nhất lại mở mắt ra, thấy trời xanh mây trắng, ánh nắng ôn hòa, bóng cây sà sạt. Mũi ngửi được mùi cỏ xanh cùng hoa dại, tai nghe được tiếng nước chảy róc rách cùng tiếng chim hót nhẹ nhàng. Thật là một môi trường hài hòa.. Nhược Nhất muốn ngồi dậy, vừa dùng lực, toàn thân trên dưới không có một khối xương cốt nào không gào thét, không có một khối da thịt nào không run rẩy. Nàng chỉ có thể vô lực tiếp tục nằm liệt trên mặt đất. Y phục trên người thực khô ráo sạch sẽ, vết thương trên lưng cũng không còn đau như lửa đốt, nghĩ chắc là có người giúp nàng tẩy rửa cùng băng bó vết thương đồng thời thay y phục. Là... Thương Tiều sao? Nhược Nhất mặt hơi hơi đỏ lên, còn chưa kịp nghĩ đến những cái khác, một thanh âm nhẹ nhàng đột nhiên từ đỉnh đầu nàng vang lên. “Tiểu Nhất Nhất!” Nhược Nhất cả kinh, chuyển mắt nhìn phía người tới — một nữ tử khoảng hai mươi khí ngang ngực, một thân váy màu da cam càng tôn lên khuôn mặt linh động mà lại ngăm có sát khí của nàng. Nhược Nhất chớp mắt đánh giá nàng một hồi lâu, quét qua nốt ruồi hồng dưới mắt nàng: “A, a, ngươi là Nguyệt Hoàng!” Nữ tử chanh y (y phục màu cam) cúi người hôn mặt nàng: “Là ta là ta! Tiểu Nhất Nhất ta rất nhớ ngươi.” Nếu không phải nghĩ cho vết thương trên người Nhược Nhất, nàng có lẽ sẽ nhấn Nhược Nhất vào trong ngực dùng sức mà cắn mất. Nguyệt Hoàng cùng Tử Đan đồng dạng đều những nữ tử xinh đẹp, nhưng phong cách của hai người hoàn toàn bất đồng. Nếu Tử Đan được xem là một cây “Không cốc U Lan” [1], như vậy Nguyệt Hoàng sẽ là một đóa “Mạn Châu Sa Hoa” [2] mê người. Nguyệt Hoàng, thật ra không thể xem là yêu quái được, tổ tiên của nàng là thần thú Phượng Hoàng, ở Cửu Châu hai trăm năm trước đã diệt tộc. Nàng là phượng hoàng duy nhất còn sống sót trong Phượng Hoàng tộc. Nhược Nhất lần đầu tiên gặp nàng là ở thanh lâu dưới U Đô Sơn. Nhược Nhất rãnh rỗi không có gì làm thì giả nam trang dạo thanh lâu, sau đó... phiêu [3] nàng. Tất nhiên là phiêu không thành. Sau đó lại để Thương Tiều biết chuyện, đánh Nhược Nhất một trận. Nhưng từ đó thì duyên phận giữa nàng và Nguyệt Hoàng đã được kết. Nguyệt Hoàng từng yêu một tướng quân loài người. Về sau vị tướng quân kia chết, nàng liền đời đời kiếp kiếp tìm kiếm chuyển thế của hắn. Thời điểm gặp Nhược Nhất, vị tướng quân đó vừa chuyển thế thành lão bản của thanh lâu, một công tử nhà giàu bị liệt chân. Nguyệt Hoàng liền cam tâm chuyển tính, ra về một ca nữ bình thường để ở cạnh bên hắn. Sau đó, công tử kia cũng chết đi, Nguyệt Hoàng liền tiếp tục đi tìm chuyển thế kế tiếp của hắn. Không biết hiện giờ nàng có còn một mình giữ vững đoạn tình yêu vốn nên đặt dấu chấm hết hay không... “Tiểu Nhất Nhất, để tỷ tỷ nhìn xem, chắc chắn, ngươi vừa gầy vừa tiều tụy, vẫn là thịt mỡ đầy đặn như lúc trước thì dễ nhìn hơn.” Một bên nói một bên véo véo mặt Nhược Nhất. Nhược Nhất tính thời gian, cảm thấy nàng ăn đủ đậu hủ rồi thì hỏi: “Ngươi làm sao lại ở đây một cách trùng hợp như vậy?” Nguyệt Hoàng vẫy vẫy những sợi tơ vàng của áo choàng nói: “Ta mấy ngày trước biết được Thành Hạo chuyển thế làm người ở gần Anh Lương, liền đến xem thử.” Thành Hạo, đó là tên của vị tướng quân kia, người yêu đời trước của nàng. “Tìm được rồi sao?” Nguyệt Hoàng lắc đầu, thần sắc có chút cô đơn: “Từ kiếp trước, chính là qua cái kiếp mà ngươi thấy, ta không còn tìm được chuyển thế của hắn nữa. Có lẽ là kiếp kia hắn làm quá nhiều chuyện xấu, cũng không chừng là bị giữ lại dưới địa phủ không được đầu thai rồi.” “Nguyệt Hoàng...” “Dừng lại.” Nguyệt Hoàng bỗng nhiên nâng tay cắt lời Nhược Nhất, “Tên này kêu lên nghe rất xa lạ, tỷ tỷ ta nghe rất không thoải mái. Ngươi vẫn là gọi ta Tiểu Nguyệt Nguyệt thì tốt hơn, nghe thân thiết.” Nhược Nhất kéo kéo khóe miệng: “Không phải là... Cái tên gọi Tiểu Nguyệt Nguyệt này...” “Không thích?” Nguyệt Hoàng tự nói , “Ừm, vậy ngươi gọi ta là Phượng tỷ cũng được, dù sao chung quy gốc của ta vẫn là Kim Phượng Hoàng... Tiểu Nhất Nhất, muốn ta giúp ngươi xoa bóp khóe môi sao? Nó cứ động suốt.” “Ngươi, thật ra đã đến qua trái đất chứ.” “Cái gì?” “Không có gì...” Nguyệt Hoàng nhìn chằm chằm Nhược Nhất cười trong chốc lát, bỗng nhiên nói: “Tên Thương Tiều kia, khí phách trong yêu lực của hắn có vẻ chưa giảm, ta ngửi mùi một cái liền biết là hắn đến đây. Ta nghĩ hắn nếu đến đây, nói không chừng ngươi cũng đến. Quả nhiên để cho ta gặp được các ngươi. Nhưng sao hắn lại yếu thành loại phó đức hạnh (mang ý nhạo báng) này, ngay

cả tên Cửu Man chưa hóa thành hình người cũng có thể khiến hai người bọn người trở nên thảm hại như vậy.” Nhược Nhất lắc đầu thở dài: “Ta cũng không biết nên nói như thế nào... Đúng rồi!” Nàng bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, “Thương Tiều đâu?” Nguyệt Hoàng nghiêng đầu, có chút mất hứng nói: “Chết rồi.” Nguyệt Hoàng cùng Thương Tiều hai người tính cách trời sinh đối lập nhau, ở chung một chỗ đều không ít được châm chọc khiêu khích cùng ngầm phân cao thấp. “Nếu không phải cái tay không tiền đồ này của người gắt gao nắm lấy vật áo hắn, ta cũng không cứu hắn ra đâu. Quả nhiên, cứu hắn rồi liền một tiếng cảm ơn cũng không. Láo xược y như cái gì đó...” Bên này Nguyệt Hoàng đang nhao nhao bắt tuyệt, bên bụi cây kia vang lên tiếng, Thương Tiều với mái tóc bạc trắng ẩm ướt đi ra, như là vừa tắm rửa dưới sông vậy. Hắn mắt lạnh liếc Nguyệt Hoàng, nhưng thấy trên mặt Nhược Nhất có dấu son môi đỏ, biểu tình trầm rồi lại trầm. Nguyệt Hoàng cũng không cam yếu thế dùng mắt liếc xéo hắn. Nhược Nhất nằm trên đất không thể động đậy, chỉ có thể nhìn trời ngây ngô cười. “Thương thế của nàng cần hảo hảo trị liệu, mau đi Anh Lương.” Thương Tiều lạnh lùng mở miệng. Thần sắc lúc này cùng với lúc ở trong bụng Cửu Man hoàn toàn là hai bộ dáng khác nhau. Về yếu ớt của hắn, không, Thương Tiều căn bản là tên mạnh mẽ không biết yếu ớt là gì. Nhược Nhất suy nghĩ một lát, nói: “Được, nhưng mà trước tiên phải đi tìm một chỗ này đã.” Khi Nguyệt Hoàng để mặc Nhược Nhất sau lưng bước vào sơn động, bên trong một người cũng không có. Thiên Tổ... Có lẽ là khi nàng đi không lâu sau liền bị diệt mất tầm rồi. Mà Vân Chữ bị thương nặng như vậy, hắn nhất định là chạy không nổi. Xem ra là được người nào cứu đi rồi. Nguyệt Hoàng bĩu môi: “Nhất định là bị tiên hữu (bạn bè trên cõi tiên) nào mang đi rồi, động này đầy tiên khí ngửi vào chỉ muốn hắt hơi.” Nhược Nhất trầm mặc không nói chuyện, ánh mắt đảo qua mặt đất nơi hắn từng nằm qua, một vật gì đó màu trắng thu hút sự chú ý của nàng: “Nguyệt... Tiểu Hoàng, cái kia cái kia.” “Ừm, Nguyệt Tiểu Hoàng cái tên thân mật này ta cũng rất thích.” Vừa nói, vừa giúp Nhược Nhất nhặt lên món đồ màu trắng kia, là một cây trăm bạch ngọc trong sáng. “Hắn là là Thiên Tổ lưu lại. Bọn họ có lẽ không quá chú ý tới vật này nên đánh rơi ở đây. Nếu những người trong tiên tộc đến sớm hơn chút...” Đôi mắt Nhược Nhất tối sầm, không biết nên nói cái gì. Thế sự luôn luôn vô thường như vậy. Thương Tiều đứng ở cửa động không vào. Gương mặt một mảnh lạnh yên. Gặp loại yêu quái Cửu Man này, Vân Chữ nhất định sẽ hướng Tầm Thường Cung xin giúp đỡ. Quý Tử Hiền không phải người tới cứu, là bởi vì hắn biết Nhan Nhược Nhất đang đi theo hướng này. Hắn chắc chắn người trong yêu tộc sẽ không khoan tay đứng nhìn, hoặc là nói, Quý Tử Hiền thậm chí đã liệu đến việc hắn sẽ cùng Nhan Nhược Nhất cùng tới. Cuộc chiến này, mặc kệ là Cửu Man chết hay là Thương Tiều chết, kẻ còn lại nhất định cũng sẽ bị trọng thương. Đến lúc đó, việc giết chết kẻ đó cũng sẽ trở nên dễ dàng rất nhiều. Tầm Thường Cung đứng ngoài cuộc cuối cùng lại ngư ông đắc lợi... Thương Tiều cười lạnh một tiếng, cơn đau như xé rách nơi ngực vẫn còn: Quý Tử Hiền, lần này, vẫn là thật sự để người nhất được tiện nghi rồi. Nhưng sự xuất hiện của Nguyệt Hoàng, hắn lại không dự đoán được. Nếu không, những tiên nhân đến nơi đây cứu Vân Chữ, chỉ sợ còn phải thêm một nhiệm vụ... Giết hắn. Đoàn người đi ra khỏi sơn động, Nhược Nhất bỗng nhiên cảm thấy được có một ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm nàng, gần đây bị những yêu quái kì kì quái quái dọa nhiều rồi, cánh tay Nhược Nhất ôm lấy cổ Nguyệt Hoàng trở nên căng thẳng, một bộ dáng sợ hãi quay đầu nhìn bốn phía, chỉ sợ từ đâu đó đột nhiên nhảy ra một con quái vật. Nguyệt Hoàng bị Nhược Nhất siết đến nỗi phải dừng lại bước chân: “Làm sao vậy?” Khóe mắt đảo qua một cây đại thụ, phía sau đại thụ mơ hồ lộ ra mảnh y phục màu đen, cùng một góc đầu lạp. Nhược Nhất lại cả kinh lần nữa. Nhìn chăm chú hướng kia, thế nhưng nơi đó vẫn còn bóng người. Là ai? Y phục màu đen, đầu lạp... Là nam tử tóc bạc thần bí kia sao? Hay chỉ là nàng tinh thần căng thẳng quá độ sinh ra ảo giác? “Nguyệt Tiểu Hoàng, người không cảm thấy bên kia có người sao?” Thần sắc Nguyệt Hoàng cùng Thương Tiều chợt căng lại, hai người cùng nhìn phía Nhược Nhất chỉ, nín thở thăm dò mọi động tĩnh, cách một hồi lâu, Nguyệt Hoàng kỳ quái nói: “Không có ai a. Nhược Nhất nhìn lầm rồi, ừm, Tiểu Nhất Nhất đáng thương của ta, trải qua những chuyện này người nhất định là bị dọa đến hỏng rồi, thực khiến ta đau lòng...” Ảo giác sao? Nếu Thương Tiều cùng Nguyệt Hoàng cũng không cảm thấy có hơi thở của người khác, vậy nhất định là ảo giác rồi. Thế nhưng vì sao cho đến bây giờ, nàng vẫn cảm thấy được ánh mắt kia vẫn còn nhìn chằm chằm phía sau lưng nàng chứ? Nhìn đến nỗi nàng lạnh cả sống lưng. Nguyệt Hoàng còn đang thao thao vì đau lòng, Thương Tiều đánh giá Nhược Nhất, sắc mặt hơi trầm xuống, rũ mắt, có chút đăm chiêu. Nguyệt Hoàng một đường công Nhược Nhất lên Anh Lương Sơn, thấy cánh cửa nguy nga giữa cự thạch. Nàng nhẹ nhàng thả Nhược Nhất xuống, sờ sờ đầu nàng nói: “Tiểu Nhất Nhất, ta sẽ không đi vào với các người. Anh Lương Sơn chủ là một tên gia hỏa tính tình quái lạ, tự người phải chú ý hắn một chút. Thành Hạo còn chưa tìm được, mấy ngày nay ta cũng sẽ đi loanh quanh dưới Anh Lương.” Nguyệt Hoàng từ trong ngực lấy ra một cái vòng cổ, trên đó treo một cây sáo nhỏ, nàng vừa giúp Nhược Nhất buộc lên cổ, vừa nói: “Cho người cái này, nếu gặp chuyện gì liền thổi nó, tỷ tỷ sẽ vội đến cứu người.” Cuối cùng

lại lưu luyến không rời nâng mặt Nhược Nhất mà đánh giá, “Người nhìn xem bộ dạng một cái túi trút giận của người này, làm sao mà khiến tỷ tỷ yên tâm được? Người hai trăm năm trước nói đi là đi, cũng không báo ta một tiếng nào, ta biết người nhất định là bị Thương Tiêu con hồ ly chết tiệt này ức hiếp, đáng tiếc khi đó ta không ở bên cạnh người, không giúp được người...” Nguyệt Hoàng ai oán trừng một cái Thương Tiêu đứng trên bậc thang phía trước vài bước: “Lần này tỷ tỷ che chở người, lại không ai có thể ức hiếp người nữa. Đừng sợ a.” Nhược Nhất bị ngữ khí dễ dàng từ này chọc cười: “Ta cũng không phải không có đầu óc, ném qua một lần thiệt thòi, tất nhiên là biết đề phòng mọi lúc mọi nơi không để phải ném lần nữa. Nguyệt Tiểu Hoàng người thật không quá hiểu ta rồi.” Thương Tiêu đột nhiên cứng đờ sống lưng. Nguyệt Hoàng vốn đang chuẩn bị dặn dò thêm Nhược Nhất đôi lời, kết quả cánh cửa phía trước kéo một tiếng chậm rãi mở ra. Sắc mặt Nguyệt Hoàng biến rồi lại biến, hoảng hốt lưu lại hai chữ “bảo trọng” liền không thấy bóng dáng đâu nữa. Một đồng tử thanh y (y phục màu xanh) từ bậc thêm cao đi xuống, phát cây phất trần, cung kính nói: “Chủ tử sai ta đi ra nghênh đón khách quý, hai vị xin mời.” Nhược Nhất không ngờ Nguyệt Hoàng chạy trốn vội vàng như vậy, kinh ngạc đứng ở đó, nhất thời quên đáp lại lời đồng tử thanh y kia. Đồng tử thanh y nhìn theo ánh mắt Nhược Nhất ra phía xa, lạnh nhạt nói: “Nguyệt Hoàng sư tỷ từng cùng chủ tử có hiềm khích, lúc này không muốn gặp chủ tử cũng là lẽ thường tình.” “Sư tỷ?” Nhược Nhất kinh ngạc nói, “Nàng là đệ tử của Anh Lương.” “Nguyệt Hoàng sư tỷ cùng ta đều là đệ tử của chủ tử.” Đồng tử thanh y đáp thật sự lạnh nhạt, “Chủ tử ở đại điện chờ hai vị khách quý, mời theo ta.” Nhược Nhất trong lòng lại càng kinh ngạc. Từ lúc quen biết Nguyệt Hoàng, cho tới bây giờ chưa từng nghe nàng đề cập qua một câu một chữ về vấn đề sư môn. Nàng rốt cuộc cùng Anh Lương chủ sinh hiềm khích gì. Cứ nhiên kiêu dè đến loại trình độ này. Không có Nguyệt Hoàng công Nhược Nhất, nàng đi phải tốn rất nhiều sức. Vết thương trên lưng bị Thương Tiêu khoét vừa sâu vừa dài, động thể nào cũng đau. Mới đi vài bước, Nhược Nhất đã một đầu đầy mồ hôi. Thương Tiêu chỉ yên lặng đứng ở vừa, không giúp không đỡ. Nhược Nhất cũng bướng bỉnh không cầu hấn. Kia đồng tử thanh y đi ở phía trước, hình như hoàn toàn không biết Nhược Nhất bị thương vậy. “Nhan Nhược Nhất.” Thương Tiêu lạnh lùng mở miệng, “Ta có lúc nào để người ném qua rất nhiều thiệt thòi?” Thân mình Nhược Nhất dừng lại, không khí trở nên yên lặng. Nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười mở miệng nói: “Đúng vậy, người không để ta ném qua thiệt thòi.” Nàng quay đầu nhìn chằm chằm Thương Tiêu, độ cong của nụ cười mĩa trên mặt rất chói mắt, “Là ta ngốc đến nỗi tự mình cầu xin được đầu vật, một lần một lần bị ngã mà không chết tâm!”

[1] Không cóc U Lan: đóa hoa Lan đẹp trong sơn cốc, rất hiếm, thường được dùng để miêu tả những người thanh lịch.

[2] Mạn Châu Sa Hoa: hình dung sự ôn nhu của ác ma, truyền thuyết kể rằng đó là 1 đóa hoa màu đỏ tự nguyện nhập địa ngục bị chúng ma quỷ đẩy về lại, nhưng vì vẫn lưu luyến trên đường Hoàng Tuyền, chúng ma quỷ ko nỡ nên dành cho nàng sinh trưởng trên con đường ấy, để nàng có thể dẫn dắt cùng an ủi cho các linh hồn rời khỏi nhân giới.

TT: Bỉ Ngạn hoa loại màu đỏ, tương truyền là loại hoa tự nguyện nở trên con đường đi đến Hoàng Tuyền, đây là 1 loại hoa có thật ko phải đồ trong truyền thuyết thôi đâu, các nàng có hứng có thể đọc thêm ở đây hoặc gg nha

[3] Phiêu (): chơi với các cô nương thanh lâu í

Edit: Bùm Bùm

Beta: Tiểu Tuyết

25. Chương 21

Thương Tiêu chưa từng để cho Nhan Nhược Nhất ném qua thiệt thòi gì. Chưa từng có. Khi hai người cãi nhau, hơn phân nửa là Thương Tiêu sẵn tay áo đi phòng bếp chặt vật làm một chén canh sùng mị sợi. Lúc trước ngay cả khi nàng cứu Tử Đan, Thương Tiêu cũng đi xuống dưới lòng đất bắt chuột lửa làm áo choàng chống lạnh cho nàng. Khi Nhược Nhất gặp nguy hiểm, hấn lại bảo vệ bên cạnh nàng, một tác cũng không rời. Mặc dù hiện tại, yêu lực của hấn suy yếu thành như vậy, cũng vẫn mặc kệ nguy hiểm tứ phía xung quanh, hóa thành một hắc y kiếm khách theo nàng suốt đoạn đường loạn lạc. Thương Tiêu chưa từng để cho nàng ném qua thiệt thòi. Chỉ là trong lòng hấn còn có một nữ nhân khác mà thôi. Một nữ nhân mà

Nhược Nhất hoàn toàn thua kém hơn nàng ta về mọi mặt. Một nữ nhân mà mặc dù mạng sống của nàng ta trong cảnh một sớm một chiều có thể mất đi, hẳn cũng không bỏ xuống được. Một nữ nhân đủ khả năng cùng hẳn đứng trên thiên hạ. Nhược Nhất thừa nhận chính bản thân mình rất đố kỵ, che dấu không được sự đố kỵ đó. “Nàng đang oán giận lúc trước ta.” “Không còn oán giận nữa.” Thần sắc của Nhược Nhất lạnh nhạt cắt ngang lời nói của hắn, cười đến có chút tàn nhẫn, “Biết người trải qua những ngày tháng không tốt, ta liền không oán giận nữa.” Sắc mặt của Thương Tiều chợt trắng trong chớp mắt, đôi mắt màu tím trống rỗng trong khoảnh khắc đó. Biểu hiện này có chút giống như ảo ảnh lúc trước nàng mơ mơ màng màng nhìn thấy được khi nàng nhảy xuống đỉnh U Đô Sơn. Trong lòng Nhược Nhất bỗng dưng sinh ra niềm thích thú của sự trả thù, xen lẫn trong đó ẩn chứa nỗi đau đớn thắt chặt. Nàng cất từng bước khó khăn lên những bậc thêm, vừa đi vừa thở hổn hển nói: “Thương Tiều, ta đến Anh Lương là để xin thuốc cho người. Có người nói với ta, lúc trước người nhập ma là vì ta. Thế nhưng ta không tin, người nói lời này nhất định không biết tâm tính kiên định của người. Đã đánh mất một Nhan Nhược Nhất, sẽ còn xuất hiện hàng ngàn hàng vạn Nhan Nhược Nhất khác xếp hàng, chờ người tuyển chọn. Người sẽ vì chuyện đơn giản như vậy mà nhập ma sao?” Mồ hôi ngấm vào vết thương sau lưng có chút đau, Nhược Nhất đi càng lúc càng chậm. Thương Tiều đứng bất động tại chỗ, khoảng cách giữa bọn họ càng lúc càng xa: “Nhưng là mặc kệ đồn đãi này là thật hay là giả, ta đã tự mình đa tình một lần, coi như đó là năng lực của ta đi. Hiện giờ giúp người xin thuốc này, cũng coi như làm là ta đang ‘giải quyết’ những gì còn sót lại của lần trước. Vốn, ta cùng với Tử. Ta nói với Hàn Ngọc Chủ đại nhân của người, sau hai tháng đem thuốc đưa đến U Đô Sơn, nếu hiện giờ người đã đến rồi, ta cũng không cần phải đi một chuyến nữa. Hiện tại ta bị thương, cũng chỉ có thể mượn danh tiếng của các người, đến Anh Lương Sơn này tịnh dưỡng. Đến lúc đó, người uống thuốc rồi, ta dưỡng thương khỏe rồi, chúng ta liền mỗi người đi một ngã chân trời góc biển không gặp lại vậy. Về phần người cho ta cho cái ấn gì đó. thì để ấn đó đi.” Nhược Nhất cười cười: “Ta dùng mạng để chơi cùng người trận cuối cùng, có thể làm cho người vui lòng?” Nói xong, Nhược Nhất xoay người nhìn hắn, đã thấy Thương Tiều lộ ra gương mặt trắng như tuyết có chút đại ra hạ mắt xuống nhìn chằm chằm vào tảng đá bậc thang ở dưới chân. Lặng im hồi lâu, hắn mới khàn khàn cất giọng nói: “Nhan Nhược Nhất, nếu nàng có thể làm như lời nàng nói. vậy nhảy vào trong bụng Cửu Man để tìm ta, việc gì phải tự làm khổ mình?” Nụ cười gương mặt của Nhược Nhất cứng đờ. Từ trước đến nay, lời nói của Thương Tiều đều có thể xuyên thấu qua lòng nàng. Việc gì phải tự làm khổ mình, đúng vậy, việc gì phải tự làm khổ mình. Nàng có một ngàn một vạn cái lý do để từ bỏ Thương Tiều, chỉ có một cái lý do “Thích” này vẫn duy trì sự kiên định của nàng. Hết lần này đến lần khác chỉ vì cái lý do này, đã có thể đánh toi bởi ngàn vạn lý do kia, là cho những lý do đó bị thua đến thâm. “Thương Tiều.” Nhược Nhất cười đến thực dịu dàng: “Ta không nỡ để người chết, bởi vì ta quên không được ký ức trước kia. Quên không được cảm giác từng giọt máu trong người đều kêu gào thích người.” Đôi mắt màu tím hơi hơi sáng ngời, Thương Tiều ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Nhược Nhất. “Cho nên, bây giờ ta muốn dùng toàn bộ sức lực để từ bỏ người.” Trong không khí một mảnh tĩnh mịch. Chỉ có giọng nói tựa như ảo mộng của Nhược Nhất không ngừng vang vọng lại, “Ta buông bỏ người, người cũng buông tha cho ta được chứ? Nếu còn có dịp gặp lại, có thể xem đối phương như người xa lạ, được như vậy thì không gì tốt bằng.” Lời này tựa như con dao hai lưỡi sắc bén, cũng không biết cắt ai mà máu tươi đầm đìa. Cuối cùng khó khăn lắm Nhược Nhất cũng đi hết dãy bậc thang. Nhược Nhất đứng ở sơn môn nguy nga quay đầu nhìn lại Thương Tiều vẫn đứng lại ở tại chỗ như trước. Khoảng cách quá xa không thấy rõ vẻ mặt của hắn. Nhược Nhất khó khăn hơi cong môi, từ từ, không ai giúp đỡ, nàng vẫn giống như có thể đi tiếp. Nhan Nhược Nhất không kiên cường, nàng chỉ là quật cường bốc đồng. Ở trước mặt Thương Tiều, nàng cũng chỉ có thể cậy mạnh quật cường. “Khách quý mời vào bên trong.” Đồng tử mặc áo xanh cung kính dẫn đường ở phía trước, Nhược Nhất theo hắn đi qua một hành lang dài rộng lớn, chỗ cuối hành lang dài có một đại điện, ở giữa đại điện trưng bày một ghế dựa lớn trên đài cao. Bố cục trang nghiêm giống hoàng đế lâm triều này làm cho Nhược Nhất cảm thấy có chút áp lực. Đồng tử mặc áo xanh để cho Nhược Nhất chờ ở trên điện, liền đi đến thính phòng bẩm báo Anh Lương Chủ. Nhược Nhất rảnh rỗi đến không có việc gì làm đành phải quan sát đánh giá trang trí trong đại điện, những thanh đồng đen được trang trí che kín từng góc một của đại điện, từ đó có thể thấy chủ tử nơi này là một người rất cẩn thận. Đợi một hồi, Anh Lương Chủ còn chưa đến, Thương Tiều chậm rãi đi vào đại điện. Nhược Nhất không nhìn hắn, lại có thể cảm giác được vẫn có tầm mắt lạnh lẽo nhìn về phía mình. Không lâu sau, hậu sảnh ồn ào hẳn lên. Rèm cửa được vén lên, vài mỹ nữ mặc váy mỏng màu xanh nhạt nối đuôi nhau đi ra. Mỗi người đều có sắc đẹp thanh kỳ tú lệ. Nhược Nhất tò mò nhìn xung quanh, Nguyệt Hoàng nói Anh Lương Chủ là tên có tính tình cổ quái, nhưng mà cho tới bây giờ, tất cả đều bình thường như vậy, bày trí trong phòng, phong cách thích nữ tử. Người cuối cùng ra khỏi hậu sảnh

chính là vị hoàng y thiếu nữ, dung mạo của nàng cũng không khác biệt gì so với các vị nữ tử đi ra trước. Chỉ là trong tay nàng còn ôm một đứa trẻ mảy mẩy mắt to. Người hơn hai ngàn năm trăm năm tuổi, sinh một ra một đứa trẻ. Trong lòng Nhược Nhất cảm thấy lão gia gia đó thật là vĩ đại. Hoàng y nữ tử bế đứa trẻ lên ghế tựa trên đài cao kia, nắm tay chân trắng nõn của hần, an bày cho hần một tư thế “Uy nghiêm”. Trong lòng Nhược Nhất cảm thấy buồn cười, một đứa trẻ như hần biết thế nào là khí thế. Tư thế này được đặt xong, đợi một lát mà hần đã nghiêng đầu ngủ, nước miếng nước mũi giàn giụa, còn không phải đã lộ ra nguyên hình vẫn là một đứa trẻ. “Người, chính là Nhan Nhược Nhất?” Một giọng nói còn mang tính trẻ con vang lên ở trong đại điện. Nhược Nhất chớp mắt nhìn thấy các mỹ nữ đều cúi đầu, lại nhìn đứa trẻ trên đài cao kia, chỉ thấy hần mở miệng bập bẹ nói chuyện: “Nhìn cái gì vậy, hỏi người đó, có phải người tên là Nhan Nhược Nhất hay không?” Đứa.đứa trẻ con biết nói chuyện rồi. Được rồi, đây là Cửu Châu, không có gì kỳ quái cả. Nhược Nhất áp chế kinh ngạc trong lòng, nói: “Vâng, ta tới gặp Anh Lương Chủ. Xin hỏi, người, ách, cha người khi nào thì.” Đứa trẻ đột nhiên hung hăng trừng mắt nhìn Nhược Nhất, nhìn nét mặt giống như rất tức giận vì bị mạo phạm, hần vịn phần kích động vỗ lên đệm ghế, giận dữ hét: “Lão tử chính là Anh Lương Chủ! Lão tử chính là Anh Lương Chủ! Cha, cái gì mà cha!” Nhược Nhất nghẹn họng nhìn trân trối hần. Anh Lương Chủ, là đứa trẻ con? Hoàng y nữ tử bên cạnh hần vỗ nhẹ ngực hần: “Chủ tử bớt giận. Cô nương nhất định là không biết tình huống thực tế của chủ tử, nên không cố ý mạo phạm.” Anh Lương Chủ thở phì phì trừng hai mắt nhìn Nhược Nhất, lại lặng lẽ liếc mắt sang Thương Tiêu đang thản nhiên đứng bên cạnh, tự mình mạnh mẽ nuốt xuống những lời lẽ dữ dội: “Thôi, niệm tình đây là lần đầu tiên của người, nên không so đo với người.” Anh Lương Chủ vượt thuận khí, đánh giá Nhược Nhất hai lần: “Mới vừa rồi ta còn cảm giác được hơi thở của Nguyệt Hoàng, nàng thế nhưng cùng người đến đây?” Bởi vì không biết Nguyệt Hoàng có hiềm khích gì với sư môn, Nhược Nhất đắn đo hạ giọng nói: “Nàng ấy.dừng, ở trước sơn môn liền nói có chuyện gấp phải đi.” Anh Lương Chủ biến sắc, bỗng nhiên đứng lên, hai bắp chân trắng nõn bởi vì vô lực chống đỡ mà cả người khụy tròn lại, lại “Bộp” một tiếng ngã ở trên tọa ỷ rộng lớn, nhướng mày, chu miệng, một dáng vẻ khóc không ra nước mắt. Đứa trẻ con non nớt! Nhược Nhất bị dáng vẻ như vậy của hần làm cho nàng phản ứng không kịp. Hoàng y nữ tử nói lớn: “Chủ tử đừng vội, nếu Nguyệt Hoàng chịu xuất hiện ở gần Anh Lương, có lẽ trong lòng nhất định là cũng đã buông lỏng hơn nhiều. Ngày sau ta tìm cơ hội nói chuyện với nàng ấy.” “Ế.” Anh Lương Chủ yếu ớt đáp một tiếng. Cách một hồi lâu, đưa tay ý bảo hoàng y nữ tử ôm lấy hần, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn tới Nhược Nhất liếc mắt một cái nói: “Hôm nay không có tâm trạng nói chuyện với các người, tự mình tìm phòng ở đi, hôm khác nói sau.” Khóe miệng của Nhược Nhất giật giật. Đây, đây là đạo đãi khách gì đây, người thật sự sống hai ngàn năm trăm năm sao? “Tìm đại phu.” Đợi bọn họ sắp trở về hậu sảnh, bỗng nhiên Thương Tiêu mở miệng, “Ngay bây giờ.” “Tự người đi vào phòng thuốc ở bên trong mà tìm, tùy ý người.” Nghe khẩu khí này, Thương Tiêu cùng Anh Lương Chủ này thật là rất thân quen. Tuy rằng Anh Lương Chủ nói là để cho bọn họ tự tìm phòng ở, nhưng cuối cùng vẫn sai đồng tử mặc áo xanh dẫn nàng cùng Thương Tiêu đi về phòng của mỗi người. Nhược Nhất mới nằm trong phòng mình chưa được bao lâu, một bạch y nữ tử liền gõ cửa phòng nàng. “Cô nương, ta là y nữ của phòng thuốc, đến để xem vết thương của cô nương.” Nhược Nhất hơi giật mình, nhanh như vậy? “Vào đi.” Y nữ là một người rất giỏi giang và rất nghiêm túc, vừa tiến vào thì chẳng nói câu vô nghĩa nào, chần mạch, liền bắt đầu giúp nàng cởi quần áo để thay thuốc. Là Thương Tiêu tìm cho nàng sao? Nhanh như vậy liền đến đây, hần hần là đi đến phòng thuốc chọn y nữ trước rồi mới tự mình trở về phòng. Nhược Nhất không khỏi cười khổ, thật đúng là không để cho nàng chịu thiệt thòi gì, những lời tổn thương người cũng đã nói ra rồi, vì cái gì còn muốn đối xử tốt với nàng? Trong lòng Nhược Nhất nguội lạnh, suy nghĩ: Thương Tiêu nếu người thật sự để ý ta như vậy, lúc trước vì có gì đến chết cũng không chịu mở cửa động kia? Mà nay lại làm ra dáng vẻ si tình này. Lại làm cho ta cảm thấy như là người đang bố thí. “Cô nương, miệng vết thương này lúc trước được xử lý rất tốt, chỉ là đã bị thấm mồ hôi nên có chút nhiễm trùng, ta đã muốn giúp nàng thay thuốc, nếu không có gì trở ngại, nội trong năm, sáu ngày nữa có thể đóng mại rồi. Trong mấy ngày này tốt nhất đừng để thấm nước, ít hoạt động. Về phần ăn uống thì ta sẽ căn dặn phòng bếp, nàng có thức ăn gì phải kiêng không?” “Không có.” Nhược Nhất vừa đáp, vừa suy nghĩ, thì ra Nguyệt Hoàng đúng là đệ tử xuất thân từ Anh Lương, khó trách nàng ta có thể xử lý vết thương tốt như vậy. Nàng nhìn y nữ đang yên lặng thu dọn đồ đạc, bỗng nhiên hiện lên tò mò trong lòng, “Nàng, biết Nguyệt Hoàng không?” “Nguyệt Hoàng sư tỷ chính là đệ tử đắc ý của chủ tử, ta đương nhiên biết.” “Vậy nàng cũng biết vì sao nàng ấy rời khỏi sư môn mà dạo chơi bên ngoài?” “Chủ tử cầu thân Nguyệt Hoàng sư tỷ, nhưng sư tỷ lại không hề thích chủ tử, liền thu dọn tay nải rồi bỏ đi.” Y nữ trả lời một cách thản nhiên, “Cô nương nếu không có chuyện gì, ta cáo lui trước.” “A! A. Ừ.” Nhược Nhất cảm thấy giống như sét đánh

ngang tai, đưa ánh mắt tròn xoe nhìn y nữ đang lạnh nhạt rời khỏi. Cầu. . . . Cầu thân. Chẳng lẽ, đây là mối tình sư đồ trong truyền thuyết. . . .

Edit: Nguyệt Viên

26. Chương 22

Chỉ bằng hai chữ “Cầu thân” của y nữ còn không thể làm cho Nhược Nhất đắn đo chuẩn xác mối quan hệ giữa Nguyệt Hoàng và Anh Lương Chủ. Thế nhưng càng làm cho nàng đắn đo không chính xác chính là thái độ của đám môn đồ trong Anh Lương Sơn. Chẳng lẽ, bọn họ cảm thấy được một sư phụ hơn hai ngàn năm trăm tuổi thành thân cùng một đệ tử mới chỉ hóa hình người khoảng bảy tám trăm năm, là một chuyện bình thường sao? Hơn nữa sư phụ này vẫn còn có dáng vẻ như đứa trẻ. Dùng tuổi tác loài người để mà tính, nếu Nguyệt Hoàng là một thiếu nữ thanh xuân hai mươi tuổi, Anh Lương Chủ kia chính là một ông lão hơn sáu mươi tuổi, bọn họ còn có quan hệ là sư đồ. Chuyện yêu đương này, nếu mà đặt vào hoàn cảnh hiện đại mà nói cũng có thể xem là một chuyện tai tiếng gây cười. Càng không nói đến đây là Cửu Châu đại lục còn rất bảo thủ. Hơn nữa, ông lão kia còn có dáng vẻ của một đứa trẻ. Đám đệ tử Anh Lương Sơn này, thật sự bình tĩnh giống như biểu hiện bên ngoài đó sao. Trên người Nhược Nhất có thương tích, trong thời gian ngắn đi không được, chỉ phải ở lại Anh Lương, làm phiền người ta chăm sóc. Tới chăm sóc cho nàng chính là y nữ thay thuốc cho nàng ngày ấy, tên là Thiển Phù Nghe sơ qua tên này, Nhược Nhất toát mồ hôi, mặt của Tôn Hồng Lôi[1] và mặt của Thiển Phù có những đường nét rất giống nhau. Hằng ngày Thiển Phù đều chăm lo thức ăn cho nàng, giúp nàng thay thuốc xoa bóp, mới đầu Nhược Nhất còn có chút không quen. Thường xuyên, qua hai ba ngày, hai người liền dần dần thân quen hơn. Anh Lương Chủ từ đầu đến cuối cũng không tìm nàng để “nói chuyện chính sự”, Nhược Nhất dứt khoát nhờ Thiển Phù đem phong thư của Tử Đan viết giao cho Anh Lương Chủ. Nhân tiện nói cho hắn biết trực tiếp đưa Hóa Hư Hoàn cho Thương Tiều. Lúc đó Nhan Nhược Nhất hoàn toàn chặt đứt quan hệ với Thương Tiều rồi. Nàng suy nghĩ như thế. Ngày đó buổi tối, Nhược Nhất ngủ không sâu, dù sao cảm thấy được ánh trăng ngoài cửa sổ có chút quá sáng. Nàng trần trọc trên giường đến nửa đêm, cuối cùng nhìn không được ngồi dậy. Hí mắt nhìn một cái, mới biết đêm nay trước khi đi ngủ thể nhưng lại quên đóng cửa sổ. Khoác một áo choàng mỏng, vẫn còn buồn ngủ, nàng bước từ từ đến trước cửa sổ, tay mới vừa đụng đến khung cửa sổ, mắt lơ đãng lướt qua người ở ngoài cửa sổ. Buồn ngủ biến mất, bình tĩnh nhìn hắt, có chút nhìn đến ngây ngẩn. Trên Anh Lương Sơn khắp núi đồi đều sinh trưởng một loại cỏ gọi là Tuyết Huyền, loại cỏ này nở hoa vào ban đêm, đoá hoa như tuyết, gió đêm nhẹ nhàng thổi cuốn theo những cánh hoa bay khắp trời đất tạo nên một mảnh mờ mịt. Tựa như tuyết rơi đầy trời. Ánh sáng của song nguyệt chiếu lên cánh hoa, hiện ra ánh sáng màu tím lam cho tất cả đều trở nên thần bí. Mà hắt lại lạnh lùng lạnh lạnh đứng ở trong sân viện, mặc cho Tuyết Huyền Thảo phủ một lớp dày trên vai của hắn. Cũng không biết hắn đã đứng ở đó bao lâu rồi. Sắc mặt của Thương Tiều bình tĩnh, đôi mắt màu tím lẳng lặng thu bóng dáng Nhược Nhất vào trong tầm mắt. Làm thế nào người có thể quên được đây? Nhược Nhất thầm nghĩ, Thương Tiều là yêu quái như vậy, hùng mạnh mà lại tuyệt đẹp, vì cái gì mà tiêu chuẩn chọn phối ngẫu đơn giản như vậy. Hắn còn có thể luôn dịu dàng với người, còn vì người mà thể hiện ra dáng vẻ si mê không thôi. Người như vậy, làm cách nào mà người quên được đây? Khóe môi Nhược Nhất cong lên ép buộc bản thân lộ ra nụ cười khổ, hạ đôi mắt không hề nhìn hắn, động tay liền đóng cánh cửa sổ lại. Một đôi tay trắng nõn thon dài giữ chặt cánh cửa sổ lại. Nhược Nhất không nói được một lời nhìn chằm chằm vào mũi chân mình, không nhìn hắn. Ban đêm luôn yên tĩnh, xa xa còn có thể nghe rõ ràng tiếng côn trùng truyền đến. Thương Tiều thấp giọng mở miệng, giọng nói không lớn, nhưng dù sao cũng khiến cho người ta cảm thấy có chút đột ngột: “Ngày ấy. Ta biết lời ngày ấy nàng nói đều là lời nói hờn giận.” “Không phải lời nói hờn giận, ta nói chính là thật sự, hơn nữa đó là tốt nhất cho ta và người.” Nhược Nhất cắt ngang lời nói của hắn, giọng nói không cao, giống như bọn họ từng thường xuyên ở lên nóc nhà, ngắm ánh trăng, uống rượu nói chuyện, “Thương Tiều, ta và người lúc hai năm trước. Là hai trăm năm trước, khi ta nhảy xuống Đỉnh Hàn Ngọc.” Nhược Nhất nâng đôi mắt nhìn thẳng hắn, trong mắt thu hết tất cả thần sắc: “Duyên phận của chúng ta đã hết rồi. Đã hết từ lâu rồi.” Ngược ánh sáng của vầng trăng, không thể nhìn ra được nét mặt của Thương Tiều. Nhược Nhất chỉ biết, môi và má của hắn đều trắng xám. Im lặng hồi lâu, Thương Tiều mới thản nhiên nói: “Nhan Nhược Nhất, nàng đang trả thù ta.” Nhược Nhất cố ép bản thân duy trì nụ cười nhạt. Thương Tiều yên lặng xoay người rời khỏi. Nhược Nhất lập tức khép cửa sổ, lại đứng thật lâu trước cửa sổ, tay nắm chặt cánh cửa sổ, đầu ngón tay trắng bệch đến ửng xanh. Cách

tấm giấy dán cửa sổ, côn trùng kêu vang ba tiếng, một giọng nói khàn khàn đến cực điểm nói: “Nếu đây là sự trả thù của nàng, như vậy đây là việc thành công nhất mà nàng làm được kể từ khi chúng ta quen biết nhau.” Sáng sớm ngày thứ hai, Nhược Nhất nằm sấp trên giường để cho Thiển Phù giúp nàng thay thuốc. Nhược Nhất nói: “Ban đêm đều không có người canh giữ ở sân sao?” “Vốn có, sau này Thương Tiều đại nhân mỗi ngày đều đến, chủ tử liền bảo không cần người gác đêm nữa.” “Mỗi đêm hẳn đều đến?” “Mỗi đêm đều đến.” Nhược Nhất im lặng cuối đầu xuống, hốc mắt ửng đỏ, suýt nữa rơi lệ. Sau lại, mỗi đêm Nhược Nhất ngủ thẳng đến nửa đêm đều không tự chủ mà tỉnh dậy, chỉ là ngoài cửa sổ không còn bóng dáng yên lặng trên bờ vai phủ đầy hoa cỏ Tuyết Huyền. Qua mấy ngày, Nhược Nhất không còn nhìn thấy bóng dáng của Thương Tiều. Nàng và Thương Tiều có lẽ thật sự đã đi đến cuối con đường rồi ư. Thế nhưng những suy đoán của Nhan Nhược Nhất từ trước đến nay luôn không chính xác. Buổi sáng ngày đó Nhược Nhất còn đang mơ màng ngủ, bỗng nhiên có người vội vàng đánh thức nàng dậy. Nhược Nhất mở to mắt nhìn lên, là Thiển Phù. Nét mặt nàng có chút kích động. Trong lòng Nhược Nhất ngạc nhiên nói: đến Anh Lương nhiều ngày như vậy, vẫn không từng gặp qua đám môn đồ Anh Lương lộ ra biểu hiện gì, vài người sống mà lại lãnh đạm giống như chết rồi. Hôm nay ai có bản lĩnh khiến cho Thiển Phù có dáng vẻ gấp như bị lửa cháy? Nàng miễn cưỡng ngáp một cái: “Thiển Phù, chuyện gì?” “Cô nương, có một nam tử tiến vào sơn môn, nói là tới tìm nàng.” “Nam tử? Ai?” “Việc này ta không biết, chính là sáng nay lúc Thương Tiều đại nhân tản bộ trùng hợp gặp nam tử kia, người. tựa hồ có chút chán ghét đối với nam tử kia, một lời không hợp liền đánh nhau, hiện tại đang đấu nhau sắp gần một canh giờ rồi.” Nhược Nhất im lặng, việc này có nhiều lắm điểm đáng ngờ, thứ nhất, buổi sáng Thương Tiều tản bộ lại đến tận sơn môn? Đánh chết nàng cũng không tin. Thứ hai, Thương Tiều tuy rằng lạnh lùng bá đạo, nhưng mà chưa bao giờ thích khiêu khích gây chuyện, lại như thế nào mới nói vài ba lời thì đã đánh nhau với người ta. Thứ ba, số người Nhược Nhất quen được ở thế giới này mà Thương Tiều không biết thì không có mấy người, lại là nam tử như lời nói thì chỉ có. Huân Trì. Nhưng tới cửa tìm người lại đánh nhau, hiển nhiên không phải tính tình của Huân Trì có thể làm được. Thứ tư, là điểm quan trọng nhất, tuy rằng hiện tại Thương Tiều bị thương nặng, yếu lực lại yếu, nhưng tốt xấu cũng là Cửu Vĩ Bạch Hồ, người tới có thể đấu với hắn hơn nửa canh giờ. Không đơn giản nha. Nhược Nhất vội vàng ngồi dậy, mặc quần áo, rửa mặt qua loa một chút, liền theo Thiển Phù tiến về hướng sơn môn. Còn chưa đi đến sơn môn, liền nghe thấy một giọng nam trong trẻo nói: “Ta tìm Nhan Nhược Nhất có quan hệ gì đến ngươi? Dựa vào cái gì ngăn cản ta không cho ta đi vào!” Giọng nói này rất là xa lạ, nhưng giọng điệu cũng rất là quen thuộc. Trong lòng Nhược Nhất cảm thấy kỳ quái, bước chân lại càng nhanh thêm vài phần. Bước lên thêm vài bậc thềm, liền thấy được tình hình thực tế ngoài sơn môn một cách rõ ràng. Núi đá xung quanh vỡ vụn, những bậc thang bằng đá bị pháp thuật đánh làm cho phải tróc bật lên, ngay cả sơn môn nguy nga bị đập thủng hai ba lỗ. Nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn này, trong lòng Nhược Nhất bỗng nhiên biết lo lắng của Thiển Phù. Nếu để cho bọn họ đánh tiếp nữa, sơn môn của Anh Lương thế nào cũng bị sụp đổ. Nàng ngẩng đầu vội vàng tìm kiếm bóng dáng của Thương Tiều, còn chưa nhìn thấy bóng người. Một luồng ánh sáng trắng xoẹt qua tai mình, theo đó là một tiếng nổ từ phía sau truyền đến “uỳnh”, âm thanh hỗn tạp có chút kinh hoàng của đám môn đồ Anh Lương. Nhược Nhất nhìn thấy tóc mai bên tai mình rơi xuống trên mặt đất, vừa quay đầu nhìn lại, một thân cây bùng cháy rừng rực. Mồ hôi lạnh từ thái dương chảy xuống, trong lòng nàng nghĩ lại mà sợ — chưởng này nếu đánh trúng mặt, chỉ sợ còn thảm hơn axit sunfuric. “Nhan Nhược Nhất!” Một tiếng gọi trong trẻo vừa vui vừa giận vang lên. “Trở về!” Thương Tiều thì lạnh giọng khê quát, dường như đang giận dữ. Nhược Nhất kinh ngạc khi bỗng nhiên nhìn thấy bóng dáng hai người xuất hiện, vẻ mặt Thương Tiều lạnh như băng, chưa hết sát khí. Đứng phía sau hắn chính là một nam tử xa lạ có gương mặt tuấn tú, áo choàng đen mang theo trường kiếm, đúng là bộ trang phục thiếu niên kiếm khách. “Ách.” Nhược Nhất như thế nào cũng nhớ không ra nổi mình khi nào quen với người như vậy, ngoại trừ Tử Ly, nhưng mà Tử Ly là người mà Thương Tiều biến thành. Người tìm tới cửa kia, thoạt nhìn dường như quen biết nàng, cách ăn mặc hắc y kiếm khách giống với tình nhân trong mộng nàng từng mơ ước, rốt cuộc là ai?

[1] Tôn Hồng Lô: 1 nam diễn viên TQ

27. Chương 23

Bên này Nhược Nhất còn đang kinh ngạc suy đoán. Bên kia Thương Tiều đen mặt đi nhanh đến bên người nàng, một phen bắt lấy cổ tay nàng, lôi nàng trở về. Nhược Nhất bị kéo đến lão đảo, nhất thời lửa giận xông lên: “Mới sáng sớm người làm gì vậy!” “Nàng còn biết đảo mắt?” Thương Tiều cười lạnh một tiếng, trong lời nói mang theo mười phần châm chọc, “Ta còn tưởng nàng nhìn đến rớt mắt cả hồn rồi chứ!” Nhược Nhất bật thốt lên: “Ta rớt hồn thì can hệ gì đến người.” Lời này dội vào Thương Tiều làm sắc mặt hắn càng trầm xuống, hắn vừa muốn mở miệng, âm thanh trong trẻo phía sau kia hét lớn: “Buông tay buông tay! nắm cái gì mà nắm, người muốn nắm là nắm sao!” Thương Tiều xanh mặt nhìn về phía tên kiếm khách thiếu niên kia, Nhược Nhất cũng có chút mặc danh kỳ diệu nhìn chằm chằm gương mặt kia. Tiếp thu ánh mắt hai người, hắc y kiếm khách hắng hắng giọng, chỉnh chỉnh y bào, bày ra một bộ dạng tiêu sái bí hiểm, nghiêm mặt nói: “Nhan Nhược Nhất, người còn nhớ Tiểu Hắc Ốc ven hồ Đại Minh không?” Nhược Nhất lúc vừa nghe lời này, khóe miệng giật giật, một hồi lâu mới phản ứng lại, Tiểu Hắc Ốc ven hồ Đại Minh, Đây... Đây chẳng phải là tên tiệm trang phục quái dị của nàng sao! Nhược Nhất ngơ ngác nửa ngày, ngay sau đó thân mình bắt đầu có chút run rẩy. Thương Tiều nhiu mày, nắm tay nàng càng chặt hơn. “Số 44 đường Tây Quang, hộ 4 lầu 4 đơn vị 4.” Hắc y kiếm khách vừa nói, nụ cười trên khóe môi càng kéo càng sáng lạn, “Chìa khóa của người còn trong tay lão tử, người muốn chạy chỗ nào!” “Mặc...” Nhược Nhất hốt mắt cấp tốc đỏ lên, cũng không biết từ đâu đột nhiên sinh ra cổ sức lực, tránh khỏi tay Thương Tiều, không để ý tới biểu tình hoảng hốt của Thương Tiều, nàng lão đảo bước chân, cơ hồ là bỏ nhào vào trong lồng ngực của hắc y kiếm khách. Kiếm khách kia thì cười đến cực tươi tấn đón lấy nàng vào lòng, mặc Nhược Nhất cả người run rẩy gắt gao chôn đầu trong ngực hắn. “Nhan Nhược Nhất, lão tử rốt cuộc cũng tìm được người!” Hắn vươn tay một vòng ôm chặt lấy Nhược Nhất. Những chua xót ứ khuất trên đường đi đến nay, toàn bộ trong nháy mắt đều xông lên tận tim, kích động khi tha hương gặp cố tri cùng sự mừng rỡ khi trùng phùng khiến đầu Nhược Nhất đang gác trên vai hắn nhất thời khóc thất thanh, lờ mờ liên tiếp gọi tên hắn: “Mặc Mặc... Mặc Mặc, Mặc Mặc...” Người khác nghe vào chỉ cảm thấy nàng một mực nói “Mặc Mặc (sờ sờ =]])... Mặc Mặc... Mặc...” Sắc mặt xanh mét của Thương Tiều hóa đen. Mà Mặc Mặc thật sự nâng tay sờ đầu nàng. Ép ép cái đầu đang chôn chặt trong ngực, sau đó làm mặt khiêu khích ném cho Thương Tiều một cái liếc mắt xem thường, nói với Nhược Nhất bằng lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ mà mấy trăm năm cũng chưa từng dùng qua: “Nhược Nhất đừng khóc, ta đón được người rồi.” Nhược Nhất khóc đến cả người run lên từng đợt, cách một hồi lâu mới hít thở thông, lẩm bẩm: “Người giả vờ cái... cái X gì, nghe đến da đầu, da đầu ta cũng tê rần cả rồi.” Mặc Mặc toét miệng cười lớn nâng mặt nàng lên, véo lớp thịt hai bên gò má nàng, dùng sức mà kéo, mang theo một chút ý vị giận dữ nói: “Người tiểu yêu tinh chuyên hành hạ chết người! Lão tử bay qua thiên sơn vạn thủy tới tìm người a, thiên sơn vạn thủy a! Người lại như vậy...” Còn chưa có nói xong, một đạo hàn quang mạnh mẽ xẹt qua giữa hai người, Mặc Mặc khoát tay chặn lại, hàn quang kia bị đánh tan. Nhược Nhất gạt hai dòng lệ, lập tức che chắn trước Mặc Mặc, một đôi mắt đỏ hồng nói: “Thương Tiều dừng tay! Là người ta quen biết, ta quen biết nàng!”(*) Thương Tiều trầm mặc, sát khí trên mặt càng tăng. Mặc Mặc cười hì hì chọc chọc đầu Nhược Nhất, cướp lời nói: “Ngốc, người ta còn ước gì người không quen ta.” Nàng giương mắt đánh giá Thương Tiều, “Vừa rồi lúc người cùng ta động thủ ta còn đang đoán người là ai, vừa nói tìm Nhan Nhược Nhất, liền tức giận như vậy. Thì ra người chính là Thương Tiều.” Thương Tiều cũng không để ý nàng, chỉ nhìn chằm chằm Nhược Nhất hỏi: “Hắn là ai?” Mặc Mặc vừa nghe thấy ngữ khí này, nụ cười trên mặt cứng lại nửa giây, lông mày nhiu lại. Lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, ôm lấy vai Nhược Nhất, trực tiếp che lại cái miệng đang muốn trả lời của nàng, nói một cách sâu xa: “Câu hỏi này của người rất là hay...” Nhược Nhất vừa thấy ngữ khí thần thái của nàng, trong lòng biết không ổn, giây dựa hai phút, chỉ sợ nàng nói ra lời nào đó dọa người. Mặc Mặc bất động thanh sắc ôm Nhược Nhất càng chặt. “Trước đây Nhược Nhất từng đề cập qua người với ta, ta tưởng người chỉ là một đoạn quá khứ trong cuộc đời của nàng, qua đi thì đã qua đi, sẽ không để ý nhiều. Bây giờ xem ra quan hệ giữa các người hình như không đơn giản như ta nghĩ a!” Nhược Nhất càng nghe loại biểu đạt từ ngữ này càng cảm thấy không ổn, hai mắt đỏ hồng, quay đầu nhìn nàng, không biết nàng đến tột cùng muốn làm cái quỷ gì. Không biết Mặc Mặc làm sao mà che miệng Nhược Nhất rất chặt, một chút thanh âm cũng không để nàng phát ra. “Người hỏi ta là ai...” Mặc Mặc nhếch nhếch môi, thân nàng hóa thành nam nhi cao hơn Nhược Nhất một cái đầu, vừa cúi đầu, khóe môi vừa vắn kẻ ngay trán Nhược Nhất. Tư thế này đã vượt qua giới hạn của ôn tình cùng thâm tà, rất khiêu người. Quả nhiên, tư thế khiêu người này khiến Thương Tiều sinh ra một luồng ma khí. Nhược Nhất nóng vội muốn đẩy Mặc Mặc ra, kêu nàng đừng đùa nữa. Nhưng lại bị câu tiếp theo mà nàng giáng xuống làm ật mày xanh xao, tan xương nát thịt. Nàng nói: “Nhan Nhược Nhất

là thê tử chưa qua cửa [1] của ta, vậy người nói ta là ai?” Chẳng lẽ vào lúc nàng còn chưa phát hiện, Mạc Mặc đã đem nàng trở thành đối tượng yêu đương rồi sao... Không khí lặng im nửa ngày, ngay cả thanh âm dọn dẹp chiến trường của các đệ tử Anh Lương cũng mất đi. Mạc Mặc khiêu khích nhìn Thương Tiều, các đệ tử Anh Lương cũng lộ đầu thò tai đánh giá Thương Tiều, Nhược Nhất cũng ngơ ngác nhìn phía Thương Tiều. “Thì ra là thế.” Thương Tiều cực kỳ bình tĩnh cười lạnh, “Nhan Nhược Nhất, đây là cái ‘tốt nhất’ của nàng sao? Nhược Nhất nhớ tới những lời nói trước kia, rũ mắt trầm mặc. Tiếng cười càng lạnh: “Ta sẽ không giải ân.” Thương Tiều sắc mặt trắng bệch xoay người rời đi, “Đến lúc đó, nàng muốn kết cục gì, ta cùng nàng chịu là được.” Lời này Nhược Nhất nghe không hiểu, mà Thương Tiều cũng không cần nàng hiểu. Trong lòng, hắn không khỏi cười khổ: cho dù đồng quy vu tận, cũng không sao chịu được nàng cùng người khác ở bên nhau... Thương Tiều, người của hiện giờ thật sự là ti tiện khiến người ta cảm thấy thảm hại. Hắn mạnh mẽ tự kiềm chế đau nhức kịch liệt nơi lồng ngực: có hôn ước thì sao, thích người khác thì sao, muốn từ bỏ hắn thì sao... Muốn hắn buông tay... Nhan Nhược Nhất, nàng có biết chuyện này ta sớm đã không còn làm chủ được. Bị ai nhất, có lẽ chính là tình cảm của mình mà ngay cả mình cũng không làm chủ được. Nhược Nhất nghĩ như vậy. Bóng dáng tịch liêu rời đi của Thương Tiều tựa hồ so với cảnh tượng dòng chữ khắc trên bia mộ trong đầu nàng còn đau khổ hơn, làm sao cũng gột rửa không trôi. “Nhan Nhược Nhất!” Mạc Mặc đột nhiên cao giọng nói, “Người sớm đã đi không thấy bóng dáng mà còn thộn ra nhìn để làm chi! Nhưng mà, Thương Tiều này đích thật là tuyệt sắc a, khó trách người cứ ngày nhớ đêm mong như vậy.” Nhược Nhất quay đầu lại nhìn Mạc Mặc, không nói gì. “Sao?” Mạc Mặc nhú mi, “Người thật sự nhớ hắn a? Người không phải vẫn còn ngốc đó chứ!” “Sao người lại tìm đến đây?” Nhược Nhất dứt khoát chuyển đề tài, “Còn biến thành bộ dạng này.” Mạc Mặc là một người bộc trực, não nàng so với ruột còn thẳng hơn, Nhược Nhất vừa chuyển hướng, nàng liền theo con đường Nhược Nhất mà đi, ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng mới nói: “Thế nào, có phải bị bề ngoài xuất sắc của ta làm ù mắt cậu hay không! Người nhìn lại người vừa rồi kích động đến vậy, chắc chắn, không ngờ cân lượng của tỷ... khụ, ca ca ta ở trong lòng người cũng không nhẹ nha!” Nhược Nhất từ đầu đến chân nhìn lướt qua nàng một thân hắc y kiêu khách, bĩu môi: “Người vừa nói, ta cũng cảm thấy người ăn mặc thật giống như nam nhân, còn có chút phong thái mặt người dạ thú.” Mạc Mặc cũng không giận, nắm tay Nhan Nhược Nhất nói: “Tạm thời cho người hưởng thụ một chút thắng lợi ngoài miệng, ta không nói nhảm với người. Bây giờ nếu tìm được người rồi chúng ta cũng mau trở về thôi. Chờ khi trở về rồi, tỷ... ca sẽ yêu thương người một phen.” “Từ từ!” Nhược Nhất cao giọng gọi lại Mạc Mặc, “Bây giờ đi sao? Bây giờ đi?” “Người đừng nói nhảm nữa? Người cùng y phục, có. Ta cùng y phục, cũng có. Người cùng vật cũng đã đầy đủ, đương nhiên là bây giờ đi a. Lầm nhảm cái gì!” “Từ từ Mạc Mặc! Chúng ta... Chúng ta hay là tìm nơi bí mật một chút, bọn họ đều nhìn thấy kia!” “Để bọn họ nhìn, dù sao sau này ai cũng không còn gặp ai rồi.” Dứt lời, trực tiếp ở trước cửa Anh Lương Sơn, trước mặt chúng đệ tử kết một ấn tay, bắt đầu niệm chú. Dù sao sau này ai cũng không gặp ai nữa ... Nhược Nhất ngẩn ra, trong lòng có chút hoang mang mặc danh kỳ diệu. Hai bàn tay nắm nhau của hai người dần dần trở nên nóng rực. Phải đi sao? Nhược Nhất nghĩ một cách rối loạn: lại một lần nữa rời khỏi Thương Tiều, rời khỏi Cửu Châu? Ngay cả một lời từ biệt cũng không có, lẳng lặng rời khỏi? Đúng vậy, bản thân đã nói như với Thương Tiều rồi, trở về cũng là lẽ thường tình thôi. Về phần nói lời từ biệt... Bọn họ chưa từng trùng phùng qua, cần gì phải từ biệt. Hơn nữa lần này có thể lần nữa quay về Cửu Châu vốn chính là một chuyện ngoài dự liệu. Có thể lại nhìn thấy Thương Tiều cũng đã đủ cho nàng cười trộm. Cho nên bây giờ về thôi! Chia cách không còn gặp nhau, mới là cách buông tay tốt nhất. Nhưng mà sao trong lòng lại cảm thấy không phục cùng khổ sở? Rõ ràng lần này nàng một sợi tóc cũng không mất, rõ ràng lần này là nàng chủ động vứt bỏ hắn. Rõ ràng lần này... Thì ra, chỉ cần biệt ly cũng khiến người ta cảm thấy đau khổ đến thế. Cảm giác mộng mị dần dần nồng đậm, Nhược Nhất chỉ nghe Mạc Mặc quát khê: “Tập trung!” Mạc Mặc kêu nàng tập trung, thế nhưng nàng lại nhớ tới đêm đó, bộ dáng tịch liêu khi tóc trên vai Thương Tiều rơi đầy Tuyết Huyền cỏ. Cô tịch lạnh lùng đến tận cùng nhưng cũng tuyệt đẹp đến tận cùng. Giống một giấc mộng hư ảo, chỉ trong một chớp mắt liền vỡ vụn mất chỉ còn lại thanh tĩnh. Cảm giác quen thuộc mà lạ lẫm đánh úp lại. Nhược Nhất nghĩ: Thương Tiều, lần này ta hy vọng người từ nay về sau không còn ưu thương nữa. Người đừng khổ sở, cũng đừng tịch mịch như vậy nữa...

[1] Thê tử chưa qua cửa: Vợ chưa cưới. Câu này xem film Hồng Kông hay gặp, nhưng lại ko bik nên edit sang Việt thế nào cho hay, dùng “vợ chưa cưới” thì hiện đại quá.

Edit: Bùm Bùm

Beta: Tiểu Tuyết

28. Chương 24

Cảm giác mộng mị càng ngày càng mãnh liệt. Bạch quang tản ra trước mắt, ngay tại thời điểm Nhược Nhất sắp rơi vào trong đó, không biết từ đâu đẩy đến một cỗ lực mạnh mẽ, kéo nàng từ trong mộng mị ra. Nhược Nhất mạnh mẽ mở mắt. Trước mắt một mảnh tĩnh lặng. Bậc thang đá xanh vẫn là bậc thang đá xanh, cánh cửa của cái động trên Anh Lương vẫn tàn tạ mà mở. Chỉ là các đệ tử của Anh Lương đều tập trung trên bậc thang, tò mò nhìn hai người họ. Mạc Mặc cũng mạnh mẽ mở mắt ra. Hắn vẽ mặt kỳ quái nhìn nhìn xung quanh, lại kỳ quái nhìn nhìn Nhược Nhất, sau đó kỳ quái nhìn nhìn lòng bàn tay của mình: “Sao... Sao vẫn còn ở đây?” Mạc Mặc... thi thuật thất bại? Mạc Mặc cô gái này có tính cách tuy là cực phẩm một chút, thế nhưng trình độ ma pháp tuyệt đối là không chèn vào đâu được. Cùng Mạc Mặc ở chung hai năm, pháp thuật lớn nhỏ nàng dùng qua không ít, Nhược Nhất vẫn chưa từng thấy qua nàng thi thuật thất bại. Chẳng lẽ... Nhược Nhất sờ sờ ấn ký sau trán, sợ hãi nhìn nữ vu (bà đồng) nam tính đang luống cuống vì thi thuật thất bại: “Mạc Mặc, ta nghĩ, chúng ta tạm thời không thể trở về được.” “Cái gì?” Nữ vu luống cuống không nghe được lời của nàng, không ngừng cao thấp sờ soạn thân thể của mình: “Có muối sao? Có muối trên người ta sao? Nhan Nhược Nhất nhìn xem trên người người có muối không? Đã nói rồi không được đụng vào vật sống của thế giới này! Mau đánh ra hết muối bọ gì đó đi.” Nhược Nhất mở miệng một cách gian nan: “Mạc Mặc... Có lẽ nguyên nhân là do cái này...” Mạc Mặc lúc này mới nhìn về phía Nhược Nhất, thấy nàng lấy tay chỉ sau tai mình, Mạc Mặc vén tóc nàng lên, thấy một ấn ký màu đen lồi lên, mày hung hăng nhíu lại: “Chú ấn? Ai hạ lên người?” Nhược Nhất thở dài. “Thương Tiêu?” Nhược Nhất rất chán nản gật gật đầu, trong nháy mắt lửa giận của Mạc Mặc bùng cháy, “Khá lắm! Bộ dáng không biết làm sao của người hắn mới dám ức hiếp người. Đi! Đi kêu hắn giải ấn!” Nói xong liền xông vào hướng cửa. “Hắn sẽ không giải.” Nhược Nhất giữ Mạc Mặc lại, “Khi này hắn nói rồi, hắn sẽ không giải ấn.” Mạc Mặc nhìn thần sắc lẳng lặng của Nhược Nhất, mắng cũng không biết mắng như thế nào, nếu nói khiến cho Nhan Nhược Nhất gặp Thương Tiêu, đầu sở gậy nên vẫn là bản thân nàng. Nén giận hết nửa ngày, vò đầu gãi chân nói: “Đây là chuyện gì a!” “Chuyện này rất phiền toái, đứng ở đây nói một hồi lâu cũng không rõ, hay là chúng ta đi vào trước đi.” Nhược Nhất cười kéo Mạc Mặc vào trong. Mạc Mặc đứng trong chốc lát, cuối cùng theo Nhược Nhất đi vào. Về không được sao... Rõ ràng biết rời khỏi mới là tốt nhất, nhưng hiện tại, không biết vì sao, trong lòng Nhược Nhất lại rất vui sướng. “Thiên Phù.” Nhược Nhất gọi Thiên Phù phụ trách quét tước, “Ừm, bằng hữu của ta có lẽ ở đây vài ngày, ta muốn nói một tiếng với Anh Lương chủ.” “Cô nương không cần khách khí. Từ lúc vị khách nhân này cùng Thương Tiêu đại nhân động thủ chúng ta cũng đã bẩm báo qua chủ tử, hắn nói, không chết người thì không đi phiền hắn, để mặc các người.” Thiên Phù nói rất bình tĩnh, Nhược Nhất nghe thì run rẩy một trận. Khó trách sáng nay Thiên Phù lại lo lắng đến đánh thức nàng như vậy, thì ra là chủ tử nhà mình không quản sự a... Xem ra, tim của Anh Lương chủ này thật đúng là bị Nguyệt Hoàng tổn thương rồi, nhiều ngày như vậy còn chưa bình tĩnh lại sao? “Phòng trống trong Anh Lương còn rất nhiều, ta sẽ đi an bài.” Thiên Phù khom người muốn đi, Mạc Mặc gọi lại: “Từ từ không cần phiền toái ta cùng nàng ta ở chung là được rồi.” Thiên Phù lông mày động rồi động: “Ồ, cùng nhau sao?” Đôi mắt dần dần trở nên tinh xảo đánh giá Nhược Nhất. Nhược Nhất nghĩ thầm, dù sao Mạc Mặc cũng sẽ khôi phục lại thân nữ nhi, ở chung cũng không có gì to tát, lúc này liền gật đầu đáp ứng: “Ừ, ở chung đi, thu thập phòng khác rất phiền các người.” “Nếu đã như vậy, ta liền đi thêm một giường cùng chần nệm cho cô nương.” “Cám ơn.” Thiên Phù khom người lui hai bước, cuối cùng phảng như có chút do dự quay đầu quét mắt Mạc Mặc một cái, nói với Nhược Nhất: “Nghe Thiên Hà chăm sóc Thương Tiêu đại nhân nói, gần đây thân thể đại nhân rất không tốt, hàng đêm ho ra máu, sáng nay lại... Cô nương người nếu không thì dành chút thời gian đi thăm hắn đi.” Nhược Nhất nghe được đột nhiên tim thất lại: “Hắn... không phải đã ăn Hóa Hương hoàn rồi sao?” Hóa Hương hoàn trừ hết phong ấn lực trong cơ thể Thương Tiêu, Thương Tiêu khôi phục lại sức mạnh vốn có, thế thì còn gì có thể thương tổn đến hắn. “Hóa Hương hoàn trong dược phòng sớm đã hết, tâm tình chủ tử không tốt nên không chịu luyện đan, cho nên còn phải để đại nhân chờ.” Tâm tình không tốt không muốn luyện đan... Nhược Nhất lần đầu tiên sinh ra ý nghĩ muốn đánh chết cỗ kích động tùy hứng của Anh Lương chủ này. “Hừ.” Mạc Mặc bỗng nhiên cười lạnh: “Dầu gì cũng là chuyện chữa bệnh cứu mạng, tâm tình không tốt là lý do cái rắm gì. Nhan Nhược Nhất gì cũng không biết, kêu nàng đi thăm hắn khác nào thăm sư ông, có công phu ở đây khuyên nàng, không bằng đi khuyên chủ nhà mình, đi thôi đi thôi.” Thiên Phù dẫn đường phía trước, không nói nữa. Nhược Nhất lại trầm mặc suốt trên đường đi. Thiên Phù sửa sang lại giường chiếu xong liền lui ra ngoài. Mạc Mặc cẩn thận quan sát chú ấn sau tai Nhược Nhất, nói: “Xem ra rất bình thường, ta thử giải xem sao.” Nói xong phẩy bàn tay sau tai Nhược Nhất, tập trung niệm chú, bỗng nhiên nhướn mày, rất nhanh rút tay về. Nhược Nhất mở mồm

nói: “Làm sao vậy?” Nhìn kỹ lòng bàn tay Mạc Mặc, nơi đó hình như có một điểm nhỏ màu hồng. “Người thành thật nói cho ta biết người sau khi đến đây đã làm qua những gì!” Nhược Nhất chậm rãi nói cho Mạc Mặc mọi chuyện rất chi là rối loạn phát sinh từ sau khi quay về Cửu Châu. Nhược Nhất vốn tưởng rằng Mạc Mặc sau khi nghe xong sẽ mắng nàng một trận ra hồn, không ngờ Mạc Mặc chỉ là nhìn nàng với một thần sắc rất kỳ quái mà hỏi: “Người là nói, bây giờ trong thân thể người không biết vì sao có thêm một cỗ năng lượng, hơn nữa năng lượng này còn rất mạnh?” Nhược Nhất gật đầu. “Không thể được a!” Mạc Mặc hô to, “Bên trong cơ thể của Nhan Nhược Nhất người làm sao có thể xuất hiện năng lượng! Đây là cái vận cứt chó [*] gì a!” Ngự khí có chút hèn mọn này nghe đến nỗi Nhược Nhất nổi gân xanh: “Ta không có nhân tính thiên lương lắm sao, ta đoạt bánh bao của ăn mày hay là vọt qua xe thể thao của nhà giàu sao, dựa vào cái gì ta không thể có có loại vận cứt chó này!” Mạc Mặc ngăn ra: “Ta không có nói qua với người sao?” Nhược Nhất trong nháy mắt cũng choáng váng: “Nói qua cái gì.” Mạc Mặc đau đầu xoa xoa trán, tổ chức lại một chút ngôn ngữ rồi nói: “Người có biết có người khi ra đời sẽ có những khiếm khuyết trời sinh, tỷ như thiếu một chân, hoặc là bại não, hoặc mắc bệnh bẩm sinh. Mà Nhan Nhược Nhất, người chính là thể chất trời sinh tuyệt duyên với ma pháp, không có linh lực, quỷ thần không gần. Từ lần đầu tiên gặp người ta đã nhìn ra thể chất như vậy của người, chính vì thế nên ta mới dám lớn mật ném người tới Cửu Châu đến, bởi vì linh khí của thể giới khác căn bản là không thương tổn gì đến người. Người đã hiểu chưa?” Nhược Nhất chớp chớp mắt, lắc lắc đầu. “Nói cách khác, người chính là một người mà trời sinh ngu ngốc với ma pháp! Học ma pháp không được, học pháp thuật không xong, không có linh lực, càng không thể có năng lượng cường đại gì cả!” “Mà trên thực tế, máu của ta thật sự có tác dụng áp chế đối với Ma sát.” Nhược Nhất chỉ chỉ lưng mình, “Lần ở trong bụng Cửu Man, Thương Tiều đã nhập ma, thể nhưng sau khi máu ta chảy ra, ma khí của hắn liền dần dần tiêu tan.” Mạc Mặc bĩu môi: “Có lẽ là do hắn quá yêu người, thấy được sau khi giết người trong lòng sẽ sinh ra các loại hoang mang sợ hãi, các loại gào thét hỗn loạn, sau đó tự mình tỉnh lại cũng không chừng.” “Mạc Mặc...” “Được rồi.” Mạc Mặc vuốt tay, nàng vén tóc bên tai Nhược Nhất lên, “Nghe người nói, trước mắt ta chỉ có thể nghĩ đến một lời giải thích hợp lý, chú ẩn này, nó sẽ từ từ thay đổi thể chất của người, ắt người nhìn xa hơn, tai nghe được rõ ràng hơn, có lẽ nó còn thay đổi luôn thể chất tuyệt duyên với ma pháp của người, nhưng là những thứ trời sinh làm sao cũng đổi không hoàn toàn, cho nên nó chỉ có thể làm máu người có ma pháp, nhưng lại không thể cho người sử dụng pháp thuật. Nói cách khác, Nhan Nhược Nhất, hiện tại máu của trong máu người tiềm ẩn một năng lượng cường đại, có thể giết ma... Đây chính là tương đương với quý giá a.” Nói xong ánh mắt hiện lên một tia sáng vô danh. Nhược Nhất lạnh sống lưng, hai tay vòng ngang ngực: “Quý giá bao nhiêu cũng không thể bán.” “Chắc, của hiếm.” Mạc Mặc trợn trắng mắt, lập tức lại nhíu mày nói: “Thế nhưng, chú ẩn này cùng năng lượng trong cơ thể người rõ ràng có thể cảm giác được là do hai người gây nên, hạ ẩn chính là Thương Tiều, như vậy cho người năng lượng này là ai đây?” Nói xong, ánh mắt ghét bỏ quét qua Nhược Nhất, “Mạc kệ là ai cũng xem như là móc meo tám đời (rất lâu) rồi. Cư nhiên phó thác năng lượng cường đại này ột người hoàn toàn không cách nào sử dụng.” Nhược Nhất mặc kệ nàng, nhưng lại nhớ tới một chuyện quan trọng: “Mạc Mặc, vậy người thi thuật thất bại rốt cuộc là bởi vì chú ẩn, hay là do năng lượng trong thân thể ta?” “Với năng lượng trong thân thể người khẳng định là không liên quan, nó cũng không phải vật sống. Chẳng qua chú ẩn này, theo lý thuyết mà nói nó cũng không phải vật sống, hắn là cũng không liên quan đến nó, nhưng chúng ta quả thật về không được, chỉ có thể là bởi vì...” Thần sắc Mạc Mặc hơi hơi ngưng trọng lại, khiến Nhược Nhất hoảng lên: “Bởi vì sao?” “Bởi vì ẩn chú này đã nối người cùng một vật sống khác.” “Ha?” Nhược Nhất bật cười, “Giống hai máy tính kết nối sao?” Mạc Mặc nhìn chằm chằm Nhược Nhất một hồi lâu, thần sắc có chút kỳ quái: “Nhan Nhược Nhất, có một loại chú, sẽ nối mạng của song phương lại, người thi chú và người bị thi chú, đồng sinh cộng tử, nếu một người chết, người còn lại cũng sống không được. Chúng ta rõ ràng không có đụng tới vật sống gì, nhưng lại không về được, chỉ có thể là bởi vì Thương Tiều đã nối mạng của hắn cùng người lại. Mạc Mặc như đột nhiên nhớ tới người nào đó, biểu tình đột nhiên trở nên có chút mềm mại, “Giống như là... dùng tính mạng mình để giữ lấy người.” Nhược Nhất ngây ngốc sững sờ, cùng Thương Tiều đồng sinh cộng tử? Nàng nghĩ, lúc này nàng rốt cuộc hiểu ý câu nói kia của Thương Tiều — “Đến lúc đó, nàng muốn kết cục gì, ta cùng nàng chịu là được.” Muốn kết cục gì cũng sẽ ở bên nàng, mặc kệ là nàng nguyện ý khuất phục cùng hắn ân ái, hay là nguyện chết cũng không cùng hắn ân ái. Thương Tiều cũng sẽ ở bên cạnh Nhan Nhược Nhất. Thì ra hắn đúng là đang dùng phương thức mật mờ như vậy để nói — nàng muốn sống, ta sống cùng nàng, nàng muốn chết, ta cũng chết cùng nàng. Nếu một người nam nhân chịu làm vậy với một nữ nhân, Nhược Nhất không biết nên dùng cái dạng lý do gì để thuyết phục bản thân rằng: Thương Tiều không yêu nàng. Hốc mắt Nhược Nhất đột nhiên nổi lên một trận đau đớn chua xót: “Mạc Mặc. Ta... ta hình như, có chút kỳ quái.” Thấy bộ dạng này của Nhược Nhất, Mạc Mặc dùng

đầu ngón chân cũng biết tình cảm của nàng dành cho Thương Tiều là như thế nào. Bây giờ muốn cô ngốc này quay về hiện đại, ngay cả nàng một vu nữ thần kinh thô lỗ cũng cảm thấy được là đang chia uyên rẽ thúy, thật ra để Nhan Nhược Nhất ở lại thế giới này cũng không phải không tốt, dù sao thân thể của nàng cũng sẽ không sinh ra bài xích gì. Mạc Mặc thở phào một hơi, đang muốn mắng Nhược Nhất đôi câu, đá nàng đi theo đuổi tình yêu của mình, đúng lúc này, cửa hiện lên một mảnh áo màu trắng, Mạc Mặc liếc mắt nhìn: Ô hay, tới thật đúng lúc. Tròng mắt vừa chuyển, Mạc Mặc giả vờ thở dài, rất thương tình mà nói: “Lúc trước, thấy người bị buộc thành cái bộ dáng kia, hắn cũng không tới cứu người, trong lòng ta vẫn rất không mong gặp Thương Tiều. Nhưng... Nhược Nhất, người nói cho ta biết, bây giờ người rốt cuộc có còn thích hắn không?” Nước mắt của Nhược Nhất, ngăn không được mà rơi xuống: “Ta...” “Ta...”

[*] Vận cút chó: Ta xin thề ta edit nguyên văn a. Đây là nói về một số chuyện tốt may mắn đến với đường sự, được ví như vô tình giẫm phải phân chó. Ví dụ như nhặt được tiền....

TT: người TQ quan niệm rằng giẫm cc sẽ gặp may, nên thường dùng câu này để chỉ những người gặp may.

Chắc có nàng sẽ thắc mắc tại sao NN gọi MM là nàng mà ai cũng nhầm giới tính của nàng ấy. trong tiếng TQ chữ cô ấy/nàng ấy() và anh ấy/hắn () tuy cách viết khác nhau nhưng lại đọc giống nhau là [ta] hơn nữa MM lại đang hóa trang là nam nên mới khiến người khác hiểu lầm.

Edit: Bùm Bùm

Beta: Tiểu Tuyết

29. Chương 25

Có thích Thương Tiều hay không? Đối với Nhược Nhất mà nói, vấn đề này có nghĩ thích đi chăng nữa cũng không thể nói ra miệng được. Từ khi gặp Thương Tiều đến bây giờ, trong lòng đã định chỉ có một người này thôi. Thậm chí Nhược Nhất không thể tưởng tượng được, nếu mà một ngày nào đó đột nhiên mình không cần Thương Tiều, thế giới của nàng sẽ ra sao nữa. Mà Thương Tiều, Thương Tiều nghĩ như thế nào về nàng..... “Nhược Nhất, người có thích hắn hay không?” Thanh âm của Mạc Mặc tựa hồ như mang theo ma lực thôi miên nàng nói hết tâm sự trong tận đáy lòng. Những chuyện từ lúc mới gặp Thương Tiều tới nay, từng cảnh từng cảnh giống như đèn kéo quân quay vòng vòng trước mắt nàng. Mạc kệ là con hồ ly trắng nhỏ lúc bị thương hấp hối, hay là con hồ ly trắng nhỏ nằm trong lòng của nàng, để mặc cho nàng vuốt ve bộ lông mượt mà của nó, hay là lúc biến thành một trang nam tử tuấn mỹ cao ngạo vô song đứng dưới ánh trăng sáng rực. Hắn vốn là một tên yêu quái bạc tình nhưng sẽ ở trước mặt nàng bày ra vẻ mặt tươi cười. Rõ ràng hắn rất mạnh mẽ không gì sánh được nhưng lại mỗi lần đều bị nàng bức ép đến đau đầu mẻ trán. Hắn sẽ xuất hiện mỗi khi Nhược Nhất gặp nguy hiểm đến tính mạng, hắn sẽ nghiêm trang nói với mấy người trưởng lão: “Đối với Nhan Nhược các người có thể mắng nhưng không thể đánh, việc đó chỉ có ta mới có quyền.” Một nam tử như vậy, hỏi làm sao mà không thích cho được. “Người có thích hắn hay không?” Tình cảm giống như thủy triều dâng trào vỡ òa, ngăn thế nào cũng không được. “Thích.” Nhược Nhất bùm miệng lại, âm thanh nghẹn ngào lọt qua khe hở của những ngón tay vang ra: “Thích..... thích....” Tiếng nói xen lẫn tiếng khóc nức nở: “Từ đó đến giờ ta chưa từng thích qua một người nào như vậy, mẹ kiếp rất thích.” Nhìn Nhược Nhất như thế, Mạc Mặc không khỏi nhủ thầm. Cô nương này ngày thường thật sự là rất hà khắc đối với chính mình. Rõ ràng yêu một người như vậy, cố tình làm ra vẻ như không có việc gì, thường ngày đi làm, mà còn chịu để cho nàng sắp đặt đi xem mắt. Vị trí trong lòng nàng ta đã có một tên gia hỏa chiếm cứ, còn có thể thích ai được nữa? Mạc Mặc nghĩ ngợi: trên mặt người đã hiện lên hết những suy nghĩ trong lòng rồi, mỗi ngày vào buổi tối đều ngâm ngùi nuốt hết những đau đớn giống như liều mạng đâm thanh đao vào trong lòng mình tạo nên một vết thương chảy máu, thật là.... Đã sinh ra đều là nữ nhân thì cần gì phải làm khổ nhau đây. Mạc Mặc nghĩ nhất định sau khi nghe Nhược Nhất nói như vậy thì người nọ ở ngoài cửa sẽ sấn đến độ vọt ngay vào, ôm Nhược Nhất mà đau lòng nói biết vậy sẽ không làm như thế, thổ lộ thâm tình không thôi, như Mã đại ca đóng phim Quỳnh Dao. Sau đó hai người dặt tay nhau, từ nay về sau sẽ có cuộc sống ngọt ngào hạnh phúc. (YVPP: Mã đại ca là Mã Cảnh Đào đó) Chỉ là, sự tình cũng không diễn ra như nàng phác họa. Thân ảnh màu trắng vẫn không nhúc nhích như trước, vẫn như cũ đứng im ngoài cửa. Giống như bị phép định thân vậy. Mạc Mặc đành phải cố gắng thêm một chút nữa: “Vậy tại sao người không nói cho hắn biết?” Nhược Nhất trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cắn môi nói: “Trong lòng hắn đã có người khác rồi.” Mạc Mặc ngẩn ra, choáng váng: “Trong lòng hắn có người khác

?”“Ta hoàn toàn kém xa nữ tử đó.” Một trận cuồng phong cùng bão tố xen lẫn tia chớp ngang dọc đánh thẳng vào đại não của Mạc Mặc, kinh ngạc khiến nàng vô hồn: “Nhãi nhép ! Hắn dám bắt cả hai tay sao” Mạc Mặc xoay người muốn ra ngoài cửa bắt người, nàng tưởng khi nghe được hành vi phạm tội của mình bị người khác vạch trần thì kẻ đó sẽ hoảng hốt bỏ chạy chứ, nhưng không ngờ, hắn cũng không có chạy, một thân áo trắng bay bay, hắn lại từng bước tiến vào. Thương Tiều cười lạnh : “Đây là nút thắt trong lòng nàng?” Nhược Nhất hoàn toàn không biết Thương Tiều lại ở chỗ này. Khuôn mặt đang nước mắt ngấn dài, cũng không chút nào che dấu chật vật ngẩng đầu lên, ngây ngốc nhìn Thương Tiều đột nhiên xuất hiện tại đây. Về mặt hắn tái nhợt xanh mét, khoé miệng nhếch lên lạnh lùng : “Ngược lại nàng hãy nói cho ta biết vị thiên tiên nào trong lòng ta?” Mạc Mặc vừa nghe như vậy xong, trong lòng biết chắc chắn có chuyện gì đó hiểu lầm rồi. Lặng lẽ xoay người rời gót đi ra ngoài. Tất nhiên là trong lúc này, hai người Nhược Nhất và Thương Tiều cũng không có tâm tình nào mà để ý xem nàng đi đâu. Trong lòng Nhược Nhất nhất thời kinh ngạc, hoàn toàn không có phản ứng. Thấy Thương Tiều từng bước từng bước đến gần, suy nghĩ thứ nhất trong thâm tâm nàng là muốn chạy trốn. Dưới chân nàng vừa chuyển, chạy vòng qua cái bàn liền hướng ngoài cửa chạy nhanh. Thế nhưng động tác của nàng làm sao nhanh hơn Thương Tiều được. Nhược Nhất chỉ cảm thấy chính mình bị đẩy mạnh, khi phục hồi lại tinh thần, Thương Tiều đã mang nàng gắt gao đặt ở trên bàn. Ấm trà cùng chén trà bị hất xuống đất “xoảng....xoảng” vỡ thành một đồng nát vụn. Vết thương sau lưng vừa đóng mồi, thấy thì có vẻ đau nhưng thật ra cũng không đau lắm, chỉ thấy có chút hơi ngứa khó chịu. Nhược Nhất nhướng mắt nhìn thấy vẻ mặt giận dữ không ngừng của Thương Tiều, thần sắc trong đôi mắt hiện lên đau lòng cùng giận dữ đan xen khó phân biệt, nhất thời cảm thấy chột dạ xoay đầu không dám nhìn hắn..... Thương Tiều giận quá hoá cười : “Định chạy sao ? Nàng còn chưa nói rõ rốt cục người trong lòng ta đó có hình dáng ra sao! Nàng với người đó có bao nhiêu chênh lệch ! Hai người so sánh nhau như thế nào!” “Người muốn ta như thế nào so được với người ta.” Lúc này Nhược Nhất cũng nổi giận dưng dưng, bao nhiêu uỷ khuất cùng thê lương trong lòng bùng phát thành một trận như đồng cỏ khô bén lửa lan đến rùng, cháy đến long trời lở đất, “Ta làm sao so được với nàng ta! Người tận lực dốc cả thiên hạ lên chỉ vì giúp nàng ta tìm kiếm một viên thuốc, người suốt ngày không ngủ không nghỉ túc trực bên giường của nàng ta vì nàng ta mà đánh đàn, người thậm chí..... Người thậm chí còn buộc ta đi cứu nàng ta như vậy.....” Tiếng nói của Nhược Nhất nghẹn ngào. Thần sắc của Thương Tiều kì quái : “Người nàng đang nói chính là Tử Đan sao ?” Nhược Nhất không để ý tới hắn, chỉ muốn nói hết những tâm sự trong lòng thôi : “Cũng không trách người được, cho dù là tính nết hay là dung mạo, ta làm sao mà có thể so sánh với nàng ta được.” Nàng dừng lại một lúc xong nói tiếp : “Thương Tiều, người cũng biết đêm đó hơi lạnh trong Hàn Ngọc động có thể đem người ta biến thành băng lạnh. Người nói ta oán giận người, lúc đó quả thật là ta rất giận người, thế nhưng suy nghĩ thấy ta cùng Tử Đan có sự chênh lệch như vậy, liền không cảm thấy không dám oán giận nữa.....” “Ta với Tử Đan.....” Thương Tiều nhíu mày lại, đang muốn nói cái gì đó, cây còi sáo trước ngực Nhược Nhất bỗng nhiên giật giật. Đúng là lần đó, trước khi đi Nguyệt Hoàng đã đưa cho Nhược Nhất mang theo. Khoé môi Thương Tiều nhếch lên. Nắm lấy cây còi sáo màu đỏ như lửa kéo ra, không chút nghĩ ngợi ném mạnh ra ngoài. Nhược Nhất muốn ngăn lại thì chiếc còi kia đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Về mặt của Thương Tiều nghiêm túc nhìn chằm chằm nàng, phảng phất giống như quyết định một việc trọng yếu : “Nhan Nhược Nhất, lời này ta chỉ nói một lần thôi.....” “Rầm !” Cánh cửa bị người tới một đập đá văng. Ngoài cửa ồn ào không chịu nổi. Trên trán Thương Tiều hiện lên hai vạch gân xanh. Bên trong hai người vẫn còn duy trì tư thế ái muội, Mạc Mặc vừa lớn tiếng gọi, vừa xoắn bước đi vào : “Nhan Nhược Nhất, đừng ở chỗ này nói chuyện yêu đương nữa, kẻ thù của người đã tìm tới cửa rồi.” Hai người đều ngẩn ra, Thương Tiều nhíu mày nhìn Nhược Nhất, Nhược Nhất cũng ngây ngốc nhìn Thương Tiều. Kẻ thù ? Nhược Nhất có kẻ thù nào chứ? Cho dù nàng có kẻ thù, kẻ thù của nàng cũng chính là kẻ thù của Thương Tiều. Mạc Mặc vươn tay kéo Nhược Nhất qua, mặc kệ sắc mặt Thương Tiều tối sầm lại, kéo nàng đi đến bên cửa sổ, chỉ vào một áng mây màu đỏ ở đằng chân trời nói : “Nhìn kia, chính là nữ nhân đó, nàng cứ kêu tên của người đòi giết đòi chém, nàng ta có phải tình địch của người hay không ? Lão tử hôm nay giúp người trừ khử nha, tuyệt đối không nên để lại hậu hoạ.” Nhược Nhất chăm chú nhìn lại, đó là một nữ tử mặc quần áo màu cam, dáng người tuyệt đẹp, một tay vung múa dây lụa, từ trên mây bay tới, đầy đám đồ đệ Anh Lương dám ngăn trở nàng ta văng ra ba bước. Đợi nàng ta bay lại gần một chút, Nhược Nhất kinh ngạc hét lên: “Nguyệt Hoàng !” Mạc Mặc dứt tay vào túi, rút kiếm nói : “Quả nhiên là tình địch của người, lão tử đi kết liễu nàng ta!” Nhược Nhất chạy nhanh lại giữ chặt tay nàng ta: “Mạc Mặc, từ từ chờ đã ! không cần phải xúc động như vậy !” “Xúc động ?” Mạc Mặc nhướng mi, “Ta nói cho người, Nhan Nhược Nhất, người là người của ta, ở trước mặt ta, trừ ta ra, không ai có thể khi dễ người, ai cũng không thể làm cho người đau khổ, nếu để cho người bị khổ sở thì không yên với ta. Người mau buông tay ra, để ta đi làm

thịt nàng ta.” Có một người bạn tốt luôn che chở như vậy, thật sự là tu mấy kiếp mới gặp được, Mạc Mặc nói như vậy làm cho Nhược Nhất nước mắt lưng tròng. Nhưng những lời này lọt vào tai Thương Tiều thì lại có ý khác. Thần sắc của hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng quét mắt nhìn Mạc Mặc. Nam tử này, cách ăn mặc đúng là bộ dáng hắc y kiếm khách, hành vi và lời nói với Nhan Nhược rất thân mật, xem ra lời hắn nói nàng là ” Vị hôn thê” của hắn cũng không phải là lời đồn vô căn cứ. Nghĩ như thế, đôi mắt màu tím của Thương Tiều lại thâm sâu thêm vài phần, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Nguyệt Hoàng vừa đánh vừa bay thẳng tới bên này, giống như vô tình nói : “Phượng Hoàng là loài chim bất tử, hồn phi phách tán cũng có thể sống lại trên niết bàn. Người làm sao mà giết được nàng ta.” Mạc Mặc vừa nghe, tính bướng bỉnh lại trỗi dậy: “À, là loài chim bất tử, ta phải nhìn xem nàng ta làm phương pháp nào để trở thành bất tử.” Nói xong, đẩy Nhược Nhất ra, niệm thần chú, lôi ma trượng ra trực tiếp chém qua bên này. Đợi Nhược Nhất ý thức kịp, hoảng một cái nàng ta đã chém tới trên đầu Nguyệt Hoàng, Nhược Nhất sống chết kêu nàng ta trở về, Mạc Mặc làm sao còn nghe thấy được. Nhược Nhất đột nhiên quay đầu lại, run rẩy chỉ tay vào Thương Tiều: “Người.....Người.....” Thương Tiều lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, biểu tình dừng đứng. Có đôi khi hắn thật sự rất vô lại làm cho người ta giận sôi lên. Mạc Mặc cùng Nguyệt Hoàng đánh đến gà bay chó sủa khó thể phân giải. Bỗng nhiên Nguyệt Hoàng kêu lên một tiếng dài, âm thanh truyền tới chín tầng mây, quanh thân tỏa ra hào quang vạn trượng, chói mắt làm người ta không thể mở ra được. Hào quang tản ra, một con chim màu đỏ sắc vàng sắp bay lên trên không, làm cho người ta không dám tới gần nửa bước. Nàng vung cánh lên, một ngọn lửa trắng bỗng bùng phát tới bên chỗ Nhược Nhất đang đứng. Thần sắc Thương Tiều ngưng trọng, phát tay áo biến ra một bức tường băng. Ngọn lửa đánh vào phía trên tường băng, tiếng rung chuyển không ngừng bên tai. Cuối cùng, “Oanh” một tiếng nổ, nóc nhà lập tức bị hất lên một nửa. Khi màn bụi tản đi hết, Nhược Nhất đã bị Thương Tiều ôm trong lòng ngực, nàng nâng mắt vừa nhìn đã thấy sắc mặt của Thương Tiều bây giờ trắng thêm ba phần so với bình thường. Lúc này Nhược Nhất mới kinh hãi mà ý thức được : Hiện tại Nguyệt Hoàng..... Không giống như đi tìm nàng, mà là liều mạng tới giết nàng! Mạc Mặc quay đầu nhìn, thấy tiểu viện mà Nhược Nhất ở bị đánh nát không còn ra dạng gì, trong lòng nhất thời nổi sóng phần nộ cuộn cuộn : “Hôm nay ta không tiễn người về niết bàn một lần thì không được mà!” Dứt lời, từ không trung rơi xuống đất, lấy ma trượng làm bút vẽ trên mặt đất, rất nhanh hiện lên một ma trận màu vàng. Nàng lẩm nhẩm niệm vài câu chú ngữ, một đám khói ngưng tụ thành kí hiệu màu vàng, nàng cắn đầu ngón tay, một giọt máu rơi vào bên trong trận pháp, hét lên một tiếng: “Khởi!” Ngay lập tức, mây gió chuyển sắc, cỏ cây nằm rạp trên mặt đất, gió xoáy màu đen từ trong ma trận cuộn ra, cơn lốc xoáy nhanh chóng nhắm hướng Nguyệt Hoàng cuốn lấy dễ dàng. Nguyệt Hoàng kêu lên một tiếng thất thanh, ngọn lửa trên cánh bị gió lốc điên cuồng cuốn đi, mất tăm mất tích vào trong trời đất. Nhìn qua cảnh này thì thấy Nguyệt Hoàng cũng sắp bị lôi vào trong đó. Lúc này, Anh Lương chủ biến mất đã lâu, không biết từ chỗ nào xông ra, quát to một tiếng:” Tiểu tử đừng có mà làm càn ! Không được dả thương Hoàng nhi của ta !” Lập tức tiếp được chiêu của Mạc Mặc. Vốn là một câu nói thực có phong cách, nhưng bị bộ dáng trẻ con kia làm cho người ta cảm thấy rất buồn cười. Mạc Mặc nhìn thoáng qua Anh Lương chủ, thần sắc có chút chán ghét : “Cái gì vậy!” Anh Lương chủ, thân hình toàn thịt nhảy hai cái vào khoảng không, đảo mắt đã tới trên đỉnh đầu Mạc Mặc, chỉ thấy hắn ngưng khí hít sâu vào, hét lớn một tiếng: “A!” Miệng phun ra một ngụm nước miếng. Bắn vào ma trận của Mạc Mặc. Lập tức, ma trận lung lay, giống như bị axit sunfuric ăn mòn, chậm rãi tan biến. Gió lốc dần dần tản ra, Mạc Mặc trần trối tròng mắt nhìn vị Anh Lương chủ từ đâu hiện ra : “Đang biểu diễn cái gì !” Anh Lương chủ hoàn toàn phớt lờ Mạc Mặc làm như nàng không tồn tại, vội vàng chạy lại phía Nguyệt Hoàng “Hoàng nhi, Hoàng nhi, ta.....” Hắn còn chưa nói xong, lửa cháy quanh thân phượng hoàng lại bùng lên, hai cánh Nguyệt Hoàng chấn động, lông chim dựng đứng như những ngọn lửa hướng tới Mạc Mặc. Lúc này, Nhược Nhất ở đằng xa thấy rõ ràng, trên người Nguyệt Hoàng, có một làn khí màu đen mỏng manh quấn quanh thân nóng rực. Ma sát khí !

Edit: Yên Vũ Phi Phi

Beta: Nguyệt Viên

30. Chương 26

“Ma sát khí !” Nhược Nhất kinh ngạc kêu lên : “Làm sao mà có ma khí phát ra trên người Nguyệt Hoàng ?” Từ lần trước gặp nàng ta đến bây giờ, cũng chưa tới nửa tháng, Nguyệt Hoàng trong sáng thẳng thắn như

vậy vì sao sinh ra ma khí trên người ?Thương Tiều khẽ cau mày, suy tư một lát nói “Ma khí do sự vận động của linh khí thiên địa nhân sinh ra, trời đất là bất tử bất diệt, ma sát khí cũng bất tử bất diệt, ma đương nhiên cũng là thân thể bất tử bất diệt. Lần trước, ta đập vỡ nội đan của Cửu Man. Mà ma khí vẫn chưa biến mất.”Thương Tiều dừng lại một chút, tựa hồ như đang nghĩ tới cái gì, có chút khó khăn khi mở miệng : “Khi đó, trên người của ta có dính chút máu của nàng. Đúng lúc Nguyệt Hoàng phá vỡ thân thể Cửu Man, có lẽ lúc đó ma khí xâm nhập vào người của Nguyệt Hoàng.”Nhược Nhất kết hợp cả câu chuyện trước và sau khi sự việc xảy ra với nhau suy nghĩ, cũng chỉ giải thích như vậy mới hợp lý.Trong khi hai người đang nói chuyện, tình hình chiến đấu bên kia càng ngày càng ác liệt.Lông vũ của Nguyệt Hoàng giống như kiếm sắc bén đâm về phía Mạc Mặc, cũng quét ngang qua người Anh Lương Chủ.Mới bắt đầu thì Anh Lương chủ cũng không để ý lắm giờ tay cầm hai lần, nói chung là nghĩ những cọng lông vũ biết nhận người quen cũng không thật sự làm hắn bị thương. Thẳng đến khi một lông chim như lưỡi kiếm sắc bén nóng rực làm bị thương cánh tay trắng nõn của hắn, nhất thời sắc mặt hắn đại biến, sững sờ đứng ở trên không trung không nhúc nhích, lấy bộ dáng hết hồn hết vía để hình dung hắn bây giờ.“Chủ tử !” Môn đồ đứng xung quanh đồng thanh sợ hãi hét lên, rút pháp khí của mình che chở trước mặt Anh Lương chủ, thay hắn ngăn lại tất cả các lông vũ bay đến công kích. Anh lương chủ đứng giữa những sát khí đầy trời qua khe hở lại kinh hoàng nhìn chằm chằm Nguyệt Hoàng, không thể tin thì thào “Nàng như thế nào có thể ra tay với ta.....Nàng làm sao có thể.....”Mạc Mặc đứng tại chỗ vẽ một vòng tròn, một màn ánh sáng trong suốt bảo hộ nàng ở trong đó, cho dù phi vũ sắc bén như thế, đánh vào màn bảo vệ của nàng đều bị bắn ngược trở lại. Làm nổ tung chỗ chung quanh kết giới, bụi tung mù mịt. Mạc Mặc ở trong kết giới kì quái nói : “Người cứu nàng ta mà nàng ta cũng đánh? Điên rồi phải không!”Nhược Nhất nhìn thấy một mảnh hỗn chiến như thế trong lòng lo lắng không yên, muốn tiến lên phun một búng máu lên người Nguyệt Hoàng để giải trừ ma khí. Thế nhưng Thương Tiều.....Nàng nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn, mới vừa rồi những ngọn lửa kia làm bị thương phế phủ của Thương Tiều. Hiện giờ, vết thương cũ của hắn chưa lành lại thêm vết thương mới, trong cơ thể còn lưu lại pháp lực phong ấn, áp chế yêu khí của hắn.Bây giờ hắn có thể đem nàng bảo vệ trong lòng, đã muốn dốc hết sức rồi.“Nhan Nhược Nhất. Không cần nhìn ta như vậy.” Đôi môi tái nhợt của hắn hé ra.“Thương Tiều không sao chứ, cũng không bị thương chút nào chứ!”Nhược Nhất trầm mặc.Thương Tiều luôn đầy kiêu ngạo như thế. Sự kiêu ngạo đó như ăn vào xương tủy của hắn, làm cho con người hắn luôn toả ra một cỗ khí mạnh mẽ. Mà sau lưng sự mạnh mẽ đó là cất giấu sự lạnh lùng tối ngàn dặm của mình. Hắn cũng sẽ không thuận theo bất luận kẻ nào, càng không bao giờ thừa nhận sự yếu ớt của mình.Ngoài kia Nguyệt Hoàng đang ngăn chặn hành động của Mạc Mặc cùng đám đồ đệ. Nàng kêu lên một tiếng thật dài, vỗ cánh muốn bay về phía này.Thần sắc Thương Tiều động cứng lại, hàn khí ngưng tụ trong tay trái, chậm rãi biến thành một thanh trường cung, tay phải vươn ra nắm lấy khoảng không, hiện ra một mũi tên. Đôi mắt màu tím của hắn nhìn Nguyệt Hoàng chằm chằm, sát khí bắn ra bốn phía.“Đợi đã !” Nhược Nhất biết biểu hiện như vậy của Thương Tiều là muốn giết chết đối phương. Thế nhưng bây giờ Nguyệt Hoàng đang bị ma khí ám vào, căn bản là không cần giết nàng ấy, Nhược Nhất lấy đầu ngón tay đâm vào đầu nhọn của mũi tên bằng băng, sau đó đem máu bôi lên đầu mũi tên, “Đừng bắn trúng yếu huyệt của nàng ta, tuy rằng không biết làm như vậy có được không nữa, ít nhất thì cũng phải thử xem sao.”Ánh mắt Thương Tiều trầm xuống, nhìn đầu ngón tay Nhược Nhất trong chốc lát. Nếu là trước đây, mặc dù chỉ bị đâm một chút xiu thôi là nàng sẽ gào to chạy đi lôi kéo hắn muốn được hắn đỡ dành. Mà bây giờ.....Rất cuộc là do tính cách của nàng trở nên kiên cường, hay là nói, nàng không muốn ý lại vào hắn nữa.Ồ đằng kia, Nguyệt Hoàng kêu lên một tiếng, cánh chim vừa động, tốc độ như ánh sáng bắn đến. Thương Tiều chăm chú gương cung.Mũi tên lạnh khí thể mạnh như vũ bão tiến về phía Nguyệt Hoàng.Lúc này, Nguyệt Hoàng muốn tránh e rằng cũng không kịp rồi.Anh Lương chủ hét lớn một tiếng : “Hoàng nhi !” Đứng bật dậy chạy ngay tới bên này. Mọi người chỉ thấy hào quang màu xanh chợt lóe, một con phượng hoàng màu vàng kiêu ngạo hiện ra tại không trung.Anh Lương chủ cũng là phượng hoàng !Động tác của hắn so với Nguyệt Hoàng còn nhanh hơn, trong chớp mắt liền bay đến cạnh Nguyệt Hoàng, nhưng lúc này e là quá chậm rồi, muốn mang kiếm ra cản lại sợ là không có khả năng, cánh chim của hắn xoè ra, muốn thay nàng đỡ mũi tên này.Mọi người vốn đều nghĩ Anh Lương chủ chắc chắn sẽ trúng tên. Cũng không ngờ được bỗng nhiên Nguyệt Hoàng xoè đôi cánh ra ôm anh lương chủ xoay một vòng. Mũi tên cắm “phập” một cái bắn vào lưng nàng.Hào quang quanh thân phượng hoàng màu đỏ chợt suy yếu đi, trong khoảnh khắc biến trở lại hình người, mũi tên băng cắm vào bả vai của nàng, vô lực từ trên không trung rớt xuống.Mọi việc xảy ra quá nhanh. Tất cả mọi người ở đó đều đờ đẫn.Chim phượng hoàng vàng óng ánh trên không trung sợ run trong giây lát, vèo một cái hạ xuống đất.Bởi vì do cây cối che khuất, Nhược Nhất không thấy rõ tình huống của hai người trong lúc đó. Nàng ngơ ngác hỏi Thương Tiều: “Đã chết rồi hả ?”Thương Tiều lạnh lùng thu lại cung tên “Không có .”

Bị trọng thương thôi. Tất nhiên là lời này hẳn cũng chưa nói cho Nhược Nhất nghe. Hẳn nói không có nhất định là không có, đối với yêu lực của hẳn, Nhược Nhất vẫn là trăm phần trăm tín nhiệm đối với Thương Tiều. Thế nhưng nhìn thấy mũi tên mạnh mẽ cắm sâu như vậy, Nhược Nhất không khỏi lo lắng trong lòng. Đúng lúc này, lại nghe được tiếng trẻ con la khóc, đó là một trận khóc long trời lở đất. Tính tình Nhược Nhất nhút nhát, vội vội vàng vàng nhấc váy chạy nhanh ra ngoài, Thương Tiều trầm mặc đi theo ở phía sau. Anh Lương chủ nước mắt nước mũi tèm lem lau trên quần áo của Nguyệt Hoàng, vẫn kêu gào : “Hoàng nhi, Hoàng nhi của ta.” thắm thương tới nỗi tâm can Nhược Nhất run rẩy, chỉ sợ mới vừa rồi Thương Tiều không chút do dự mà bắn ra toàn lực, trực tiếp đâm thủng ngực nàng ta, kể cả là chim bắt tử, chỉ sợ không có mạng để sống lại. Anh Lương chủ thấy Thương Tiều cùng Nhược Nhất đi tới, khóc càng to, Nhược Nhất muốn đi xem vết thương của Nguyệt Hoàng, bị đôi bàn tay nhỏ bé của hẳn hung hăng đẩy ra, tiếp theo đó hẳn giống như một đứa trẻ bướng bỉnh lăn lộn trên mặt đất khóc lóc om sòm: “Người trả Hoàng nhi cho ta ! Trả Hoàng nhi cho ta, người biết rõ trên đời này chỉ còn nàng là con phượng hoàng duy nhất! Người còn ra tay nặng như vậy! Người khuyên không được nữ nhân của người trở về, người liền đem nữ nhân của ta giết cho hả giận, người là đồ cừu vĩ hồ ly hỗn đản! Cả nhà người đều là cừu vĩ hồ ly hỗn đản!” Lần đầu tiên, Nhược Nhất mới thấy có người dám mắng té tát vào mặt Thương Tiều như vậy, thật là kinh dị, nàng đưa mắt đánh giá Thương Tiều, thấy hẳn cũng không tức giận, thậm chí cũng không đổi sắc mặt. Xem ra, Anh Lương chủ này cùng Thương Tiều quan hệ không tầm thường. “Khóc cái gì mà khóc !” Mặc Mặc lúc này cũng chạy lại gần “Khóc đưa đám cũng chưa lợi hại như vậy !” Kiếm của hẳn không biết ném đi nơi nào, lúc này lại là một thân hiệp khách mang theo ma trượng, Nhược Nhất thấy không được tự nhiên, nhất thời có cảm giác như Harry Potter nhập thân Chu Bá Thông. “Ồ đây xảy ra chuyện gì vậy ! Hồi nãy viên thịt phun nước miếng rồi biến thành một con chim tròn vo là sao ! Còn có, Nhan Nhược Nhất, người phải nói rõ ràng cho ta biết, rốt cuộc nàng ta có phải là tình địch của người không !” Nhược Nhất phủ nhận : “Người hỏi sớm một chút là đâu có chuyện gì xảy ra” “Tình địch!” Anh Lương chủ bỗng nhiên la lớn, lập tức rầu rĩ, trừng mắt nhìn, vừa thẹn chua lại gần nhìn nhìn Thương Tiều : “Này, thật sự không phải là lỗi của ta, là do nàng ta coi trọng ta.....” Trán của Thương Tiều nổi lên hai vạch gân xanh, trán Nhược Nhất cũng nổi lên hai vạch gân xanh. Mặc Mặc hoảng sợ nói : “Cái gì ! Các người đều thích khối thịt tròn vo này !” “Lão tử không phải là khối thịt tròn vo, người mới là đồng thịt ! Cả nhà người mới là đồng thịt !” Chính là trong lúc hai người cãi nhau ỏm tỏi, đôi mày của Thương Tiều bỗng nhiên cau lại, gương mặt nhìn hướng phía đằng chân trời. Trên mặt đất Nguyệt Hoàng bị trọng thương đang nằm rên rỉ, yếu ớt nỉ non, mũi tên cắm trên bả vai nàng giống như hoà tan vào trong thịt chậm rãi biến mất. Đôi môi tái nhợt khẽ động đậy, nàng thì thào nói ra một cái tên : “Thành Hạo.....” Thần sắc Anh Lương chủ cứng đờ, cùng thần sắc Mặc Mặc uể oải, nhíu mày nhìn Nguyệt Hoàng. “Thành Hạo.....” Mũi tên băng trên bả vai Nguyệt Hoàng hoàn toàn biến mất, một lỗ sâu hoắm đầy máu hiện ra trước mặt mọi người, bỗng dưng, chỗ thịt máu đó động đậy hai cái. Nhược Nhất thấy một tia hắc khí hiện lên, nàng hét lớn một tiếng : “Cẩn thận.” Mặc Mặc kịp thời làm phép biến ra một cái kết giới bao lấy Nguyệt Hoàng trong đó, chỉ thấy hắc khí thoát ra khỏi thân hình Nguyệt Hoàng, đánh thẳng về hướng Anh Lương chủ, cũng không để ý bị kết giới của Mặc Mặc chắn lại bên trong, thoáng chốc một trận xao động loạn xạ. Mặc Mặc xem xét đúng thời cơ đem kết giới thu nhỏ lại, đem ma khí đen thui vây ở bên trong, cho đến khi nhỏ bằng một quả cầu thủy tinh. Mặc Mặc tò mò : “Đây là cái gì ?” Nhược Nhất trầm mặc nói : “Ma sát khí, chính nó đã khống chế Nguyệt Hoàng.” “Ồ, dù sao bây giờ cũng bị ta vây ở trong kết giới, chắc là không có việc gì đâu nhỉ.” “Chưa chắc.” Sắc mặt Thương Tiều hơi trầm xuống, nhìn nhìn chân trời, hướng Anh Lương chủ vươn tay “Hoá hươu hoàn.” Anh Lương chủ bĩu môi: “Chưa luyện xong.” Thương Tiều cười lạnh một tiếng “Nếu người muốn nhìn Anh Lương bị san bằng thì tất nhiên có thể không cần đưa cho ta.” Đang nói, phía cuối chân trời cuộn lại một làn hắc khí. Ma khí bị Mặc Mặc nhốt trong kết giới một trận xao động, giãy dụa giống như muốn vượt ra khỏi người. Nhược Nhất nhìn chăm chăm cơn lốc hắc khí đang bay nhanh tới, trong lòng phát sinh một điềm dữ cảm xấu. Bỗng dưng, kết giới của Mặc Mặc đột nhiên nứt ra nổ tung, tia hắc khí thoát ra thần tốc, nhanh như chớp cuốn lấy cổ tay Nhược Nhất. Nhược Nhất chỉ cảm thấy cả người căng thẳng, lúc có phản ứng thì thân hình đã bị bay lên không trung, kéo vào bên trong khoảng không. Đây là cái gì vậy ! Hắc khí cuốn lấy cổ tay nàng, lôi nàng bay thẳng tới hướng đám mây đen nơi chân trời. Nàng hoàn hồn nhìn xuống dưới, thấy mình cách ly bọn Thương Tiều khoảng cách rất xa rồi. Nhược Nhất xa xa nhìn thấy Thương Tiều tựa hồ nhích người muốn đuổi theo, lại bỗng nhiên ôm ngực khụy xuống! Trong lòng Nhược Nhất giật thắt, thân thể hẳn suy yếu đến ngay cả đằng vân cũng thực khó khăn hay sao? Mặc Mặc lúc này mới có phản ứng, ma trượng vung lên, thẳng một đường đuổi theo. Tốc độ của nàng rất nhanh, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Nhược Nhất, miệng la oai oải : “Lại ở trước mặt lão tử cướp người! Mẹ kiếp thực không để chút mặt mũi nào cho ta!”

Nói xong, liền đưa tay chộp Nhược Nhất, cũng không ngờ Nhược Nhất nghiêng người, khiến cánh tay nàng vồ hụt vào khoảng không, Mạc Mặc giận dữ: “Người trốn cái gì!” Nhược Nhất cũng giận dữ đáp lại: “Người cho rằng ta muốn tránh ngươi sao!” Đương nhiên không phải nàng muốn tránh, ở dưới đất Thương Tiêu thấy rất rõ ràng, cả người Nhược Nhất đều bị quấn vào trong làn hơi mỏng của hắc khí, đối phương là muốn chuyên tâm đối phó với Nhược Nhất thôi. Đau đớn trong lồng ngực dần dần bớt đi. Giọng nói của Thương Tiêu lạnh lùng nói với Anh Lương chủ: “Hoá lương hoàn!” “Người..... Thân thể người bây giờ làm sao có thể ăn hoá lương hoàn được.” Thần sắc Anh Lương chủ cũng trầm trọng hơn so với ngày thường nhíu mày nói: “Bình thường, nếu người muốn lấy đồ gì, ta mắt cũng không chớp liền đưa cho người, thế nhưng bây giờ trong thân thể người ma khí cùng phong ấn ức chế lẫn nhau, mới có thể duy trì thần chí của người như hiện nay, nếu người ăn nó, hoá giải năng lượng của phong ấn, hung thần ma khí lại trở dậy với tình trạng sức khỏe hiện tại của người có thể áp chế được sao. Đến lúc đó thiên ma hiện thế, sợ rằng sẽ mất nhiều hơn được! Từ Đan cũng thật là, làm sao mà để người một mình đi Anh Lương lấy thuốc.....” “Hoá lương hoàn!” Thương Tiêu cũng không nghe hết lời hần nói, vươn tay ra, quật cường mà cố chấp nhìn hần chăm chăm. Anh lương chủ giận dữ: “Bộ tộc hồ ly các ngươi bình thường đều có tính bướng bỉnh như vậy sao! Đầu thai lộn rồi à!” Thương Tiêu vẫn như cũ bình tĩnh nhìn hần không chớp mắt. “Đã nói với ngươi là một mình người thì không trấn áp được ma khí.....” “Cũng không phải chỉ có một mình ta.” Thương Tiêu nói, “Còn có Nhan Nhược Nhất nữa.” Anh Lương chủ giật mình, cúi đầu nhìn thấy Nguyệt Hoàng vẫn hôn mê đang gọi tên người yêu kiếp trước của nàng. Trầm mặc một lúc lâu. Cuối cùng thở dài nói: “Thôi được rồi, đến lúc đó không trấn áp được ma khí, lại biến thành thiên ma, Từ Đan mà có tìm đến đây thì đừng trách ta không nhắc nhở ngươi trước.” Nói xong, móc trong túi áo ra một cái hộp nhỏ, mở ra bên trong có một viên thuốc màu nâu, chỉ to bằng móng tay cái. Thương Tiêu không chút do dự cầm nó nuốt vào, nhìn ánh mắt có chút lo lắng của Anh Lương chủ nói: “Hề Quang, cảm ơn.” “Được rồi.” Anh Lương chủ khoát tay nói: “Tộc hồ ly các ngươi suốt ngày chỉ đến làm phiền ta thôi, ta nói rõ với ngươi, chuyện đã đến nước này ta mặc kệ các ngươi làm như thế nào, không được hại người của Anh Lương Sơn.” “Đó là điều tất nhiên.” Viên thuốc ở trong cơ thể tan dần, máu bị lực phong ấn đông cứng từ từ lưu động trở dậy, Thương Tiêu có thể cảm thấy yêu lực trong cơ thể đang cuộn cuộn. Giống như rục rịch sắp phá kén chui ra. Yêu lực dần khôi phục, sắc mặt đang tái nhợt của Thương Tiêu dần dần tan, ma ấn ký ở giữa trán cũng càng ngày càng rõ ràng, yêu văn cũng giống như ấn ký từ từ hiện lên rõ nét, kéo dài tới miệng thì bỗng nhiên dừng lại. Về mặt của hần biến hoá nhiều lần, rốt cục chậm rãi mở mắt ra. Trong mắt hiện lên sự sáng suốt, thần trí của hần cũng không bị ma khí làm u mê, chỉ có con ngươi màu tím mơ hồ hiện ra một tia huyết khí. Ánh sáng màu bạc chột lóe dưới chân, trong nháy mắt không thấy bóng dáng Thương Tiêu đâu cả. “Thật đúng là hần đã áp chế được ma khí.” Anh Lương chủ mỉm cười, bá chủ Cửu Châu, bạch hồ Thương Tiêu, hôm nay mới là ngày người quay về Cửu Châu, “Chỉ là, người có năng lực áp chế ma khí này được bao lâu đây?” Mây đen dần dần tụ họp lại gần, ma khí đang bám chặt cổ tay Nhược Nhất bỗng nhiên dùng sức, gia tăng tốc độ, Mạc Mặc nhất thời ngăn không kịp, chỉ còn biết trở mắt nhìn Nhược Nhất bị kéo vào bên trong đám hắc khí. Chờ khi nàng đuối tới nơi, lại không biết bị cái gì ngăn cản bên ngoài. Nàng đưa tay thăm dò: “Hừ, muốn dùng kết giới lừa bịp ta.” Lúc này ma trường vung lên ngừng tụ lại thành một bó ngân quang cắm vào bên trong lớp màng sáng bóng, không ngờ khi đi vào được một nửa, lại chạm vào một khối cứng rắn, ma trường không thể cắm sâu vào được nữa, lúc nàng muốn rút ma trường ra, thì bị ai phát hiện, ma trường tựa hồ bị cái gì giữ chặt lại. Không biết thứ gì ở bên trong đó, linh lực của ma trường không ngừng bị hút đi, đầu tiên nàng sửng sốt, sau đó nở nụ cười thâm trầm, thâm nghĩ: hấp thu, người cứ việc hấp đi, hấp tinh đại pháp này ta chưa từng thấy qua. Linh lực dị thể này, ta muốn nhìn xem người tiêu hoá được hay không. Đang thâm đắc ý, Mạc Mặc chợt thấy lạnh cả sống lưng. Khí lạnh như vậy làm cho nàng cảm thấy rất quen thuộc. Giống..... Giống như khi nàng ở Tầm Thường cung, cảm giác này giống tiên lực trên người Quý Tử Hiên..... Nàng hốt hoảng lo sợ....., một đạo ngân quang xẹt qua bên tai, kết giới đầy mây đen bị nổ tung, ma trường cũng theo đó mà bị bắn ra. Nàng lại không có lòng dạ nào đi tìm, mặc nó rơi ở chỗ nào đó trên mặt đất. Nhìn thấy thân ảnh màu trắng bay thẳng tới làm nàng nhất thời kinh ngạc, bay lướt qua người nàng, nháy mắt biến mất ở trong đám mây đen. Là Thương Tiêu. Thế nhưng vì sao hơi thở của hần cùng Quý Tử Hiên lại giống nhau! Giống đến nỗi làm cho nàng phát sinh ảo giác. Lúc phục hồi lại tinh thần, kết giới kia đã sớm khép lại, nàng cảm giận bắt đầu đánh loạn xạ, đánh chỗ nào cho kết giới mở ra đây. Sau khi Nhược Nhất bị kéo vào trong đám mây đen, bốn phía yên tĩnh tựa như là một ngôi mộ. Ma khí quấn quanh cổ tay cũng không thấy bóng dáng đâu, nàng chột vật đứng lên, trước mắt là một mảnh tối đen đưa tay ra cũng không nhìn thấy năm ngón. Cái hoàn cảnh này giống trong bụng Cửu Man. Chỉ là thiếu một ít dịch dạ dày cùng mùi thối chua chất. Đối với những chuyện kì lạ như thế này, Nhược Nhất đã

học được cách thờ ơ đón nhận, thế nhưng ở trong tình cảnh như vậy nàng không tự chủ được lại sợ hãi. Bởi vì nàng không biết từ đâu đột nhiên vươn ra một ngón tay.....Một bàn tay !Trong bóng tối, tự nhiên xuất hiện một bàn tay, nàng không thấy rõ, nhưng cảm nhận sâu sắc rằng nó tồn tại ở đó.Bởi vì bàn tay kia gắt gao bóp chặt cổ nàng.Bóp cái gì mà bóp, vì cái gì mà lại ở cổ !Trước mắt một mảnh tối đen, nàng chỉ có thể hoa tay múa chân loạn xạ, ý đồ có thể đánh người tập kích nàng, mà kết quả thất bại là có thể thấy. Nàng thật sự không có biện pháp, cảm thấy giận dữ, dứt khoát không đếm xỉa đến, miệng nhúc nhích một hai cái, trong phút chốc một ngụm nước miếng bay múa đầy trời.Mà nàng dựa vào vậy làm tiêu hao hết sức lực, bàn tay đó vẫn như trước không giảm lực đạo vẫn xiết lấy cổ nàng. Ngược lại làm cho chính mình càng nhanh mất sức. Cảm giác khó thở làm nàng thấy hoa hết cả mắt. Ý thức trên người đã muốn tê liệt làm cho nàng không biết hiện tại mình nhắm mắt hay là mở mắt.Thần chí của nàng đã bắt đầu lơ mơ làm nàng hoảng hốt, bên tai đã bắt đầu ù đi. Thì ra cảm giác hít thở không thông là như vậy, Nhược Nhất suy nghĩ, không quá đau đớn, xem ra mấy lần trước nàng nhất định cũng chưa đến nỗi khó thở như trong kết giới này sao.Chân tay dần dần cứng ngắc, trong đầu Nhược Nhất hiện ra một vầng sáng trắng.Lúc sau, ý thức hoàn toàn biến mất.

Edit: Yên Vũ Phi Phi

Beta: Nguyệt Viên

31. Chương 27

Nàng. Đã chết rồi sao? Nhược Nhất tỉnh lại dưới một bầu trời xanh thẫm. Bên tai có chút ù ù, nàng chậm rãi chống đỡ thân mình ngược mắt nhìn rõ ràng mọi thứ xung quanh ——cổ trên mặt đất, đại thụ, xa xa còn có thác nước cùng với hồ sâu. Tiếng ù ù bên tai dần dần chuyển đổi thành âm thanh ào ào của thác nước chảy. Nơi này tựa hồ rất quen thuộc. Nhược Nhất suy nghĩ, quen thuộc khiến lòng người nóng lên run rẩy. Nàng đứng lên, cảm giác thân thể của chính mình nhẹ nhàng một cách lạ kì. Quả nhiên là đã chết rồi sao. Thế nhưng đã chết như thế nào mà lại đến được nơi này? Chẳng lẽ đây chính là thiên đường ở chốn nhân gian? Nàng có chút giẫm cọt nghĩ, dựa theo trí nhớ của mình mà chậm rãi bước về phía trước. Vượt qua cây đại thụ cao ngất trời phía trước, trên một sườn núi nhỏ, cách đó không xa đột nhiên xuất hiện một căn nhà trúc nhỏ mọc mọc, trước nhà có dòng suối chảy róc rách, Nhược Nhất thuận thực nhanh chóng bước qua cây cầu đá nhỏ ở trước nhà. Trong phòng không có người, trên bàn còn có một chén trà nóng, hơi nóng từ chén trà tỏa ra hóa thành làn khí như sương bốc lên không trung. Trong lòng Nhược Nhất căng thẳng, trong lòng ngực nổi lên làn sóng thủy triều khó mà nói rõ, cứ mặc thân thể nhẹ nhàng như thế, nàng không nên được xúc động, thất tha thất thiếu chạy ra sau nhà. Đi qua khỏi cửa sau căn nhà, nàng liền giật mình đứng ngây ngốc, ánh mắt dần dần trở nên ướt át. Dưới cây dâu lớn trong viện, một nam tử áo xanh tay cầm một quyển sách cũ đã ố vàng, ngồi lẳng lẳng ở chỗ đó. Đường như nhận thấy được có người đang nhìn hắn, liền chậm rãi ngẩng đầu lên, lập tức mỉm cười dịu dàng, đưa tay đang cầm sách phất phất về phía Nhược Nhất đang đứng: “Nhược Nhất, lại đây.” Không Tang rất linh thiêng, trên ngọn núi linh thiêng đều có tiên nhân. Huân Trì chính là tiên trông giữ Không Tang này đã ngàn vạn năm. Huân Trì. Hắn sống lại , thật sự đã sống lại ! Dựa vào một trái tim. Hắn thật sự không có lừa dối nàng! Môi của Nhược Nhất run rẩy, đang muốn bước qua phía hắn. Bỗng nhiên một chấn động xa lạ trong thân thể nàng truyền ra. Đây là cái gì! Nàng hoảng sợ thấy một người xuyên qua thân thể nàng. Xuyên qua thân thể nàng! Xuyên qua thân thể nàng! Nhược Nhất ngơ ngác nhìn người xuyên qua thân thể nàng, lại ngơ ngác nhìn bàn tay mình. Lúc này mới phát hiện thân thể của mình đang trong suốt. Cái tình huống gì thế này? Huân Trì ngồi dưới tàng cây nơi đó nhìn chằm chằm vào người nọ cười nói: “Nhược Nhất, nàng dậy rồi à, cái chuyện xưa đó nàng vẫn chưa kể xong, sáng sớm hôm nay ta ngủ không được, nên ra ngoài đọc sách, như đọc như thế nào cũng không thể vào đầu được. Hôm nay nàng hãy kể hết câu chuyện đó đi được không?” Người nọ đi hơi hơi nghiêng thân mình, Nhược Nhất thấy mặt của nàng ta, liền hoàn toàn choáng váng triệt để, kia, không phải là nàng sao. Nàng của hai năm trước, là nàng từng sống ở Cửu Châu hai trăm năm trước. Nàng cùng chính mình của ngày trước gặp nhau, cảnh ngộ thật kỳ diệu. Chẳng lẽ, nơi này không phải là hai trăm năm sau ở Cửu Châu sao? Chẳng lẽ sau khi nàng chết rồi liền xuyên qua? Xuyên qua hai trăm năm trước, xuyên thành một âm hồn, hay là căn bản nàng chỉ đang nằm mơ! “ Tây du ký thật dài. Muốn kể xong thì cũng phải kể rất lâu.” Nhược

Nhất nghe thấy chính mình trước kia nói với Huân Trì, “Nhưng mà, muốn ta kể xong thì cũng có thể.
. Hậu viện này của người có hai con cá thoát nhìn rất ngon a.” “Nhược Nhất.” Huân Trì bắt đầu dĩ cười khổ: “Hai con cá này chính là tập hợp linh khí của trời đất tu thành tinh, ăn chúng nó thực sự sẽ bị trời phạt.” “Vậy thì ăn củ sen trong ao đi.” “Hoa sen cũng thành tinh, củ sen là gốc rễ của nó.” “Vậy ăn con ếch trên lá sen kia đi.” “Nó cũng là.” “Huân Trì, rốt cuộc người có muốn nghe chuyện xưa hay không?” Huân Trì nhìn nàng nở nụ cười khổ, cuối cùng, rốt cục nghĩ đến một biện pháp làm hòa: “Bên ngoài đầm Tử Lý có cá chưa thành tinh, ta đi câu cho nàng hai con được không?” Đường như đã chuẩn bị từ trước, Nhược Nhất lập tức lấy ra một sọt trúc, miệng cười tới nỗi khiến mắt hí nhỏ lại: “Điều này ta không ngại đâu, nhưng mà người đã câu thì câu nhiều hơn hai con đi, ta sẽ đi trợ giúp người!” Huân Trì sau khi nghe xong lắc lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, từng bước một dần dần đi về hướng Nhược Nhất đang đứng ở bên này. Nhược Nhất ngơ ngác nhìn thấy bọn họ đến gần, chân giống như bám rễ trên mặt đất, như thế nào lại cũng không di chuyển. Trên mặt lạnh nhạt của Huân Trì nở nụ cười nhu hòa từng xuất hiện hơn ngàn vạn lần ở trong mộng của nàng, từ đầu đến cuối cũng không hề chân thật sống động đến như vậy. Hắn đến gần nàng, lại dường như không có việc gì mà xuyên qua thân thể của nàng, bản thân nàng của trước kia cũng lại đi xuyên qua thân thể nàng. Nhược Nhất ngơ ngác như cũ nhìn về phía trước, cây mận già lá rụng tĩnh mịch bay vào hồ nước, nổi lên tầng tầng lớp lớp sóng, Nỗi đau trong lòng của Nhược Nhất cũng như ngọn sóng này chậm rãi lan rộng ra, rõ ràng không nên bị thương như vậy, chỉ là nước mắt lại ào ào rơi xuống, như thế nào cũng không nhịn được: Cho dù gặp lại vẫn không nhận ra, khuôn mặt trần thế, tóc mai như sương. Huân Trì, người có biết, tâm trạng của ta sau hai trăm năm gặp lại cố nhân, có bao nhiêu vui sướng cùng kích động, mặc dù. Mặc dù, chúng ta lướt qua nhau như thế này. “Huân Trì đi mau a, nhìn cái gì?” “Nhược Nhất.” Huân Trì dừng một chút, “Ta còn nghĩ là nàng còn đang ở phía sau.” “Ồ phía sau?” “. Không có gì. Đi câu cá đi.” Hai người vừa nói vừa cười cùng nhau đi ra ngoài. Nhược Nhất bình tĩnh như cũ nhìn vào khoảng không rộng lớn trong hậu viện, đột nhiên trong lòng xuất hiện một trận co thắt dữ dội, một cảm giác hít thở không thông đột nhiên đánh úp vào lồng ngực. Nhược Nhất vuốt vuốt cổ mình, rõ ràng, rõ ràng không có cái gì bóp lấy cổ của nàng, vậy vì sao mà hô hấp lại đột nhiên... Hoàn toàn không thể hít thở! Nhược Nhất khom người lại, vịn tay vào thành cửa từ từ co cụm người lại thành một khối. Sắc mặt tái nhợt, môi từ từ dần trở nên xanh đen. Nàng nghĩ đến mình sẽ chết như vậy. Một bàn tay từ phía sau lưng nàng đưa ra, nhẹ nhàng ôm nàng, kéo mở tay chân đang co cuộn của nàng ra, bờ môi hơi lạnh mềm nhẹ đặt trên môi của nàng. Đối phương nhanh chóng dùng đầu lưỡi đẩy khớp hàm cắn chặt của nàng ra, một hơi thở lạnh như băng mãnh liệt đột nhập vào trong miệng của nàng, lướt xuống yết hầu, cảm giác hít thở không thông dần dần biến mất. Cái đầu đang choáng váng của Nhược Nhất cũng đang từ từ khôi phục lại sự tỉnh táo, mà người cứu nàng vẫn như vậy không chịu nhả ra. Hắn dùng thổi khí vào miệng nàng, đầu lưỡi vẫn lưu luyến ở trong miệng nàng không chịu ra, đảo qua môi nàng, đầu lưỡi mẫn cảm. Trong sự ung dung chậm rãi lại mang theo một chút kích động. Đây là hôn, nó dường như khiến cho Nhược Nhất không thể động đậy cơ thể. Không đúng! Nhược Nhất nhanh chóng lấy lại tinh thần, mở to hai mắt, một đôi lông mi ánh màu trắng bạc thật dài quét qua hốc mắt của nàng, cả người nàng run lên, tay mạnh mẽ đẩy người đang ở trước ngực ra. Nhược Nhất che lại môi mình, thấy rõ người trước mặt, trong lòng vừa thẹn vừa giận, sinh ra một chút giận dữ: “Thương Tiều, người làm cái gì.” “Cứu nàng.” Thương Tiều thản nhiên vô tư đáp. Hắn quả thật cứu nàng, thế nhưng sau lại. Thế nhưng sau lại. Sau lại có chút hưởng thụ cùng nàng. Nhược Nhất ngượng đỏ ra mặt, cảm giận trừng mắt nhìn về mặt lạnh nhạt của Thương Tiều, nhất thời không biết nên nói cái gì. Miệng run rẩy nửa ngày, chỉ ngáy ngốc thét ra một câu: “Người dựa vào cái gì lại chạy đến giấc mơ của ta!” Thương Tiều nhìn chằm chằm vào nàng một lúc lâu rồi lại nhìn lướt qua căn nhà trúc nhỏ, có chút bình tĩnh nói: “Nhan Nhược Nhất, nàng có biết hiện tại nàng có thể chết thảm bất cứ lúc nào không?” “Chết thảm” hai chữ bị Thương Tiều cắn răng thật chặt mà nói ra, Nhược Nhất cảm thấy hoảng sợ, nhất thời ngây ngẩn cả người. “Mấy thứ này, tất cả những thứ ở trước mắt của ta và nàng, nàng có biết đây là gì không?” Nghe Thương Tiều hỏi như vậy, ngay cả cái bàn Nhược Nhất cũng không dám chạm vào, lập tức rút tay về: “Ma. là ma phải không?” “Hư Vong Huyền Cảnh [1].” Thần sắc của Thương Tiều hơi ngưng tụ, “Pháp thuật cực hung ác, kéo nàng vào trong hồi ức về những chuyện đã trải qua mà nàng không muốn chạm đến nhất, vây hãm nàng ở chỗ này, khiến cho nàng một lần rồi lại một lần xem hết những đoạn quá khứ đó, tìm kiếm một cái cơ hội, làm cho lòng nàng đau xót tột độ, khiến cho tâm tư và sức lực của nàng cạn kiệt, đau khổ mà chết. Giống như mới vừa rồi vậy.” Trong nháy mắt, sắc mặt của Nhược Nhất trắng bệch, những hồi ức không muốn chạm đến nhất..... Thương Tiều đem mỗi một cái biểu hiện thay đổi trên mặt nàng cẩn thận thu vào trong đáy mắt, nhìn thấy thân thể nàng cố gắng kiềm nén sự run rẩy. Lòng bàn tay của Thương Tiều hơi nắm chặt, hơi nở nụ cười tự giễu nói: “Ta

vốn tưởng rằng, ít nhất trong những đoạn hồi ức như vậy sẽ có. Kết quả vẫn là hần sao.” Nhược Nhất thất thần không hề nghe thấy lời nói của hần, sắc mặt nàng khó coi hỏi: “Làm sao để có thể phá trận?” Thương Tiều chăm chú nhìn mặt nàng: “Không có.” Hần nói, “Chỉ có thể từng bước từng bước xem thử.” Huyết sắc trên mặt của Nhược Nhất biến mất, người hơi lung lay. Đột nhiên nàng giữ chặt cánh tay của Thương Tiều: “Không đúng, nếu thực ra không được, vậy người như thế nào lại vào được? Người đã có thể đi vào hồi ức của ta, vậy nhất định phải có biện pháp có thể đi ra ngoài.” “Ta có thể tiến vào như vậy, thì nàng có thể đi ra ngoài như vậy sao?” Một câu nói lạnh lùng, sắc bén làm sáng tỏ thực lực giữa hai người rõ ràng chênh lệch rất lớn. Nhược Nhất trầm mặc: “Nơi này nếu thật sự là giống như người nói vậy. Người, người tiến vào làm cái gì?” Thương Tiều quét mắt nhìn đôi môi cánh hoa ửng đỏ của nàng, xoay đầu đi chỗ khác...: “Cứu nàng.” Trong nháy mắt, hai chữ nói ra đầy khí phách mạnh mẽ đó khiến trái tim của Nhược Nhất cảm thấy ấm áp. Nàng cắn cắn góc môi, vẫn mâu thuẫn với lý trí, sự ấm áp này giống như một loại độc được lấy mạng, mà cảm tính đã làm cho sự phòng bị kiên cường của nàng trở nên mềm yếu: “Thương Tiều”. Giọng nói của nàng nhỏ yếu: “Đa tạ”. Đôi mắt Thương Tiều xẹt qua một tia chật vật không muốn tiếp nhận lòng cảm kích: “Nhan Nhược Nhất, ai cần lời cảm ơn của nàng.” Nhược Nhất trầm mặc. Ngoài nhà bỗng nhiên truyền đến âm thanh của chính mình gào kêu to: “Huân Trì, cá cắn câu rồi mà cũng để cho nó thoát, người thiệt ngu ngốc? Hay là. Người là cố ý thả nó đi!” Nhược Nhất nhớ rõ, kế tiếp, Huân Trì với vẻ mặt không biết làm sao nhìn nàng nói: “Nhược Nhất, nàng buộc một người tu đạo như ta phá sát giới, sẽ bị trời phạt.” Quả nhiên, chỉ chốc lát sau giọng nói của Huân Trì liền truyền vào: “Nhược Nhất, nàng buộc một người tu đạo như ta phá sát giới, sẽ bị trời phạt.” “Chí hướng của người tu đạo chính là ở phổ độ chúng sinh, đến lúc đó ta phải thực bị trời phạt, người chịu thay ta đi.” Giọng nói của Nhược Nhất ngang ngược vô lý. Bộ dáng không khác gì một nữ thổ phỉ. Nhược Nhất cũng không ngờ, khi đó mình có thể ngang ngược đến như vậy. Những đoạn đối thoại quen thuộc làm cho trong lòng Nhược Nhất cảm thấy vui sướng, chỉ là ý cười còn chưa đến bên miệng liền đã biến mất. Nàng không nghĩ tới, lời nói lúc đó của nàng lại thật sự trở thành một lời tiên tri. Cuối cùng Huân Trì lại thực sự chịu trời phạt thay nàng ... Nhược Nhất buông mắt nhìn chăm chăm vào ngón tay nhỏ nhọn của mình, bởi vì vừa rồi dùng sức siết nắm, lúc này đã phồng ra xanh trắng, không ngừng run rẩy. Thương Tiều bình tĩnh nhìn nàng một lúc lâu: “Nhan Nhược Nhất, rốt cuộc cái gì làm cho nàng sợ hãi thành ra như vậy?” Nhược Nhất không nói lời nào. Thương Tiều cũng không truy cứu, dù sao cũng không bao lâu sau, đoạn quá khứ này của Nhan Nhược Nhất, hần cũng có thể nhìn thấy tận mắt mà không hề bỏ sót dù là một chút xú._____

[1] Hư Vong Huyền Cảnh: Ảo ảnh hảo huyền

Edit: Hạnh Dung

Beta: Nguyệt Viên

32. Chương 28

Đoạn quá khứ này của Nhan Nhược Nhất có chuyện gì xảy ra? “Huân Trì, ở phía sau núi ta đào ra được cái này này!” Nhược Nhất của hai trăm năm trước phấn khởi cầm trong tay một củ nhân sâm đem đặt ở trên bàn, Huân Trì đang xem sách nháy dựng lên, vội hỏi: “Không được, không được, Nhược Nhất, nhân sâm này sắp tu thành tinh, nhỏ nó sẽ bị trời phạt!” Nàng không chịu buông tay: “Vậy thì cho trời cơ hội biểu diễn phạt một cái đi! Hôm nay ta muốn dùng nó nấu món gà hầm cách thủy.” “Nhược Nhất.” Huân Trì khó khăn mở miệng, “Con gà rừng kia cũng là.” “Cũng sắp thành tinh rồi đúng không! Sẽ bị trời phạt đúng không?” Nhược Nhất cả giận vỗ tay lên bàn, “Vậy người thử nói cho ta biết ở trong Không Tang Sơn này có cái gì là không thành tinh? Ăn cái gì thì sẽ không bị trời phạt! Chúng nó sắp thành tinh, người trợ mắt xem ta đối hóa thành quỷ phải không!”. Huân Trì sợ run một lát, dở khóc dở cười nói: “Vạn vật đều có linh tính. Ta chăm nom chúng nó lại quên mất Nhược Nhất không giống với ta, mỗi ngày đều phải ăn cơm.” Nhược Nhất hầm hừ trừng mắt nhìn hần. Huân Trì thở một hơi dài: “Thôi, Nhược Nhất tự mình đi tìm thức ăn đi..... Ta chính là cái gì cũng không có thấy.” Nhược Nhất cười sung sướng: “Ta đây sẽ không khách khí, trên núi của người thực có rất nhiều bảo bối ngon a!” Nói xong liền chạy đi ra ngoài. Trong đoạn quá khứ này của Nhược Nhất, Thương Tiều thấy một quân tử sáng ngời, ôn nhuận như ngọc và một nữ tử tinh quái hoạt bát mỗi ngày đều nói nói cười cười vui vẻ qua ngày. Chắc là vui vẻ như vậy, nếu không nàng sẽ không nhớ mãi không quên đoạn hồi ức này, lại càng không đem người nam tử này khắc vào tim. Thương Tiều chưa sót nghĩ, đảo mắt lại nhìn thấy khóe môi Nhược Nhất nhếch lên chính là tự nhiên cười một mình.

Thời gian trôi qua được hai ngày. Thời tiết mưa dầm. Nhược Nhất của ngày trước buồn chán ngồi ở phía trước cửa sổ nhìn ra những giọt mưa đang từ trên mái hiên rơi xuống xâu thành chuỗi liên tục: “Huân Trì”. Nàng nói, “Ngày hôm qua ta đi dọc theo con sông nhỏ rất xa, thế nhưng lại không tìm được đường đi ra ngoài, nơi này có phải có mê trận hay không? Ở bên cạnh bàn đọc sách, động tác của Huân Trì hơi hơi cứng đờ: “Nhược Nhất, nàng vẫn muốn đi hay sao?” “Vết thương của ta đã tốt lắm rồi, ta nghĩ nên mau chóng đi ra ngoài, bằng không sẽ có người lo lắng. Ta phải đi tìm hắc.” “Là người Nhược Nhất thích có phải không?” Nàng gãi gãi ót: “Thích? Ta cũng không biết là thích hắc hay không, hắc chỉ là yêu quái, tính tình kỳ lạ muốn chết, nhưng mà, ở chung với hắc ta thực rất vui vẻ, uhm, hắc còn có tính cật lực mạnh Không biết vì cái gì, suy nghĩ một chút liền khiến người nhin không được mà yêu thương. Sẽ vì một người mà vui vẻ hoặc là khổ sở... Đại khái chính là thích vậy.” Thương Tiêu chậm rãi mở to mắt, giống như một đứa trẻ đói khát liền bắt được có người bỏ thí thức ăn, đôi mắt lộ lên một tia vui mừng yếu ớt, tựa hồ nếu chạm nhẹ sẽ dễ dàng vỡ vụn ra. Hắc nhìn về phía Nhược Nhất đang ở bên cạnh. Trên hai gò má trắng của Nhược Nhất đã không có một tia huyết sắc, khi đó nàng nhìn chăm chăm Huân Trì cùng với chính mình, cực đậm nói: “Không sai, là đang nói về người.” Sau đó nàng nói, “Thương Tiêu, ngay cả ta cũng đều quên rồi, ta đã từng toàn lực yêu người như vậy.” Tay nắm thật chặt, móng tay sắc bén đâm sâu vào trong lòng bàn tay, Thương Tiêu buông hạ mí mắt để che giấu đi ánh mắt của mình, đem tất cả những vỡ vụn nuốt vào trong bụng. Huân Trì nghe xong lời nói của Nhược Nhất, buông cuốn sách, cười nói: “Một chữ “tình” vốn không có giới hạn khuôn phép, từ trong lòng mà sinh ra, Nhược Nhất nếu mà cảm thấy thích, vậy chính là thích.” Nhược Nhất ngồi bên cửa sổ ngượng ngùng cười. Huân Trì nói tiếp: “Ở trong Không Tang này chính là linh sơn thượng cổ, người bình thường không có cơ hội thì không thể vào, Nhược Nhất lúc nàng đến là đúng dịp gặp cơ hội này, mà bây giờ muốn đi ra cũng phải tìm một cơ hội mới được. Ta tính ngày, ước chừng ngày mai giờ Sửu có thể rời núi. Đến lúc đó, ta sẽ tiễn nàng đi.” “Huân Trì người cùng với ta đi ra đi. Ở Không Tang này phong cảnh tuy rằng rất đẹp, thế nhưng mỗi ngày đều xem đi xem lại thực rất phiền chán, thế giới bên ngoài thì phi thường tuyệt vời, so với chuyện xưa Tây du kí đều vui hơn nhiều.” “Nhược Nhất, đây không phải là ta không muốn đi ra ngoài, mà ta có trách nhiệm phải ở nơi này.” Huân Trì đi đến bên cửa sổ, nhìn ra phía màn mưa ngoài trời, trầm mặc hồi lâu nói: “Nàng có biết chuyện yêu thú thượng cổ làm loạn nhân gian?” Nhược Nhất lắc đầu. “Thời đại Thượng cổ, thần linh đang dần suy yếu. Bầy yêu thú trong thiên hạ hấp thu hơi thở đang bị thay đổi của trời đất mà bị ảnh hưởng đều nhập ma. Tổ tiên của ta phải trả giá bằng tính mạng, phong ấn bọn chúng tại bốn ngọn núi lớn quanh Không Tang, mượn linh khí của trời đất mà trấn áp. Phía tây nam là núi Anh Lương trấn áp Cửu Man, thân hình to lớn như quái rùa chín đầu, phía tây bắc là núi Cảnh Sơn phong ấn Toan Cùng Điều, thân hình giống như rắn, bốn cánh sáu mắt và ba chân. Phía đông nam là núi Phong Sơn phong ấn Ung Hòa, thân hình giống vượn, mắt đỏ thân vàng.” “Ách. Huân Trì, ta không nhớ được, người nói thẳng tới chuyện sau khi tổ tiên của người phong ấn bọn chúng đi.” Bị cắt ngang lời nói Huân Trì cũng không tức giận, vẫn như cũ thần nhiên mỉm cười nói: “Không Tang nằm ở trung tâm phong ấn yêu ma, bản thân ta gánh vác toàn bộ năng lượng và sự phẫn nộ của tổ tiên, trấn thủ linh khí Không Tang, kiềm chế ma lực ở tứ phương, không thể dễ dàng rời khỏi Không Tang.” Nhược Nhất gật gật đầu cái hiểu cái không: “Được rồi, ta đây sẽ không cưỡng ép người, sau này ta nhất định sẽ tìm cơ hội trở về gặp người.” “Tất cả cũng đều tùy duyên.” Huân Trì cười vỗ vỗ đầu Nhược Nhất, “Một mình trông giữ Không Tang vắng lặng này nhiều năm như vậy, có thể có cơ duyên xảo hợp [1] tình cờ gặp nàng xâm nhập vào, có người cùng mình ngắm trăng uống rượu, nói chuyện vui cười quả nhiên là một việc vui sướng. Cuối cùng ta cũng hiểu được vì sao trên sách luôn nói đời người có được một tri kỷ thì thật không dễ. Nhược Nhất, cả cuộc đời của Huân Trì đã định sẵn là sẽ tịch mịch buồn tẻ mà được may mắn làm bạn ở cạnh bên nàng hơn mười ngày qua, đã thập phần vui mừng, không dám lại cầu hơn. Sau khi nàng đi ra ngoài cũng đừng nhắc tới ta với người khác, coi như chỉ là duyên phận ngoài dự định, nếu duyên chưa hết, về sau chúng ta vẫn còn sẽ gặp lại.” Nghe Huân Trì nói, Nhược Nhất của lúc đó cảm động đến có chút rối loạn, Nhược Nhất của hiện tại nghe vào trong tai chỉ có sự chua khó quên. Huân Trì tuân thủ nghiêm ngặt chức trách, một mình trấn giữ linh khí Không Tang, một mình hắc không biết cô độc đã bao lâu, nhưng hắc ngay một chút oán hận cũng không có. Nói chuyện trao đổi với người khác vốn là một chuyện bình thường nhất trong cuộc sống, mà hắc lại xem điều bình thường này như vật quý báu. Nhược Nhất đi rồi, cũng mang “Chuyện may mắn” duy nhất của hắc đi theo. Hắc còn cười nhe nhả như trước, đôi mắt trong suốt thủy chung không có nửa điểm oán giận cùng bất mãn. Ngực cứng lại, trong lòng Nhược Nhất đau đớn co người lại, Thương Tiêu vội vàng đỡ lấy nàng, một tay đặt ở trên ngực của nàng, lòng bàn tay ngưng tụ lại một tia sáng trắng. Yêu lực cuộn cuộn không ngừng đưa vào trong cơ thể của Nhược Nhất, mà thần sắc Nhược Nhất vẫn thống khổ cúi gập thân mình. Thương Tiêu nhíu mày lạnh lùng quát: “Cái

gì cũng đừng nghĩ tới.” “Huân. Huân Trì, nghĩ đến hân cùng ta gặp nhau là duyên.” Trên trán Nhược Nhất mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, gương mặt đã mất hết thần sắc, nàng run rẩy cầm lấy vật áo Thương Tiều, “Hân tưởng là duyên, nhưng. Đó chỉ là một kiếp số.” “Nhan Nhược Nhất, đừng nghĩ.” “Nếu. Nếu hân chưa từng gặp ta. Thì thật tốt.” Thương Tiều đưa tay ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng giống như an ủi đứa trẻ nhỏ, âm sắc ôn nhu hiếm có: “Nhược Nhất, không có việc gì. Không có việc gì.” Nhược Nhất vui đầu vào trước ngực của hân, sự đau đớn trong lòng ngực chậm rãi đi xuống. Nhưng nàng vẫn dựa vào hân, mặc kệ cho sự yếu ớt đang lan rộng trong lòng, chảy xuyên khắp người. “Thương Tiều, nếu khi đó ngươi có mặt ở đó, thì đã tốt rồi.” Tay của Thương Tiều vuốt ve lưng nàng hơi hơi cứng đờ. Ngẩn ngơ một hồi lâu, đôi mắt ôn hòa, hân nói: “Ta sẽ vẫn luôn ở đây.” Bấy giờ Nhược Nhất thực đã biết, trong cuộc sống của một người, không có ai sẽ luôn luôn ở bên cạnh mình. Thế nhưng nghe được Thương Tiều nói như vậy, nàng trong lòng vẫn là ấm áp vô cùng. Giờ sửu ngày hôm sau, Huân Trì đưa Nhược Nhất đến một nơi cây cối rậm rạp. Hân nhìn song nguyệt trên bầu trời, tay áo dài vung lên, trong rừng liền hiện ra một con đường nhỏ đến. “Đi theo con đường này liền có thể ra khỏi Không Tang. Nhược Nhất hi vọng nàng luôn tự bảo trọng mình. Huân Trì chỉ có thể đưa đến nơi này.” “Huân Trì, ngươi cũng hãy hảo hảo bảo trọng a! Sau này ta nhất định sẽ đến tìm gặp ngươi, khi đến cơ hội chẳng hạn, một năm luôn có vài lần mà. Sau này ta sẽ mang theo Tiều hồ ly ở lại xung quanh Không Tang Sơn, mỗi ngày đều đi quanh nơi này hai vòng, một ngày nào đó có thể khiến cho ta gặp ngươi. Nhân tiện cũng cho Tiều hồ ly gặp ân nhân cứu mạng của ta.” “Đã như thế, ngày sau mỗi ngày ta cũng đều đến đây đi chung quanh hai vòng, như thế cơ hội tình cờ chúng ta gặp lại nhau lớn hơn nữa.” Huân Trì cười nói, “Nhược Nhất nên đi thôi, ta nhìn nàng rồi đi.” “Đừng đi!” Nhược Nhất đang được Thương Tiều giữ chặt bên người đột nhiên trở nên kích động, Nhược Nhất nắm lấy ống tay áo của Thương Tiều, thần sắc bi thương: “Không thể đi. Làm cho nàng đừng đi, ít nhất, ít nhất phải để cho Huân Trì đi về trước.” “Nhược Nhất, tất cả đều là hồi ức. Hiện tại chúng ta cũng không thể thay đổi được gì.” Nhược Nhất trầm mặc. Nàng nhìn bản thân mình từng bước chậm rãi đi xa, từng bước một, đột nhiên, một cái bóng đen từ giữa đồng cây cỏ bên cạnh thoát ra, hung hãn bắt lấy Nhược Nhất. Ánh mắt của Huân Trì liền ngưng đọng, nhanh chóng nâng kết ấn trên tay, đạo bạch quang sáng rực cắt ngang qua đêm tối, đánh thẳng vào người của bóng đen kia. Bóng đen kêu lên một tiếng sắc nhọn, lập tức hóa thành một làn khói nhẹ. Huân Trì quát khẽ: “Nhược Nhất trở về!” Nhược Nhất lại quỳ gối nơi đó, vẫn không nhúc nhích. “Nhược Nhất!” Nàng như trước quỳ gối nơi đó, cúi đầu, một chút sức sống cũng không có. “Nhược Nhất.” Huân Trì lại gọi một tiếng, âm thanh bí mật mang theo một tia run rẩy khó có thể phát hiện. Đừng đi tới! Hân từng bước bước ra. Đừng đi tới! Hân gắt gao nhìn chăm chăm Nhược Nhất, bước nhanh tới. Không. Đầu ngón tay hân khẽ run, đẩy nhẹ bả vai của Nhược Nhất. Đột nhiên, Nhược Nhất hung hãn ngẩng đầu nhìn hân, bên môi hé ra một tiếng cười quỷ dị. Sau đó trong nháy mắt, một ánh sáng màu đen “Bá” đâm thẳng vào ngực Huân Trì. Dòng máu ấm áp bắn lên trên mặt Nhược Nhất, làm tăng thêm nụ cười tàn nhẫn tanh máu. Mặt của Huân Trì không đổi sắc, trở tay đưa kết ấn đánh đến mi tâm của Nhược Nhất. Kim quang hiện lên, nụ cười quỷ dị bên môi nàng dần dần biến mất, đôi mắt chậm rãi in lên hình ảnh môi tái nhợt của Huân Trì, thần sắc từng bước trở nên khủng hoảng hoảng sợ. Người của Huân Trì vô lực quỳ xuống, ngã vào người Nhược Nhất, đầu của hân ở trên vai của nàng, ho ra một ngụm máu đen, nhuộm ướt cả bả vai của Nhược Nhất. Nhược Nhất vẫn ngơ ngẩn nhìn vào khoảng không, đồng tử mở to, cả người lúc này mới bắt đầu kịch liệt run rẩy. Trong rừng rậm gió thổi quỷ dị, cây cối vang lên sần sật, từng đạo bóng đen liên tiếp toát ra. Nhược Nhất nghe được tiếng cười không có hảo ý của bọn họ vang lên “Khắc khắc”, xao động không ngừng. “Nhược Nhất đừng sợ.” Huân Trì nói, “Nhược Nhất đừng sợ.”

Cơ duyên xảo hợp [1]: có cơ hội và duyên phận

Edit: Hạnh Dung

Beta: Nguyệt Viên

33. Chương 29

“Trở về đi.” Huân Trì suy yếu nói “Lui về bên trong kết giới đi.” Nhược Nhất bị lời nói của Huân Trì làm cho bình tĩnh, nàng đỡ lấy vai của Huân Trì, nâng hân dậy, tay chạm vào ngực hân, liền thấm đầy máu. Nàng

kéo thân mình của Huân Trì, từng bước từng bước trở về. Đôi chân Nhược Nhất kịch liệt run rẩy, mỗi bước đi đều loạng choạng, rõ ràng mới vừa rồi cũng không đi được bao xa, sao lúc này đây cảm thấy quay lại rất gian nan chật vật. Bóng đen thoát ra từ trong đám cây cối chậm rãi tiến sát đến bọn họ, lại e ngại ánh sáng màu vàng trên đầu ngón tay của Huân Trì nên cũng không dám tiếp cận quá gần. Miệng Huân Trì mãnh liệt phun ra hai búng máu, chất lỏng âm ẩm đỏ chảy qua bên gáy của Nhược Nhất. Chân Nhược Nhất mềm nhũn, nhất thời lảo đảo không chống đỡ được thân mình, kéo theo Huân Trì chật vật ngã trên mặt đất. Ánh sáng ở đầu ngón tay của Huân Trì chợt loé, bóng đen bốn phía càng thêm xôn xao. Nhược Nhất cơ hồ là lôi kéo Huân Trì trở về. Đi chưa được mấy bước, ánh sáng ở đầu ngón tay của Huân Trì bỗng nhiên biến mất, mấy bóng đen thoáng chốc hết cổ kị, lại bắt đầu săn tới. Nhược Nhất cắn chặt răng, che trên người Huân Trì ôm chặt lấy hân, đúng là tính chết cùng.” Choang” một tiếng, không biết bóng đen đã đánh lên cái gì, ở lúc gần chạm đến hai người thì bị đánh mạnh văng ra. Nhược Nhất chật vật ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy một tấm màn mỏng phản chiếu ánh sáng của song nguyệt, tỏa ra vàng sáng tuyệt vời ở trong ban đêm tối đen như mực. Tất cả bóng đen đều bị ngăn cách ở ngoài màn ánh sáng đó. Đó chính là kết giới của Huân Trì- May mà bọn họ đã lui vào trong vùng kết giới. Trong lòng Thương Tiêu âm thầm cảm thấy may mắn, nắm tay xiết chặt khăn trương. Biết rõ hai trăm năm sau nàng đã ngay cạnh bên cạnh mình, nhưng khi nhìn cảnh này vẫn cảm thấy khinh hãi nghĩ lại mà sợ. Cánh tay cảm thấy đau đớn, Thương Tiêu cúi đầu nhìn thấy Nhược Nhất, móng tay của nàng bấm mạnh vào tay hân, sức lực mạnh đến kinh người, mà nàng chỉ nhìn chằm chằm phía trước, như hoàn toàn không biết gì cả. “Huân Trì.....” Nhược Nhất của ngày trước kinh hoàng gọi tên Huân Trì, trong mắt là một mảnh hỗn loạn. “Huân Trì !” Không biết kêu bao lâu, Huân Trì chậm rãi mở mắt. Đôi mắt trong suốt quan sát bốn phía, trong lòng đã có tính toán, đôi mắt hân dừng ở trên khuôn mặt dính đầy máu và bùn đất của Nhược Nhất, miễn cưỡng mỉm cười nói : “Nhược Nhất, quay về nhà trúc đi, nơi này không thể ở lâu.” Thật vất vả mới mang Huân Trì về gian nhà trúc, Huân Trì nói Nhược Nhất đem hân đặt ở bên hồ nước của hậu viện, hân nhỏ vài giọt máu của chính mình vào trong ao. Hai con cá chép rực rỡ chậm rãi bơi lại gần, vây quanh tay Huân Trì bơi vài vòng, vây của chúng dần dần tỏa ra hào quang, biến thành hai đoá hoa sen xinh đẹp rực rỡ trên hồ. Miệng Huân Trì thì thào đọc chú ngữ đã khắc sâu trong đầu, chỉ trong chốc lát, nước trong hồ sen tự tách ra hai bên, xuất hiện một cái thông đạo màu trắng trải dài xuống lòng đất. Hào quang biến mất, Huân Trì nói : “Chúng ta cùng xuống đi.” Đường ngầm ở phía dưới hồ sen này không biết thông ra hướng nào, bên trong bao phủ bởi băng tuyết thật dày, lại không làm cho Nhược Nhất cảm thấy lạnh lẽo bao nhiêu. Đi thẳng một đường xuống dưới, không biết rẽ bao nhiêu ngã, đi xuống bao nhiêu bậc thang. Rốt cuộc Nhược Nhất nhìn thấy một cánh cửa màu trắng, Huân Trì lấy đầu ngón tay làm bút, lấy máu làm mực, viết ở trên cửa một đạo phù chú. Cuối cùng cũng viết xong, cánh cửa lớn vang lên tiếng mở ra. Bên trong là một mật thất. Ở giữa mật thất là một cái đài, bên trên có đặt một thanh đoản kiếm trong suốt lấp lánh. Huân Trì bảo Nhược Nhất đỡ vào bên trong. Cửa đá sau lưng tự động đóng lại. Huân Trì đem đoản kiếm gỡ xuống cầm ở trong tay. Hân dựa vào bên người Nhược Nhất ngồi xuống nói : “Nhược Nhất, phong ấn của tổ tiên ta theo thời gian ngày càng suy yếu. Bóng đen vừa rồi mà nàng nhìn thấy đó là ma khí trên người đám yêu thú bị phong ấn thoát ra ngoài, chúng thăm ra mặt đất, ngưng tụ thành hình, có ý đồ giết ta, đánh vỡ sự cân bằng hiện tại, giải trừ phong ấn.” Bên môi Huân Trì lại chảy ra máu tươi. Hân cầm tay Nhược Nhất, “Kết giới bên ngoài có từ thời kì thượng cổ, là do tổ tiên của ta bày ra. Chịu ảnh hưởng của số mệnh trong trời đất, hôm nay linh lực của kết giới mỏng manh, cho nên ta có thể dễ dàng đem nàng mang ra ngoài. Mà hiện tại thể lực của chúng tôi ào ạt, kết giới bên ngoài cũng không cần được bao lâu nữa. Nhược Nhất, bây giờ ta cần nàng giúp đỡ.” “Giúp ! Ta nhất định là giúp người rồi, nếu hôm nay người không phải vì ta.....” Thanh âm Nhược Nhất nghẹn ngào, trước ngực Huân Trì đã thắm đầy máu đỏ, làm y bào của hân nhìn không ra màu sắc gì nữa. “Không phải tại nàng, nếu không phải hôm nay, sớm muộn gì cũng có một ngày bọn chúng sẽ tới.” Huân Trì nhắm mắt, tựa hồ điều chỉnh hô hấp của mình, “Nhược Nhất, ta cùng với người bình thường không giống nhau, năng lượng của ta đều có nguồn gốc từ trái tim trong lồng ngực, nó không đập, lại có thể làm cho ta sống lại. Nàng hãy nghe ta nói, như thế này, ta sẽ móc trái tim ra, nàng mang theo nó nhảy vào hồ băng đằng sau mật thất. Bơi về phía trước sẽ có thể rời khỏi Không Tang. Ra tới bên ngoài, nàng tìm một chỗ chôn xuống, nó sẽ hấp thu linh khí của trời đất. Đợi cho thời cơ chín mùi ngày đó ta sẽ sống lại.” Nhược Nhất giật mình “Huân Trì, người đang gạt ta. Ta biết, người đang lừa ta.” Huân Trì cười khổ : “Nhược Nhất, ngoài trừ việc ta dùng ba chữ ‘bị trời phạt’ này gạt nàng, ta thề ta chưa bao giờ nói dối.” Lời còn chưa nói xong, bỗng nhiên phía trên truyền đến một tiếng vỡ chói tai vang lên, sắc mặt Huân Trì hơi thay đổi, nghiêm nghị nhìn nàng, “Nhược Nhất, đáp ứng ta.” “Thế nhưng, người sẽ chết, người sẽ chết ở trong này.” Giọt nước mắt của Nhược Nhất rơi trên mặt Huân Trì, “Sau này khi ta trở về tìm sẽ không còn thấy người, người cũng sẽ

không nhìn thấy thực vật cùng động vật ở đây sẽ mau chóng thành tinh, Không bao giờ..... còn có thể nói chuyện cùng với ta..... nữa.”Huân Trì nắm tay nàng thật chặt : “Nhược Nhất, hãy tin ta .”Nhược Nhất khóc đỏ cả mắt, nhìn thấy vẻ mặt rất kiên định của Huân Trì cuối cùng lau hai dòng nước mắt, nhịn xuống bị thương, nặng nề gập đầu.Huân Trì mỉm cười, cầm con dao sáng loáng trong tay, đâm vào ngực mình, chậm rãi xẻ lồng ngực ra. Khi lưỡi dao xâm nhập, sắc mặt của hắn càng trắng bệch, tay run rẩy cơ hồ không cầm được chuôi dao.Một đôi tay run rẩy bỗng nhiên nắm chặt bàn tay dần dần vô lực của hắn, đồng thời run rẩy giúp hắn nằm xuống.Hai mắt Huân Trì hiện lên một tia kinh ngạc, đau đớn lan tràn, hắn lại nở nụ cười ấm áp: “Trên đời này vui nhất là gặp được tri kỷ, đó là một việc rất hạnh phúc.”Nhược Nhất cố nén nước mắt, mở ngực hắn ra, ở bên trong máu thịt chân thật, trái tim càng giống như được đan thành từ cành trúc như một món đồ chơi, lẳng lẳng nằm bên trong, không đập, không có độ ấm. Mà lúc này, con người xưa nay luôn trong suốt của Huân Trì bây giờ đã gần trở nên ngẩn ngơ thành xám trắng.“Nhược Nhất .” Thanh âm của hắn suy yếu, cơ hồ không thể nghe rõ, ” Đó là thiên mệnh, không cần tự trách, càng.....Đừng đau buồn.”Đừng đau buồn. Đây là một câu cuối cùng hắn lưu lại cho nàng.Nhược Nhất vô lực nâng trái tim của hắn lên. Trong nháy mắt, hai mắt của Huân Trì nhẹ nhàng khép lại.Đôi mắt trong suốt này, sẽ không bao giờ..... mở ra nữa.Ở bên ngoài cửa đá vang lên tiếng đập cửa “Thùng thùng ”.Nhược Nhất cắn chặt răng, đem trái tim của Huân Trì ôm vào trong ngực. Nàng không còn dũng khí nhìn lại Huân Trì nằm trên mặt đất. Bởi vì cho dù là liếc mắt một cái thôi, cũng đủ làm cho tất cả lý trí của nàng sụp đổ.Sau một thất là hồ băng. Nhược Nhất nhắm mắt nhảy vào, ở trong lòng nàng, trái tim kia như ẩn ẩn ánh sáng nhạt, chậm rãi bao vây thân thể Nhược Nhất.Nhược Nhất nhớ rõ, đó là một cảm giác rất ấm áp, giống như nụ cười của Huân Trì. Mặc dù thời gian qua lâu như vậy, lại xảy ra nhiều chuyện, nhưng Nhược Nhất vẫn có thể nhớ lúc trước dòng ấm áp đó chảy mạnh vào trong tim.Nàng cố gắng bơi về phía trước, không có ý niệm gì trong đầu, hoàn toàn trống rỗng. Thời điểm nàng lên trên bờ, ánh sáng lúc rạng đông trùng hợp chiếu lên mái tóc ướt sũng của nàng, vết máu trên người cùng bùn đất đã được gột sạch trong hồ.Nàng vuốt trái tim trong lòng, ngây ngốc nhìn mặt trời đang mọc, bỗng nhiên nở nụ cười trầm khàn, ngửa mặt lên trời cười to, cười đến khản cả cổ.” A——” A !”Nàng đang cầm trái tim làm bằng cây cỏ, buồn bã thét chói tai. Nàng mắng trời xanh bất công, bất công tới nỗi vô tình. Nàng hướng về phía mặt trời mọc khóc rống.Chỉ vì ánh mặt trời mọc trên đỉnh núi kia, đúng là Không Tang.Con người quân tử ôn nhu như ngọc vô cùng rạng rỡ ấy, bị nàng phá vỡ lồng ngực, một mình ở lại Không Tang. Mà cuối cùng ngay cả một nắm đất, nàng cũng không có biện pháp thay hắn đắp một nắm mộ.Nhìn thấy cảnh này, đôi môi Thương Tiêu trắng bệch, hắn bỗng nhiên nhớ tới ngày đó chính mình bức nàng đem trái tim ra đi cứu Tử Đàn. Rốt cuộc cuối cùng Tử Đàn cũng tỉnh lại—nàng thật sự dùng trái tim này cứu Tử Đàn. Bởi vì hắn ép buộc nàng.Hắn cuối cùng đã làm cái gì với nàng.....Thương Tiêu nghĩ đến đây, trong lòng mãnh liệt phát ra một tia kinh hãi, hắn cẩn thận quay đầu đánh giá thần sắc trên mặt Nhược Nhất, chỉ thấy hai mắt nàng thanh tĩnh, nhìn thẳng nữ tử còn ngồi khóc ai oán trên bờ, biểu hiện hoàn toàn bình tĩnh ngoài dự liệu.Mà biểu tình như vậy của Nhược Nhất, lại càng làm cho Thương Tiêu lo sợ.“Nhan Nhược Nhất .” Thương Tiêu gọi nàng, ngay cả hắn cũng không nhận thấy thanh âm của mình có chút kích động.“Thương Tiêu.” Rốt cuộc Nhược Nhất quay đầu nhìn hắn, mà trong mắt thì trống rỗng mông lung, “Huân Trì nói, đó là thiên ý đã định, mà thiên ý đó là cái gì vậy? Hắn nói đó là sứ mệnh, liền một mình trấn thủ Không Tang cả đời. Hắn trấn thủ linh khí bốn phương, phù hộ sinh linh trong thiên hạ, có ai biết hắn căn bản là chưa từng thấy qua sinh linh. Hắn vốn là một người ôn nhu, cuối cùng cũng bị huỷ diệt bởi chính mình.....Thậm chí, cuối cùng hài cốt của hắn như thế nào cũng không ai biết.”Nhược Nhất nhìn khoảng không mờ mịt, bỗng nhiên cổ họng của nàng vừa động, một búng máu từ trong miệng trào ra, nàng lại không nhận biết một chút nào cả.Thương Tiêu vội vàng ôm lấy thân hình yếu đuối đang dần xụi lơ trong lòng mình, yêu lực không ngừng cuộn cuộn chảy vào trong cơ thể nàng, khai thông hơi thở và huyết mạch cho nàng. Mà trong miệng Nhược Nhất, máu không ngừng trào ra, làm thế nào cũng không ngừng lại .Thương Tiêu ở địa vị cao rất lâu rồi, trời sanh tính tình cao ngạo, hắn cũng không biết an ủi người ta như thế nào, lời nói trong miệng vòng vo cả ngày, nói ra cũng chỉ biến thành ngữ khí mệnh lệnh : “Nhan Nhược Nhất, không được suy nghĩ nữa .”“Thương Tiêu, thiên ý là cái gì vậy.”Thiên ý.....Ai biết đó là cái gì.“Nếu chúng ta còn sống là bởi thiên ý đã định, như vậy, chúng ta cố gắng cùng phấn đấu này nọ, chẳng phải là rất buồn cười sao?” Ánh mắt Nhược Nhất càng mờ mịt, giọng nói cũng dần yếu đi. “Đây, tất cả là sự trêu đùa của trời cao..... Chúng ta đây vì cái gì còn muốn liều mạng tìm đường sống?”“Nhược Nhất, trời đất không có tình người, vạn vật tự sinh tự diệt. Đã sinh ra trên đời này, không cầu mọi sự như ý, nhưng cầu lương tâm không thẹn.” Thanh âm Thương Tiêu trầm thấp, nhưng mỗi một chữ đều truyền vào trong tai Nhược Nhất, “Nàng còn nhớ không, nàng từng nói cho ta biết, mọi người ai cũng sẽ chết, nếu Nhan Nhược Nhất còn sống trên đời dù chỉ một ngày, liền muốn

sống cho vui vẻ. Nàng hiện tại là đang quá chấp nhất những chuyện đã qua. Nhan Nhược Nhất, nàng tội gì phải tự làm khó chính mình?”Hàng lông mày Nhược Nhất khẽ nhúc nhích. Nàng chậm rãi nhìn Thương Tiều.“Nếu nàng vẫn không giải trừ được những khúc mắc trong lòng.” Thương Tiều nhìn chăm chăm ánh mắt Nhược Nhất, nghiêm mặt nói : “Như vậy, ta liền san bằng Không Tang, thay nàng vén hết chín tầng mây, đi ngược lại với thiên đạo. Nhất định làm cho trời đất không tình người này phải chĩnh lại ‘thiên ý đã định’ một hai lần nữa !”Không gian im lặng một lúc lâu, Nhược Nhất khàn khàn nói: “Thương Tiều, khi đó ta hi vọng rất nhiều là người sẽ ở bên cạnh ta.”

Edit: Yên Vũ Phi Phi

Beta: Nguyệt Viên

34. Chương 30

Mạc Mặc bị ngăn cách ở bên ngoài màn kết giới sương mù đến muốn phát điên rồi.Nhan Nhược Nhất cùng Thương Tiều đi vào cả một ngày rồi, một chút động tĩnh ở bên trong cũng không có. Làn sương mù này cũng không tiến lên thêm một tí nào, vẫn đứng ở giữa không trung, mặc hấn dùng ma pháp công kích cũng không mấy may nhúc nhích. Ngược lại ma pháp của hấn đánh vào bên ngoài kết giới sương mù đó, đều như bị hấp thu lại.Mạc Mặc tức quá chửi thề ‘má nó’.Mới vừa rồi rốt cục Thương Tiều dùng phương pháp gì để xông vào !Lúc đó hấn giận dữ một cước đá vào phía trên kết giới, chuyện lạ đã xảy ra. Kết giới to lớn đồ sộ vẫn đứng bất động đó bị hấn động võ mà nứt ra một đường.Kết giới.....Cứ nhiên bị ngoại lực vật lý công kích mà nứt ra ?Mạc Mặc không thể tin tưởng lớn mắt nhìn, chẳng lẽ nói chân hấn càng có lực công kích hơn so với ma pháp?Tinh tình của Mạc Mặc không thích nghi ngôi nhiều, thấy tấn công bằng cách đá vào nó có tác dụng, hấn liền đá thêm một cái vào phía trên kết giới, vết rạn vỡ vụn một mảng lớn, làn khí màu đen từ khe nứt đó chậm rãi tuôn ra bên ngoài, một cổ linh lực cũng đi theo ra. Mạc Mặc nhảy bén phát hiện ra được, cái này đều là linh lực mình mới dùng công kích kết giới. Nghĩ nhất định linh lực dị thể làm cho kết giới này xảy ra biến hoá, thế cho nên có thể xử dụng ngoại lực vật lý công kích làm nó nát vụn.Trên mặt hấn lộ ra một nụ cười nham hiểm : mẹ kiếp! người dám nuốt linh lực của ta, mẹ kiếp dám bắt người của ta ‘Lạch cách !’ Một tiếng giòn vang, vết nứt từ dưới chân Mạc Mặc lan một đường thẳng hướng lên trên, nhanh chóng che kín cả kết giới. Mạc Mặc “Ha!” hét lớn một tiếng, cuối cùng phát ra một cơn gió lốc thành công phá nát kết giới.Trong nháy mắt làn khí đen nổ mạnh mù mịt, tràn ngập cả không trung.....Nhược Nhất mơ hồ cảm thấy một trận chấn động mạnh. Nàng trừng mắt nhìn bầu trời trên đỉnh đầu. Bên tai vẫn còn nghe thấy văng vẳng tiếng khóc thét của chính mình như trước. Thương Tiều ôm nàng ngồi dựa vào thân cây. Tay của hấn đặt ở trên bụng nàng, một làn hơi lạnh lạnh cuộn không ngừng chảy vào trong cơ thể Nhược Nhất.Nhược Nhất suy nghĩ, bây giờ nếu không có Thương Tiều, nàng hấn là sớm bị những hồi ức hủy hoại đến hấp hối. Sau đó sẽ yên giấc ngàn thu trong nơi hư ảo này, chấm dứt sinh mệnh này.....Nàng gồi đầu ở trên cánh tay Thương Tiều, liếc mắt nhìn, thấy con người màu tím trong suốt của Thương Tiều in bóng dáng của nàng, hấn nhìn chăm chú, bị nhìn chăm chú như vậy làm cho nàng cảm thấy rung động.“Thương Tiều.” Nàng khẽ gọi, “Chàng nói không có phương pháp phá trận, vậy chàng sẽ cứu ta như thế nào?”“Ta đang cứu nàng.” Hấn trả lời thật tự nhiên.“Thế nhưng, chàng nói hồi ức sẽ lặp lại một lần lại một lần. Nếu sau này ta vẫn còn như vậy, chàng vẫn dùng yêu lực giúp ta khai thông huyết mạch sao?”Thương Tiều ngầm thừa nhận.Nhược Nhất nhếch miệng cười : “Nếu lúc yêu lực của chàng bị hao hết, đến lúc đó, chàng ra không được, ta cũng ra không được.....”“Ta vẫn ở cùng nàng.”Hấn nói, ta vẫn ở cùng nàng.Hấn đi vào, chính là có tính toán muốn cùng nàng chôn thân trong nơi hư ảo này sao? Thì ra, hấn nói “Sẽ vẫn luôn ở đây.” là ý tứ này. Một mực muốn ở nơi này cùng nàng, thẳng đến khi yêu lực của hấn hao tổn hết, hai người cùng nhau chết ở chỗ này.Tiếng nói của Thương Tiều vẫn lãnh đạm như ngày thường: “Đây là những hồi ức đau khổ nhất của nàng, lúc đó không thể ở cạnh bên nàng, cùng nàng vượt qua tất cả, ít nhất thì bây giờ có thể ở đây với nàng.”Nhược Nhất ngẩn ra rồi sau đó hơi hơi cười mỉm, không hổ là Thương Tiều nha, ngay cả những câu nói động lòng người như vậy mà hấn cũng nói ra đậm mạc như thế. Nhược Nhất mỉm môi, nàng đột nhiên rất muốn biết, Thương Tiều nếu để ý nàng như vậy, vậy tại sao trước kia lại bức bách nàng đi cứu Tử Đan. Rốt cuộc ở trong lòng của Thương Tiều, giữa nàng và Tử Đan thì ai có vị trí cao hơn?‘Thương Tiều.....’“Nhan Nhược Nhất” Thương Tiều cắt ngang lời của nàng, trầm giọng nói, “Hai trăm năm trước, lúc ta đi khắp nơi tìm kiếm phương pháp cứu sống Tử Đan, khi

đó có một người lên U Đô, nói rằng hần biết trái tim trong sáng có sức mạnh cường đại kia ở đâu.” Nhược Nhất sững sốt, nghe Thương Tiều nói tiếp, “Sau khi ta gặp hần, hần nói cho ta biết trái tim đó đang ở trong tay nàng. Sau đó lại nói cho ta biết một số chuyện của nàng và Huân Trì, mặc dù ta cũng không tin tưởng lắm, nhưng lại nghĩ đến nàng đối với Huân Trì.....” Thương Tiều dừng một chút, thần sắc buồn bã. “Cuối cùng bây giờ ta mới biết, quan hệ của Huân Trì với nàng hoàn toàn không phải như ta nghĩ. Mới vừa rồi nhìn thấy bóng đen kia, ta mới hiểu, thì ra, người ngày đó lên U Đô báo cho ta biết những chuyện này và những bóng đen kia đều là do ma khí chui ra biến thành.” Nhược Nhất bừng tỉnh hiểu ra, rốt cục cũng hiểu vì sao lúc đó Thương Tiều lại biết nàng có trái tim của Huân Trì. Thì ra, tất cả đều là do ma khí thấm ra trên mặt đất quấy phá! Sau khi Nhược Nhất mang trái tim của Huân Trì ra khỏi Không Tang, linh lực của Không Tang tất nhiên là giảm đi, làm a khí có thể biến hoá thành hình người. Những ma khí biến thành hình người nhất định là đã đoán Nhược Nhất sẽ mang trái tim của Huân Trì đi. Nhưng bọn chúng lại không tra ra Nhược Nhất đã đem giấu trái tim đó ở đâu. Cho nên, bọn chúng muốn mượn tay của Thương Tiều huỷ diệt trái tim kia, làm cho nguồn gốc của linh lực trấn áp bốn phương hoàn toàn biến mất, sau đó cỡi bỏ phong ấn cho đám yêu thú thượng cổ! Thương Tiều nói: “Lúc đó, sức khỏe của Tử Đan đã không thể chống đỡ được bao lâu nữa, ta nhiều lần tìm không thấy cuối cùng mới biết là do nàng đem cất giấu, nghĩ đến nàng thế nhưng vì một vật của người đã chết mà cố chấp.....” Bàn tay của Thương Tiều đang đặt trên bụng Nhược Nhất hơi hơi dùng sức, Nhược Nhất đưa mắt nhìn hần. Hần..... Ý tứ của Thương Tiều là, khi đó hần nổi giận với nàng, là bởi vì hần ghen sao? Khi đó, ta cũng chưa từng biết được nơi đây có chuyện như thế xảy ra.” Thương Tiều có vẻ rất khó khăn khi nói ra lời này. Lấy địa vị cùng năng lực của hần, hần cũng không cần phải đi giải thích này nọ. Mà hần vốn là có thói quen thờ ơ với mọi chuyện. Trên thế gian này, lời đồn đãi chuyện nhảm nhí như thế rất nhiều, hần sớm đã không còn để ý người khác nhìn hần như thế nào. Công lao sự nghiệp lớn hơn thì cũng vậy thôi, thị phi đúng sai, hần chỉ tin tưởng bản thân mình. Lại càng không để ý người khác có hiểu lầm hần hay không. Nhưng mà hôm nay hần lại muốn giải thích với Nhược Nhất, mặc dù lời giải thích này của hần, đặt ra ở hoàn cảnh trước mặt cũng không còn ý nghĩa gì. Ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt của Nhược Nhất khẽ lay động, độ cong của khóe môi có chút rung động của cảm xúc. Thương Tiều đột nhiên hỏi: “Khi đó nàng rời đi..... Là bởi vì ta buộc nàng dùng trái tim đi cứu Tử Đan sao, cho nên nàng hận ta?” Nhược Nhất sững sốt, lúc này mới nhớ ra Thương Tiều cũng không biết lúc đó nàng đã dùng máu của chính mình để cứu Tử Đan. Nàng nói: “Không phải.” Trong đầu lại hiện lên ngày ấy ống tay áo của hần lướt qua, rời khỏi bàn tay nàng, lại hiện lên hình ảnh cửa động đóng im ỉm kia, nàng nhắm mắt, rốt cục thừa nhận, “Lúc đó, ta chỉ là ghen tị đến tuyệt vọng thôi.” “Bởi vì thời điểm ta bị người ta bắt, chàng lại lựa chọn canh giữ ở bên cạnh nữ nhân kia. Ta sợ hãi trong lúc sống còn, chàng sẽ bảo vệ nàng ta. Ta từng nghiền nát tự tôn còn sót lại của mình cầu xin chàng quay đầu nhìn lại ta một lần, chàng cũng không quay đầu mà lựa chọn đi đến bên cạnh nàng ta.” Nhược Nhất thần nhiên nói xong: “Thương Tiều, có lẽ chàng không biết, trước kia, nguyên nhân mà ta ở lại chỗ này, tất cả cũng chỉ vì chàng, có thể mỗi ngày thấy chàng, nói chuyện với chàng. Là tất cả hi vọng của ta. Muốn ở một chỗ cùng với chàng, cho nên ta quyết tâm từ bỏ tất cả những gì mà ta có, thậm chí dự định nửa đời sau đều trải qua ở nơi máu tanh này. Ngay cả ta cũng cảm thấy không thể hiểu nổi, một người không tim không phổi như Nhan Nhược Nhất ta cư nhiên lại yêu sâu đậm một yêu quái. Mặc dù lúc ta biết chàng sẽ vì một nữ nhân khác mà hi sinh ta, ta cũng luyến tiếc oán hận chàng một chút, càng luyến tiếc không nỡ quên chàng. Thế nhưng trong lòng chàng chỉ có Tử Đan. Thương Tiều.....” Nhan Nhược Nhất run rẩy hỏi: “Những tình cảm mà ta dành cho chàng, thật sự là chàng không nhìn ra dù chỉ là một chút sao? Hay phải nói, chàng cảm thấy ta như thế nào cũng đều không sao cả?” Thương Tiều sau khi nghe xong những lời này, sắc mặt thay đổi mấy lần, hần mở miệng muốn nói gì đó, cuối cùng lại im lặng không lên tiếng. “Lúc đó khi rời đi, là ta sợ hãi chàng sẽ mở miệng đuổi ta đi trước.” Thương Tiều mím chặt môi, Nhược Nhất cảm giác được bàn tay đặt trên bụng của nàng từ từ trở nên cứng ngắc, Nhược Nhất bình tĩnh nhìn chằm chằm Thương Tiều, “Hiện tại, ta lại có chút không cam lòng.” Nàng đưa tay phủ lên bàn tay của Thương Tiều, từ từ nắm chặt bàn tay của hần, trong lòng Nhược Nhất cố lấy dũng khí: “Nhan Nhược Nhất cũng không phải là người mù, lại càng không phải là ngu ngốc, Thương Tiều, ta biết trong lòng chàng cũng có tình cảm với ta. Bây giờ ta lấy dũng khí cuối cùng hỏi chàng. Thương Tiều, đừng thích Tử Đan nữa, ta muốn ở bên cạnh chàng, ta muốn vì chàng lại từ bỏ tất cả một lần nữa.” “Cho nên, chàng đừng thích Tử Đan nữa. Được không?”

NV: Có lẽ bạn thấy lạ khi Mạc Mặc lại được tác giả dùng từ “hần”, là do lúc đó Mạc Mặc giả nam nên mới dùng như vậy nha!

Edit: Yên Vũ Phi Phi

Beta: Nguyệt Viên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vai-lan-hon-mong>